

A kezdet,

I. fejezet

Szinte észrevétlen, puhán borult az este Betlehemre. A végtelen csöndet a tücskök ciripelésén kívül semmi sem törte meg. Az apró házakat elhagyva a mező szélén feküdt az-az istálló, ahol fedelet talált József és felesége, a várandós Mária. Az a két utazó, aki ma érkezett a római császár által elrendelt népszámlálásra.

Sokan, sokfelől jöttek össze, így ennek a kis falunak az egyetlen fogadójában, egy talpalatnyi hely sem maradt kihasználatlanul. Mivel teljesen megtelt, akkor sem tudott befogadni már senkit, ha ez a szülés előtt álló asszony és férje próbált szállást találni éjszakára.

Maga a fogadós különben is goromba, érzéketlen ember volt, akit egy vajúadás előtt álló asszony állapota nem vett le a lábáról. Így aztán, ez a láthatóan fáradt, és az út porától vastagon belepett köntösű pár sem kapott szállást. Hiába a kérés, hiába a könyörgés, vagy a hang felemelése.

Szóváltásukat meghallva, a fogadóban dolgozó szolgálólány szánta meg őket. Valószínűleg környékbeli lehetett, mert a kapun kilopódzva, az otthonlevők tájékozottságával magyarázta el a tanácstalanul toporgó párnak, hogy merre találják meg azt az istállót, amit a szíve szánalmából felkínált nekik. De ezt is csak úgy hirtelenjében, miután a fogadó gazdája hangos csattanással csapta be utánuk a kaput.

A falu házait elhagyva, a Hold sötétséget megtörő fényében, csak többszöri kérdezősködéssel találtak rá az egyszerű istállóra.

Amikor megérkeztek, József épp az útipoggyász lebontásával foglalatzkodott, amikor egy elfojtott feljajdulás jelezte, hogy megindult a szülés.

II. fejezet

József egy pokrócot terített az állatoknak odakészített szalmára, és óvatosan lefektette vajúadó feleségét. Mária nem jajgatott. Csak a rendszeresen visszatérő görcsöket jelző hangos zihálása, és az összeszorított fogak csikorgása hallatszott. A végtelen lassúsággal kúszó időt, a kényszerszállásként megtalált istálló sötétségét, csak erőtlenül törte meg a földre helyezett két méces imbolygó lángja.

Hatalmas sóhajjal tűnt el a férfi szívéről a gond felhője, amikor a fogadóbéli lány, aki ide igazította őket, váratlanul megjelent. Gyors, ügyes mozdulatokkal készített vizet és tiszta ruhát az asszony fájdalomtól megfeszült teste mellé. Feszült volt a lány is, hiszen tudta, megbünteti a gazdája, hogy csak úgy elszökött a munkája mellől, miközben a fogadó meg zsúfolásig van tele vendégekkel.

Furcsa módon magának sem tudott magyarázatot adni, mi volt az, ami belülről, valahonnan a szív tájékaról készítette arra, hogy gondolkodás nélkül irányítsa a

várandós nőt és láthatóan idősebb kísérőjét e szükségszállásra. Arra sem tudott magyarázatot adni mi indította arra, hogy sebtében, mindent otthagyva, utánuk siessen.

Rendkívül jónak bizonyult a megérzése, mert amikor megérkezett, a tehetetlenül toporgó férfi mellett az ismeretlen, de végtelenül kedves arcú fiatal asszonynál, már javában megindult a szülés.

Az idősebb férfit látva akaratlanul is eszébe jutott az a szöbeszéd, amit az utasoktól hallott a fogadóban. Azt beszéltek, hogy egy idős korából kifolyólag nemzőképtelen Templombeli papnak, és ugyancsak koros feleségének – csodaszámba menően -, nemrég fia született. Azt is beszéltek, hogy amíg a gyermek a családi hagyományoktól eltérő János nevet meg nem kapta, addig az apja néma lett. Nem tudott megszólalni. Azt is beszéltek, hogy csak később, amikor a család kérdésére az újszülöttnak a János nevet megjelölte, abban a pillanatban oldódott meg a nyelve.

És bár sokféle furcsaságot hallott már a fogadóban, de mindennek valahogy különleges íze volt, mivel azt beszéltek, hogy mindez itt történt, a Betlehemhez közel fekvő Jeruzsálemben.

III. fejezet

József közben félrehúzódva, a tehetetlenségre ítélt ember türelmetlenségével állt az istálló sarkában. Ide még a mécsesek fénye is csak erejüket veszelve ért el. Csak a jászol mögé kikötött barmok fújtatása, és az eléjük tett szénát eltüntető rágásuk zaja vegyült, Mária szülési fájdalmait kísérő hangos sóhajtásaiba.

Az járt a fejében, hogy semmi, de semmi sem úgy alakult, ahogy azt szeretete volna. Az események szinte önálló életre kelve sodorták magukkal őt. Mennyire nehezen, milyen nagyon nehezen szánta el magát arra, hogy Máriát, az éppen hogy tizenhét éves, de érett kort elért leányt, feleségül vegye.

József Názáretben élt, és mint ács megbecsült embernek számított a falu közösségében. Alapos és tisztos munkájából következőn, nem számított a nincstelenek közé.

Arról nem is beszélve, hogy egyedül lévén, nem kellett népes családot eltartania. Közösségbeli tekintélyét az is jelezte, ha bármi Írás-magyarázati probléma merült fel a zsinagógában, a rabbi után, többnyire őt keresték meg, hogy választ találjanak a problémáikra. Békés, jámbor természetű embernek ismerte a faluban mindenki. Olyannak, aki sohasem mulasztotta el az imádságait. Aki a Magasztost, szívéből szolgálva tartotta be a hagyomány és Törvény előírásait.

A házassággal kapcsolatos aggodalmait, a rabbi és a rokonság lelkes biztatásán kívül, Mária tekintetének szelíden biztató sugárzása is segített eloszlatni. De valamiféle belső lelki vezetettséget is érzett. Mintha a Magasságos akarata teljesülne általa. Igaz, merész gondolatoknak tartotta ezeket, ám eltitkolni sehogyan sem tudta. Ugyanúgy, ahogyan most sem tudta eltitkolni időnként felmerülő elbizonytalanodását, Mária áldott állapotba való jutását illetően.

Mindig elszorult a toroka, amikor felmerült benne annak a fájdalomnak az emléke, amit a Zakariás pap házából visszatért jövőbelije viselő állapotát látván érzett. Nem akart hinni a szemének, és nem akart hinni a szívének. Nem is szólt egy szót sem aznap senkihez. Szégyellte magát, hogy meglelt férfi létére nem volt annyi esze, hogy egy ilyen kedves, fiatal lányt akarjon elvenni, akiben bizony buzoghat a szerelem vágya.

Késő este került csak elő. Akkor, amikor már kiimádkozta magából, hogy mindennek ellenére Mária nem juthat a parázna nők sorsára. Nem fizethet egy meglelt férfi meg gondolatlanúságáért. Azt tervezte, hogy majd kora reggel gyorsan visszapakolva a most már megesett lány holmiját a számárra, elküldi őt egy távolabbi faluban élő rokonához, amíg megszüli gyermekét.

Később majd meglátja, hogyan tovább. Azt még nem tudta, hogy mit fog mondani a rokonainak, a falu népének, és főleg mit fog majd mondani a rabbinak? Zaklatott szívvel, ruhástul feküdt le aznap, és húzta magára a takarót a hűvössé vált éjszakában.

IV. fejezet

Az istállóban csak Mária zihálása lett sűrűbb és a görcsei lettek szaporábbak. József látta, hogy Mária jó kezekben van. A szolgálólány gyakorlott mozdulatokkal, ügyesen forgolódott a vajúdnő mellett. Látszott rajta, hogy sok mindent megélt már a fogadóban. József tétovázott, hogy kimenjen vagy maradjon. Valójában irigyelte a szolgálólányt, aki Mária mellett térdelve, egy nedves ruhával törölgette annak izzadságtól fénylő arcát. Úgy érezte béklyóként köti meg a kezét és lábát a Törvény és hagyomány, amely megtiltja, hogy férfiember létére szülő nőt érinthessen. Aprólékos és időigényes szertartáson kellett részt vennie annak, akivel ez mégis megtörténik. S ha nem teszi, megkövezik.

József úgy döntött, bent marad. Feldúlt és Máriát féltő gondolataiba elmerülve, újból eszébe jutott az a korábbi furcsa éjszaka: - Nem tudta mennyit alhatott, amikor hirtelen fényesség ébresztette. Kezét a szeme elé kellett kapnia, mert a sötét háttérből előlépő ragyogás teljesen elvakította. Ehhez hasonlót még soha életében nem látott. Hangot hallott ebből a fényből. Megnyugtató, lágy, zengő hangot.

József az istálló sarkában állva újból hallotta abból a különös alakú fényből jövő mondatokat, amelyek mélyen a szívébe vésődtek: József, Dávid fia, ne félj attól, hogy menyasszonyodat, Máriát feleségül vedd, hiszen akit szíve alatt hordoz, Szent Szellemről van! Azt is mondta, hogy: fiat fog pedig szülni, akit Jézus néven hívj.

Amilyen hirtelen jelent meg, olyan hirtelen tűnt el e furcsán vakító, mégis szívet melengető fény. József még sokáig nézett káprázó szemével a sötétbe, míg a megszokott, fény nélküli csönd újra körülvette. Elaludni már nem tudott. Így azon töprengett, hogy amit látott, hallott, az álom volt, vagy valóság. Ha behunyta a szemét és visszaidézte a történeteket, azonnal betöltötte szemét a fény, és fülét a hang. Újból és

újból látta azt az ember formájú ragyogást, és hallotta azt a földöntúli zengő hangot, amit egyre inkább a bensőjéből, a szív tájékáról vélt hallani. Egyre inkább bizonyosságot nyert benne, hogy azt kell tennie, amit e fényből jövő hang kijelentett, ami a szíve vágyával valahogy teljesen megegyezett.

Mire az első gyenge fény, megtörve a csillagok egyre halványuló pislogását, felkúszott a szemhatár szélére, már szemernyi kétsége sem volt afelől, hogy mit is kell tennie. Boldognak érezte magát. Belülről áradt szét benne az-az örömteli tudat, hogy Mária mégsem volt hűtlen. Mégsem kellett csalódnia benne! Lám, este még szorongástól elnehezült, szomorú szívvel feküdt le, s íme, most szabad szárnyalással repültek szeretettől átfűtött gondolatai.

Az éjjeli fény felszólításának szavaira, azok jelentőségére még nem tudott gondolni. Csak az járt a fejében, hogy hála a Magasságosnak nem kell sem Máriát megszegyenyítenie, és neki sem kell megszegyenyülnie. Hálaadó zsoltárok diadalmas sorai viharzottak a lelkében.

Azon a reggel, a sötétséggel való birkózástól vörösen, már elhagyta a horizontot a Nap, amikor Mária felébredt. Csodálkozva nézett a férfi boldogságtól és megkönnyebbüléstől ragyogó arcára, mert a szavak, amelyek elhagyták ajkát, békét, biztonságot, az éjszaka csodáját és a Fönséges végtelen kegyelmét sugározták. A keskenyre vágott szűk ablak keretén lassan bekúszó fény sugarai két térdeplő, az imádkozásban mélyen elmerülő embert világított meg. Egy férfit és egy nőt

V. fejezet

Mária hangos jajkiáltására hirtelen riadt fel merengéséből József. A földön térdepelt, és kezeit imára kulcsolva szorította mellkasához. Szeméből sűrűn hullottak a könnyek, végig az arcán le a fehér szálaktól őszülő szakállára, onnan tovább a kezeire.

Nem emlékezett, mikor ereszkedett térdre, mikor fonta ujjait imára, de ennél alkalmasabb testhelyzetet kitalálni sem tudott volna ahhoz, ami a lelkében kavargó áhítatot és magasztos érzéseket ki tudta volna fejezni. Könnyei fátyolán keresztül látta, ahogy a lány a sötétből a mécsesek fénykörébe húzza az állatok jászlát. Friss szalmával béleli ki, majd az útipoggyászból határozott mozdulattal kiemelve, ráteríti az erre a célra magukkal hozott ruhát, a szalmára.

A férfi tekintete a rozoga, deszkahiányos ajtóval felszerelt bejáratra tévedt. Ellenállhatatlan erővel vonzotta szemét a csillagokból áradó furcsa ragyogás. A csillagokat körülölelő sötétség is inkább bársony kéknek tetszett, mely finoman érintve, békésen ölelte körül a mélyen alvó tájat.

Pedig nem így tervezte ezt az utat. Végül is semmi, de semmi sem úgy alakult, ahogy elképzelte. Ha a római császár, kényszerítő parancsa nincs, bizony esze ágában sem lett volna Betlehembe, a szülőfalujába jönni, viselős asszonyát egy ilyen út fáradsalmainak, veszedelmeinek kitenni. Elég sok rémtörténetet hallott már az utakon leselkedő rablókról. Ha kezükbe került a magányos utazó, örülhetett, ha az útipoggyásza elvesztésével és egy kiadós veréssel megúsza. Bár nekik sikerült egy

népesebb csoporthoz csatlakozniuk, mégsem érezhették magukat teljes biztonságban. Még akkor sem, ha római rendfenntartó katonákkal találkoztak, hiszen volt, amikor ők fosztották ki az utasokat, ráfogván tettüket a rablókra.

József galamblelkű férfi hírében állt, aki minden dac és ellenkezés nélkül tartotta be Mózes törvényeit és a vének hagyományait. A zsinagógában rendszeresen hallgatta a rabbit, és alkalomadtán maga is magyarázta az Írásokat. Arra mégsem volt képes gondolni, hogy az előttük álló út során nekik semmi, de semmi bajuk nem történhet. Tudta jól, minden gond és baj, a balsors minden csapása, a bűnei, a Törvényt be nem tartása miatt sújt le rá.

Amikor először meglátta az Erzsébet rokonától visszatérő jövendőbelijét viselősen, azonnal a saját bűne, a saját szégyene jutott az eszébe. Azonnal elkezdett kutakodni magában, hogy milyen szörnyű bünt követett el, amiért ily gyalázattal bünteti őt a Magasságos! Mit követhetett el?

Csak a szokatlan helyzetre való tekintettel halasztotta el másnapra a keserű önvizsgálatát, amit az éjszakai történések úgy fújtak el, mint erős szél a mécses lángját.

Ahogy arra gondolt, milyen kiszámíthatatlan a végzet, a mosoly, kételkedő fintorrá torzult a szája sarkán. Lám, otthon Názáretben mindig volt mit aprítania a tejbe. Az viszont sehogy sem akart a fejébe férni, hogyan kerülhettek ebbe a nyomorúságos helyzetbe. Nem mintha mindez idegen lett volna tőle, hiszen otthon volt ebben a világban, ám arra mégsem számított, hogy fiatal feleségének még annyit sem tud biztosítani, hogy kényelmesebb körülmények között szülje meg a fiút. A fiamat?

Ahogy most, akkor sem tudta felfogni a fényből jövő szavak jelentését. Nem volt képes megérteni azt, ami magyarázattal szolgálhatott volna.

Mit jelent az, hogy Szent Szellemtől van? Hogyan eshet egy nő a Szent Szellemtől teherbe? –forgott a kérdés újból és újból a fejében.

Érezte, tudta, hogy ennek a kérdésnek a megválaszolása túl van az ő értelme határain. Túl van a legtudósabb rabbi, vagy főpap tudásán. Ez valahogy az Örökkévaló dolga. Ugyanúgy, ahogy az angyal a születendő gyermek nevét előre megmondta.

József fia Jézus -, ízlelgette szájában a nevet. Az elmúlt néhány hét leforgása alatt sokszor gondolt erre a névre, de most a gyermek születésével, mindez különleges fontosságot kapott. Nem mintha különleges névről lenne szó, hiszen minden utcában legalább három Jézus lakott, hanem a hagyomány megszegése miatt. Józsefnek se az apját, se a nagyapját, sőt még a dédapját sem hívták így. A testvérei és unokatestvérei között sem akadt egyetlenegy, akit Jézusnak neveznének.

Mégis, az angyal - hiszen nem lehetett más az a ragyogásból jövő hang -, ezt a nevet jelölte meg a gyermeknek. Bizonyára oka volt rá! József nem a beletörődés lelkevel, hanem a Mindenható akaratába belesimuló elfogadással döntött amellet, hogy a születendő fiú neve Jézus legyen. No meg a felesége szelíd szava, kedves, rábeszélő hangja is megerősítette őt ebben a döntésében.

Igen, így akarja az Úr! –gondolta.

Azt nem tudta, és tudni sem akarta, hogy mi módon, hogyan keveredett bele az Úr dolgaiba. Mit akar vele, és miért épp vele? Ám ahogy egész eddigi életében az Úr akaratát fürkészve tette a dolgait, most, amikor mindenre olyan egyértelműen lett felszólítva, ugyan mért ellenkezne?

Eszébe jutott, amikor mintegy három-négy héttel ezelőtt arra a döntésre jutott, ha a gyermek megszületik, akkor a hagyományoknak megfelelően az apja után Jákobnak fogja hívni. Végig se gondolta mindezt, amikor hirtelen olyan rosszul élt, hogy rajta - pedig nem volt beteges ember-, hogy azt hitte, itt a vég. Csak lassan engedett szívében a görcsös szorítás, miközben levegő után kapkodott, de már pontosan tudta, érezte, hogy rosszul döntött!

VI. fejezet

Jótköny félhomály borította be az istálló sarkát, ahol József állt. Lassan leporolta térdénél a köpenyét, miközben szeme a gyöngyöző homlokú, és a szülés görcseivel összeszorított ajakkal birkózó Mária szemét kereste.

Milyen bátor, milyen erős. Názárettől Betlehemig egyetlen zokszó, szemrehányás nélkül tette meg az utat a rázkódó szamár hátán - gondolta.

Sok nőt ismert a családjában. De ennyi belső erővel és kitartással megáldottal, bizony még nem találkozott. Törekény alkata ellenére, szokatlanul erős lélek lakozott benne. Békés, kedves arca sohasem árulkodott elégedetlenségről. Megnyugtató szavai, az együtt töltött rövid idő ellenére, sokszor törülték le férje homlokáról az aggodalom felhőit.

József érdem nélküli ajándéknak élte meg Máriát. Ráadásul elsőszülöttként, fiúval ajándékozta meg őt. Ahogy az angyal megjövendölte!

Én meg mekkora szerencsétlenség vagyok. Lám a gyermek világra jöttéhez, milyen körülményeket tudok nyújtani neki! –folytatta a gondolataiban.

Most persze még a gyertyakészítőt sem volt ideje megtalálni, hogy legalább nagyobb világosságuk legyen. Csak az útipoggyász aljából kikotort két maradék méceses lángja világított az istállóban.

Nem, nem így akartam! –mondogatta magában.

Legalább a fogadóban lett volna hely! Kezdődő belső elégedetlenségét a szülés fojtott sikolya kergette el. Ijedten kapta tekintetét asszonyára. A lány eközben Máriát biztatta, hogy – még egy kicsit és akkor nemsokára vége.

Nem látta jól mi történik, de József szíve egyre hevesebben vert, míg végre, a fekvőhely felől, egy piciny apró élet sírása el nem űzte a tehetetlensége miatt érzett feszültséget. Az istálló sötétjében még a kikötött állatok is mozgolódni kezdtek, ahogy a leány sietősen, ügyes mozdulatokkal mosta tisztára, a már hangosan síró újszülöttet. Óvatos mozdulatokkal bugyolálta be az odakészített patyolatfehér ruhába, és ahogy lassan elcsendesedett, betette az anyja felé fordított jászolba.

A friss szalma illata különös módon vegyült az újszülött bőréből áradó, semmihez sem hasonlítható gyengéd illattal.

A lány még megitta a láthatóan elcsigázott Máriát, kicsit lemosta az arcát, betakarta, és már szaladt is vissza a fogadóba, ahol bizony már várta a rengeteg tennivalója.

József odatérdelt a kimerülten fekvő Mária mellé. Szinte fájt, hogy nem veheti a kimerültségtől megviselt testét az ölébe. Nem simogathatja az arcát, nem foghatja a kezét, mert megszegné a Törvényt.

De hát nem látja senki! - suhant át a gondolat rajta.

Ember valóban nem, de az ÚR, a Magasságos mindent lát! Visszahúzta a már-már homlokát érintő kezét, és gyengéd szavakkal próbálta nyugtatni.

Később felállt, odamenve a jászolhoz kiemelte a ruhába bugyolált elcsendesedett gyermeket. Megrendülten állt!

Szeme előtt különös fények táncoltak. Meghatározhatatlan, lágy, telített színűk, meleg, barátságos hangulatot árasztott. Valahonnan messziről, magasztos zene hangjai keltettek hullámokat a lelkében.

Eltűnt körülötte minden. Az ég és a föld, a fény és a sötét, a hang és a csend, egy pontba olvadt benne.

József csak állt a gyermekkel a karján. Megint hallotta azt a felejthetetlenül emlékezetes éjszakai ragyogásból jövő hangot. Ércesen zengve, egész bensőjét betöltve csak annyit mondott: **ELKEZDŐDÖTT!**

Ki vagy te?

Jn. 3;1,-21,

Az éjjel

Későre járt! A Hold tisztán és élesen világította meg Jeruzsálem utcáit, segítve a tájékozódásban azt a néhány embert, akik ezen az éjjeli órán botorkáltak haza.

Ilyenkor már csak az merészkedett az utcára, akinek halaszthatatlan dolga volt, vagy éppen tilosban járt. A sikátorok szűk utcáiba a Hold kövér sarlójának fénye sem hatolt be. Így a gyanútlan utasokra, részegekre, magányos járókelőkre leselkedő rablók, bizony komoly veszélyt jelentettek. A rómaiakra vadászó zelótákról nem is beszélve.

Sötétedés után - az éjszakai őrzőjáratban- egy szakasz római katona határozott léptei verték fel rendszeresen a már alvó embereket, miközben fegyvereik csörömpölése jelezte útvonalukat.

A házak mélyén - amerre csak mentek -, fojtott gyűlölet hangjai kísérték a megszálló katonák vonulását. Talán nem is volt olyan sarka a világnak, ahol a hódítókat ennyire mély és engesztelhetetlen gyűlölet vette volna körül, mint itt Jeruzsálemben. Persze maga az ország is, a nép is, és maga a város is páratlan volt a maga nemében.

Izrael, szinte elhanyagolható módon húzódott meg a hatalmas Szíria és Egyiptom árnyékában. Mégis, évszázadok óta eltörölhetetlenül állta a történelem viharait, az ellenséges népek támadásait, a hatalmas birodalmak hódításait. Valahogy úgy nézett ki, mintha Ábrahám népe minden egyes megpróbáltatásából, lelkileg megerősödve került volna ki. Próféták szavai - kiket a nép az Istenük küldötteinek tartott- táplálták bennük e megmaradást eredményező öntudatot.

A gögös és öntelt Róma, kinek katonai hódításai a Britanniai-szigetektől Kis-Ázsiáig húzódtak, lenéző és gúnyos megvetéssel tekintett e lázongó kis országra. Róma nem értette a zsidókat.

Nem értette, mert egyetlen meghódolt ország lakosságában sem talált akkora belső ellenállásra, mint ebben a kicsi, de végtelenül elszánt népben. A római istenek megjelenése, a római szokások elterjedése, a római kultúra terjeszkedése, sehol sem okozott akkora feszültséget, mint a zsidók országában. Itt mindig pattanásig feszült volt a légkör.

Róma nem felejtette el a 150 évvel ezelőtti Makkabeus felkelést és eredményét, amit Izrael vívott a görögökkel. De politikailag és gazdaságilag nem érte meg neki a felesleges vérontás. Így a meghódolt országokban, a politika és vallás tekintetében többé-kevésbé toleráns magatartást tanúsított. Ez majdnem mindenhol eredményesnek is bizonyult. Egyedül ez a kis ország volt kezelhetetlen. Ez az Izrael.

Persze, nem a császár kegyét élvező helyi uralkodókkal volt elsősorban a gond. Az oszd meg és uralkodj elvén háromfelé szakított ország három királya többé-

kevésbé rendszerben fizette az adót, s a népre rakott plusz terhek eredményeképp maguk is jócskán megtollasodhattak. Ám a kéz kezét mos, és amíg Rómának megvolt a számítása, addig e kiskirályok azt tehettek, amit csak akartak.

De nem így gondolkodott a nép!

Izrael Istene, a láthatatlan egy Isten, egy Mózes nevű próféta által megfogalmazott törvénykezés szerint szabályozta, e nép erkölcsi gondolkodását, magatartását. Kiegészítették mindezeket a történelmük során megőrzött, és hagyományaik által is megtartott hagyományok és próféta parancsolatok. Ezek alapján sem a prófétaik, sem a nép, bizony nem hagyta szó nélkül a királyaik és hatalmasaik, vallási törvényeiket megtörő magatartását. Mint ahogy nem hagyta szó nélkül Zakariás fia sem, akit a nép prófétának tartott és bemelegítő, vagy fűrésztő Jánosnak nevezett.

Mintegy két évvel ezelőtt nyilvános beszédeiben ítélte el Júdea királyának, Heródesnek, erkölcstelen kapcsolatát unokatestvére feleségével. A király által való törvényt törés nyilvános elítélésének az vetett véget, hogy bemelegítő Jánost Heródes bebörtönözte, és különös körülmények között lefejezte. Azt rebesgették, hogy utolsó leheletével is az Urat dicsőítette, a Magasságost, Izrael Istenét.

A Magasságost emlegette az-az idős ember is, aki e késői órában, a Hold fényében fürdő Jeruzsálem utcáin keresztül, egyedül igyekezett az Alsóváros kapuja felé. Idős ember lévén, időnként meg kellett állnia és pihennie. Ilyenkor igyekezett behúzódni egy-egy kapu mélyedésébe, ahol megpihenve újból erőt tudott gyűjteni.

Most is egy mély kapuboltozatot szemelt ki magának, ahová a Hold fénye sem hatolt be, hogy elnyúló árnyékot vessen utána. Izgatottan kapkodta a levegőt. De nem a fizikai megerőltetéstől, hanem attól a hihetetlen belső feszültségtől, amely erre a késői látogatásra készítette. Viseltes és kopott felső ruháját megigazítva, óvatosan körülnézett, nem leselkedik-e valamiféle veszély a közelben. Tudta, nincs messze a Gennat kaputól, ami az Alsóvárosba vezet. Hirtelen a római katonák jellegzetes lépteire lett figyelmes. Az éjszakai őrségváltás ideje volt. Mivel ez az utca vezetett a város kapujához, így előtte kellett, hogy elmenjenek. Ahogy közeledtek, tisztán kivehető volt a fáklyát vivő katona nyers, durván faragott arcéle.

Nikodémus, mert így hívták az öreget, a lehető legkisebbre húzta össze magát a kapuboltozatban. Áldotta az Urat, hogy észrevétlen tudott maradni. No, nem azért, mintha bármi félnivalója lett volna. Nem is ettől tartott, hiszen semmi baja sem esik, ha felfedi főtanácsbeli kilétét. Csak attól tartott, hogyan magyarázná meg, hová is tart egyedül, kíséret nélkül e késői órában.

Azt méltóságon alulinak tartotta, hogy az általa is gyűlölt rómaiaknak hazudjon, de az igazságot sem mondhatta el. Azt, hogy ő, a gazdag farizeus, a Nagytanács tagja, a Tóra törvényeinek egyik fő érvényesítője, éjnek idején, kopott felsőruhát viselve lopózik az Alsóvárosba, mint aki rosszban sántikál. Hogyan is magyarázná meg, hogy éjnek idején, a főpapok többsége által gyanúsnak tartott, vitatott személyű rabbihoz, a názáreti Jézushoz igyekeznek? Szinte kővé meredve várt, hogy az éjszakai

őrségváltás elhaladjon előtte. Míg várakozott, Jézusra gondolt. Arra, ahogy először találkozott vele:

Épp átutazóban tartózkodott Kapernaumban, amikor futótűzként terjedt a hír, hogy a názáreti megjött, és otthon van. Már a Szíriából való elindulása előtt is hallott egyet, s mást felőle. Elsősorban azoktól, akik a különböző betegségeiktől sújtva, minden dolgukat otthagya indultak a Genezáret tava mellé gyógyulni. Az a hír járta, hogy ez a csodaerejű gyógyító, bár sokat vándorol, többnyire ezen a vidéken található. Az viszont egyenesen meghökkentő volt, hogy a szóbeszéd szerint egy pillanat alatt meg tud gyógyítani minden betegséget. Annak is szemtanúja volt Szíriában, amikor gondosan elkülönülve, kisebb csoportokba verődve, még a leprások is útra keltek. Persze kétszeresen is Mózes parancsolatába ütközött volna, ha megszólítja őket. Ezzel tisztátalanná tette volna önmagát, hogy pogányt, mi több, leprás pogányt szólít meg. Így nem mondhatta el nekik, hogy akármennyire is nagyhírű csodatévő ez a Jézus, a leprást mégsem képes megtisztítani. Arra csak mint Illés, próféta lenne képes, az Örökkévaló Felkentje.

Amikor gondolataiban a Felkenthez, a Messiáshoz ért, átmelegedett a szíve. Átmelegedett és fájt. Átmelegedett a forró vágyakozástól, és fájt a hiányától. Az fájt a legjobban, hogy hányszor, de hányszor csalódott már! Hányszor hallotta már az örömtől megrészegült, magukból kifordult emberektől azt, hogy itt, vagy ott van a Messiás! Hányszor lobbant fel a láng az emberek szemében, ha egy-egy fanatikus tűzben égő, szenvedélyes szavú ember buzdított a gyűlölt rómaiak elleni harcra. Buzdított addig, amíg a katonai járőr oda nem ért. Akkor vagy szétszaladtak, vagy a katonák odavágtak. Amikor odavágtak, a szónok rendszerint ott is maradt.

- Bezzeg a Messiás! Az nem szaladna el. Annak nem lehetne kardéllal, vagy korbáccsal csak úgy odacsapni. Ahhoz, ha nem akarná, nem is tudnának hozzáérni. A szavára megbénulnának az ellenséges fegyvereket tartó kezek. Hangjára összeomlanának a római helyőrségek. Tűz és pusztulás járna előtte ott, ahol az ellenség, a pogányság és a bűn jár! –futott át Nikodémus fején a gondolat.

Égészen fellelkesült és felélénkült ettől. Fáradt végtagjait újra erő öntötte el. Az álla elszántan meredt előre. Keze görcsösen markolta simára koptatott botja fejét. Érezte meg kell nyugodnia, mert nem indulhat tovább ilyen feldúlt állapotban. Mélyeket lélegzett, és igyekezett észrevétlen maradni. Pontosan kiszámított előre mindent. Azt is tudta, hogy az a két katona, aki most áll őrséget, az egész délutánt a kocsmában töltötte.

Neki is volt némi része abban, hogy a katonáknak fizetés nélkül is legyen mindig bor a poharukban. Pedig minden római katona pontosan tudta, ha elalszik az őrségben a halál fia. Ezért a kapuban őrt álló két katona, most minden éberségét összeszedve, kicsit kábán figyelte egymást, hogy el ne aludjanak. Kicsit meg is örültek, mikor az égő fáklyák fénykörébe érve meglátták az öreget. Megszokott

esemény volt, hogy éjjel akarjon átmenni valaki a kapunál. Többnyire beteghez siettek. De ez csak akkor sikerülhetett, ha az illető fizetett.

Az öreg farizeusnak már kezében volt a pénz, mikor az örökhöz ért. Fejét kissé meghajtva, arcát a fején levő kendő félig eltakarta. A tenyerében lapuló egy dénár nem volt sem sok, sem kevés. Ha fél dénárt ad, felet az egyiknek és felet a másiknak, mindkettő kevesli. Így csak az egyiknek csúsztatja kezébe az egészet. Ez az összeg, egy napszamos egy napi járandósága volt. Ha ennél többet ad, nyilván gyanút fognak, hogy van ott több is, ahol ennyi akad.

- Shalom – köszönt halkán Nikodémus a dárdájukra támaszkodó katonáknak. Ebben a pillanatban, hirtelen másik két római katona lépett ki a fal árnyékából, miközben fegyvereiket az öregre szegezték. Vigyázniuk kellett, mert a zelóták hol itt, hol ott támadták meg a helyőrség katonáit. Csendben osontak, és gyorsan járt a kezük. Látogatásuk eredményeképp mindig maradt egy sebesült, vagy halott római katona a helyszínen. Az is előfordult, hogy a támadók jártak pórul. Ilyenkor felbolydult a város, mert a helyőrség katonái átkutatták a környező utcák házait. Nem kíméltek sem felnőttet, sem gyereket, amíg elő nem állították a tettest, vagy a gyanúsítottat. A végeredmény szempontjából ez egyre ment, mert rövid időn belül, mindenkinek példát statuálva, egy kereszten hörgött a szerencsétlen.

El kellett telni egy kis időnek, mire a katonák eldöntötték, hogy az előttük álló öregember nem látszik veszélyesnek. Lejjebb is eresztették az addig feszesen tartott fegyvereiket.

–Mit akarsz? –kérdezte az egyik nyersen.

–Át kell mennem - szólalt meg Nikodémus, és lassan előre nyújtva kezét megcsillantotta a pénzt a tenyerében. Eltelt néhány pillanat, mert az örök még némi magyarázkodásra vártak, de az öreg elhárította ezt a hallgatásával.

Lassan odament hozzá az egyik katona, elvette a pénzt, majd a kapu felé intett a fejével, hogy mehet. Szinte csodaszámba ment, hogy ilyen könnyen és simán átjutott a túloldalra. Meg se verték, el se vették a ruháját és még le se köpték.

Talán kétszáz lépésnyire is lehetett már a kaputól, mikor az Alsóváros szélén, az átélt izgalmaktól hevesen dobogó szívvel - hogy kifújja magát -, leült egy nagyobb kőre. Öregnek érezte már magát ezekhez az izgalmakhoz. Öregnek és bizonytalannak. De végül is pont ez a bizonytalanság, és egy hihetetlenül kényszerítő kérdés készítette őt e késői, titkos látogatásra. Akárhogyan is van, de ki kell derítenie ki is ez a Jézus? Meg kell tudnia vajon ő-e a Messiás, ő-e az Isten Felkentje?

Az utcavégi kövön megpihelve, gondolataiban megint Kapernaumban járt, ahogy Szíriából visszafelé Jeruzsálembe igyekezett: A fogadó, ahol megszállt, semmiben sem különbözött a bárhol megtalálhatóktól. Bár ez mintha egy kicsit tisztább lett volna. A zsidóknak meg külön szoba állt a rendelkezésükre, amit a pogányoknak soha nem adtak ki. Ha csak egyszer is megtörtént volna, hogy ezt egy goj-nak adja ki a fogadás, még aznap be is zárhatott volna.

Már második napja tartózkodott Kapernaumban. Az eddigi út fáradalmait kipihelve, délutáni imájára készült, amikor az utcán rohanó léptekre lett figyelmes. Sokan igyekeztek egyazon irányba. Közben azt kiabálták: itt van a názáreti, megjött Jézus! Felkapta a fejét, mint aki erre várt már két napja.

Csak titokban remélte, hogy a Jeruzsálem felé vezető útja során, előbb-utóbb összehozza őt a sors ezzel a nagyhírű gyógyítóval. Vagy kuruzslóval? Vagy szemfényvesztővel? Vagy, ...vagy a Messiással? Mivel a szóbeszédre nem sokat adott, eldönteni meg mindebből ezt nem tudta, így saját magának kellett utánajárnia, hogy mennyire hitelt érdemlők az értesülései. Ki ez a názáreti Jézus, a József fia?

Nem sokat habozott, a köntösét hamar magára kapta, és a meglepett fogadós mellett szó nélkül sietett ki az utcára. Megállt, mert azt sem tudta, merre is kell indulnia. Nem sokáig kellett várni. Hamarosan két ember tűnt fel, akik láthatóan izgatott állapotban igyekeztek egy meghatározott irányba. Szó nélkül követte őket. Igyekezett megnyújtani lépteit, ami a köszvénytől fájós térdeitől igazán komoly teljesítmény volt. Szerencsére nem kellett messzire mennie. A következő utca végén már tolongtak az emberek, ahogy egy ház nyitott kapuján keresztül beljebb igyekeztek. Amikor odaért, az udvarban már vagy hatvanan lehettek. Köpenyéről, ima-szíjairól látva farizeusi mivoltát, a már bent lévők tiszteletteljesen utat engedtek oda, ahol már két írástudó ült egy padon.

- Shalom - köszöntötte őket és szó nélkül ült le a neki kiszorított helyre. Nem akart társalogni velük. Válaszolni a felszínes kérdéseikre, hogy miképp került ide? Hol járt, és hova megy? Miért van itt, és mit szól mindehhez? Egyébként is látszott rajtuk, hogy az ellentábor, Hillél követői.

Köztudott volt, hogy az írástudók nem mindegyike kedveli a farizeusokat. Fanatikus társaságnak mondták őket, akik a törvényt betartásban, a cselekvésben hangsúlyozzák ki az ÚR-hoz való tartozásukat. A farizeusok között is akadt, aki egyenesen gyűlölte az írástudókat, mert okoskodó és a gyakorlat oldaláról tehetetlen társaságnak tartotta, akik tanítani igen, de tenni nem akarnak!

Az emberek meg csak jöttek, jöttek!

Nikodémus a szemével kereste, de sehol sem találta azt, akit Jézusnak gondolhatott volna. Ahogy egyre nagyobb lett a tömeg, egyre nagyobb lett a csend. Csak a beteg emberek fájdalmas nyögései, a reménykedők sóhajtásai hallatszottak elvétve. Az öreg farizeus kicsit elfordulva, a ház udvarának szinte túlzottan puritán szerénységével ismerkedett. Amikor már jól körülnézett, visszafordulva azt látta, ahogy minden ember szeme, feszült figyelemmel szegeződik az udvar közepén álló emberre.

A korát tekintve mintegy huszonöt-harminc éves lehetett. Külsőre semmi különös nem volt rajta. Talán csak az, hogy az udvaron állók közül kimagaslott, és a szeme, valahogy nagyon tisztán sugárzott. Egybeszótt ruhája finom, de erős anyagból készült, ami nem éppen igénytelen emberre vallott.

A tömeg lélegzetvisszafojtva leste, várta, hogy mikor kezdi el végre a csodaszámba menő gyógyításokat. Ő azonban körülnézett, és a várakozással ellentétben, úgy, hogy mindenki hallja, erőteljesen beszélni kezdett. Az Úr Királyságáról beszélt. Arról, hogy végre eljött az idő, amikor minden reményt vesztett, minden nyomorult és kiszolgáltatott ember elkezdhet örülni! Elkezdhet vigadni, mert a Magasságos, megajándékozta őket a szabadulás órájával.

Nikodémus nem nagyon tudott figyelni. Csak elbűvölten, önmagáról megfeledkezve hallgatta azt a szívet megnyugtató, lelket felkavaró hangot, ami olyan magabiztosságot, olyan hitelességet árasztott, amivel –bár sok évet megért már– még soha sem találkozott.

Hangos reccsenés riasztotta fel őt is, és a tanításra figyelő embereket is. A háztető felől jött a hang, és hamar meglett a forrása is. Négy ember bontotta meg a cserepeket. Majd kettő leereszkedve, kettő meg fent maradva, egy hordágyhoz kötözött embert eresztett le a földre. Az udvarban, az egymáshoz préselődött embertömegben egy tűt sem lehetett volna leejteni. A levegőben még ott szállongott a szétszedett tető pora, amikor letették a láthatóan béna embert Jézus elé hordágyastul. A 'tetőbontók' lehajtott fejjel és nem kevés zavarral az arcukon várták, hogy a Mester megszólaljon.

Az, aki a legidősebbnek látszott, a fejét fel sem emelve a Názáreti elé térdelt.

- Bocsásd meg Uram, későn jöttünk és a tömeg miatt csak így tudtunk eléd kerülni. Kérlek, gyógyítsd meg a testvérünket, hiszen évek óta beteg, és hallva híredet, úgy hisszük, hogy ha akarod, akkor ezt meg is teheted –mondta, s a fejét egy kicsit még mélyebbre hajtotta.

Jézus - szinte észrevétlen mosollyal a szája sarkában- felnézett a hiányos tetőre, majd lehajolt és az előtte térdeplő embert a karjánál fogva felemelte. Hosszan, mélyen nézett mind a négyükre, majd a hordágyon fekvő csont-sovánnyá aszott emberhez fordulva, a világ legtermészetesebb hangján így szólt: gyermekem, meg vannak bocsátva a bűneid!

Ha a csend lehet még mélyebb, most aztán az lett. Az előtte álló, megdöbben arcú, értetlenül néző embernek már ajkán volt a szó, hogy azt mondja: de Uram! - arra kérlek, gyógyítsd meg! És bizonyára ki is mondja, ha az írástudók padja felől meg nem előzi egy mélységesen felháborodott hang: de hát ez káromkodik!

Az udvaron álló emberekben lassan tudatosodtak Jézus szavai. Tanácstalanul és kérdően meredtek oda, ahol Nikodémus is ült.

- Ki bocsáthatja meg a bűnt, hacsak nem egy, az Isten? –hallatszott egy kicsit később a másik írástudó szájából, miközben megbotránkozva tekintett az előtte álló Jézusra, aki az írástudók padja felé fordult.

Közben a betegszállítók zavartan álltak egyik lábukról a másikra. Csapdában érezték magukat, mert az elhangzottakat hallva, legszívesebben felkapták volna a hordágyat, és szó nélkül elrohantak volna. De sem a megbontott tető, sem az emberektől elzárt kapu felé, nem volt menekülés.

A válasz kérdően és élesen csapott az írástudók közé.

–Mi könnyebb: azt mondani a bénának - s keze határozott mozdulattal mutatott a hordágyon fekvő betegre–, meg vannak bocsátva neked a bűneid, vagy azt mondani: kelj föl, fogd a hordágyadat és járj?

A meglepődés és megbotránkozás, hirtelen fordult át az idegekbe vágó feszültségbe. Mindenki az írástudók válaszát várta, akiknek csak az összebújt, lázas tanácskozásukat lehetett látni. Nikodémus zavarában nem vett részt a megbeszélésben, ami furcsának és szokatlannak tetszett a körülállók szemében.

Közben a két írástudó közül hol az egyik, hol a másik emelte tekintetét az öregre. Nagy bajban voltak! Jézus kérdésére –már csak a tömeg miatt is- válaszolni kellett! Azt pontosan tudták, hogy a bűnöket csak az Isten bocsáthatja meg. Azt is tudták, hogy a bénának, aki a bűnei miatt béna, azt mondani, kelj fel és járj, csak az mondhatja, aki a bűnbocsánatot adja. Tehát az Úr!

- De hát, miért is kérdezi ez mindezt? –szólalt meg az egyik írástudó halkán. Nikodémus maga sem tudta a választ, pedig a kérdést értette. Furcsa bénaság vett rajta erőt. Tehetetlenebbnek érezte magát, mint a hordágyon fekvő ember. A zavarát csak növelte, hogy mit is gondolnak majd ezek az írástudók róla, a Jeruzsálembeli Főtanács tagjáról?

De mielőtt azok megszólalhattak volna, Jézus tovább folytatta.

- Bár ne tette volna –gondolta Nikodémus a kövön ülve. Még most is összerándult a gyomra, ahogy visszaemlékezett ennek az embernek Istent káromló szavaira: tudjátok hát meg, hogy az Atya szavának van hatalma a bűnök megbocsátására.

Jézus, az írástudók dühtől és megbotránkozástól eltorzult arcával nem törődve, a földön fekvő béna felé fordulva, kinyújtott kezének ujját rászégezve így folytatta: neked mondom, kelj föl, fogd a hordágyadat és menj haza.

Az egymásnak feszülő indulatoktól vibráló levegőben az elhangzott szavak szinte állni látszottak. A hordágyon fekvő ember, a határozott felszólításra szinte öntudatlanul felkönyökölt, majd felült. Hihetetlenül vékony lábait felhúzta, majd fél térdre fordulva, kicsit imbolyogva felállt. A körötte álló testvérei csak nézték meredten, ahogy szó nélkül, a mozgástól teljesen elszokott testtel, lassan megemeli a hordágyat, s felemelni nem tudván, maga után húzva, a megélt élményektől révedten, a járástól teljesen elszokott lábait lassan egymás elé rakva, elindul a kapu felé.

Az ámuló tömeg döbbenetn nyitott utat neki. Már-már kívül került a kapun, amikor megkönnyebbült sóhajtásként, diadalmas örömként, hálaadó imaként szakadt fel az udvaron levők szívéből, lelkéből a hangos hallelujázás. Megtörtént a csoda!

Nikodémus ajka is halleluját formált, ahogy a gondolatai végére érve, botjára támaszkodva felállt, hogy tovább induljon. Számítása szerint éjfél is elmúlt már. Ha a hajnalban átvonuló árusokkal és kereskedőkkel elvegyülve akar visszaérkezni, hát bizony igyekeznie kell. Az Alsóvárosban járt és a mélyen alvó emberekre gondolt. Ő maga rossz alvó volt. Éjszakákon keresztül nem tudta lehunyni a szemét. Kicsit irigykedve gondolt most azokra, akik a napi munkájuktól fáradtan, békésen hajtották

álomra a fejüket. Nem nyomasztotta őket mindaz, ami az ő szívét oly nagyon terhelte, hogy ki ez a Jézus, valóban ő a Messiás?

Vagy harminc évvel ezelőtt az a hír járta, hogy idegenbeli goj asztrológusok - a csillagjárások értői-, azért látogattak Jeruzsálembe, hogy megkeressék a csillagok állása által születendő Dávid-sarjat, Izrael valódi királyát.

Akkoriban e hír hallatára szinte pánik lett úrrá a királyi palotában. Heródes, Júdea királya olyannyira komolyan vette a hírt, hogy Betlehem környékén minden két év alatti kisgyermeket lemészároltatott a fegyvereseivel.

–A disznó! –mormolta hangosan Nikodémus a fogai között. Ez még a saját családját is kiirtotta, csakhogy veszélybe ne kerüljön a trónja!

De ez a hír akkoriban őt magát is megfogta. Tudta, hogy ha a csillagjósok igazat mondanak, akkor Heródes nem ölhetette meg a gyermek Messiást, mert a Messiást nem lehet megölni. Az a Mindenható felkentje! Izrael megszabadítója!

Ha viszont megszületett Dávid sarja, akkor meg miért nem hallani róla? Talán rejtőzködik és gyűjti a hadseregét valahol a sivatagban? –tette fel a kérdést magában. De akkor ki ez a názáreti Jézus?

Harminc év. Harminc hosszú év bizonytalanságban. Harminc év várakozásban. A jelnek, a harcba hívó diadalmas jelnek meg semmi, de semmi nyoma. Egészen addig, amíg ezt az amúgy is feszült légkört, nem tették még feszültebbé a Jézusról és csodáiról szóló hírek. Azt még elfogadta volna, hogy ez az ember Istentől jött gyógyítónak. De a saját szemével látta, hogy a leprást is megtisztította. A gond az, hogy a leprást eddig csak próféta, vagy az Isten Felkentje képes e szörnyű betegségétől megtisztítani. Aztán meg itt van az-az örökös tanítása az elközelgett Isten Országáról! De hol közelgett el, ha Jeruzsálem mint az Isten Országának várományos fővárosa, valamint a Templom, még pogány elnyomás alatt nyög? –sorakoztak a megválaszolatlan kérdések az öreg farizeus gondolataiban.

Amikor a názáreti Jézusról az első hírek megérkeztek, a szanhedrin, eleget téve feladatának, azonnal kiküldött néhány írástudót, hogy kellő alapossággal vizsgálják meg, mit tanít, és mivel igazolja magát. Jelentsék azonnal, ha messiási igénnyel lépne fel.

Rendszeresen meg is érkeztek a gondos feljegyzések. Arról számoltak be, hogy nem tartja be a szombatot, mert azon a napon is gyógyít, akár a zsinagógában is, és ha ezt a szemére vetik, akkor Mózes szavaival, érvelve, bármelyik írástudóba, vagy farizeusba belefojtja a szót. Az egyik ilyen legmegdöbbentőbb esetről is így tájékozódtak, amikor meggyógyította a vak és süketnéma megszállottat. Szombaton!

Érkeztek a feljegyzések, hogy nem tartja be a tisztálkodási előírásokat. Mi több, nem tartja fontosnak a tisztulási eljárásokat. Nem böjtöl! Mindez vitathatatlanra tette, hogy a názáreti semmiképp sem lehet a Messiás! Ha viszont nem a Messiás, akkor kicsoda? Ki az, aki –mint megbízható forrásokból tudható– egy alkalommal, ötezerrel

is több embert lakatott jól néhány kenyérből és halból? Akiról a tanítványai azt híresztelik, hogy míg ők hánykolódtak a galileai tengeren, a vízen járt!

Igen ám, de hogy lehetne az a Messiás, aki a gyűlölt rómaiak kérésének is eleget téve, pogányokat gyógyít! Nem restelli a démonoktól megszabadítani azt az elhíresült két, pogánynak számító Gadarai megszállottat! Micsoda Messiás az, aki ellenség-szeretésre tanít? És hol van a sereg? Hol van a hatalom és hol van a legfontosabb, az ítélet?

Amíg elméjében egymást kergették a gondolatok, a felsorakoztatott érvek és ellenérvek, hirtelen ott találta magát a keresett ház előtt. Szemébe egy ideje már, mint vezető fény világított az utca végén egy ablakból kivilágló mécses gyenge fénye.

Nikodémus nem jelentette be a jövetelét.

Az nem volt számára kétséges, hogy négyszemközt és zavartalanul kell beszélnie Jézussal. Arról viszont nem volt meggyőződve, hogy fogadja-e? Ismerte a názáreti farizeusokkal és írástudókkal szembeni magatartását, vitában elhangzó, sértésként is vehető mondatait. Nemrég azt vágta a fejükhöz nyilvánosan, hogy meszelt sírokhoz hasonlítanak!

Most meg éjnek évadján ott áll Jeruzsálem Alsóvárosában egy ház kapuja előtt és azon tétovázik, hogy benyisson, vagy kopogtasson. Pedig elég bajosan szerzett tudomást arról, hogy ki ad szállást a rabbinak. Akiket megkérdezett, azok vagy nem tudták, vagy nem akarták tudni. Szorult helyzetében végül a legbizalmasabb rabszolgáját bízta meg a feladattal, hogy megtudja, hol szállt meg. Ez aztán eredményesnek is bizonyult.

De végre itt állt az oly nehezen kiderített ház kapuja előtt. Azt vette észre, hogy a kapu, ha csak résnyire is, de nyitva volt. Hát ez bizony nagy merészségre vallott. Rablók és tolvajok járták éjjel az utcákat és vittek el észrevétlenül mindent, ahol a kaput nem reteszelték be gondosan. Ilyenkor, ha felébredt a ház népe, akkor vagy a rablók menekülése, vagy a háziak sérülése lett a találkozás vége.

Nem habozott tovább. Az udvarba belépve, most már biztos léptekkel vette az irányt fel a lépcsőn, a mécsesektől megvilágított szoba felé. A félig nyitott ajtón nem kellett kopognia sem, mert egy árnyék a faltól elválva beljebb intette.

- Shalom –köszöntötte az öreg főtanácsos az előtte álló názáretit.

- Shalom –válaszolta Jézus, s az asztal előtt álló durván faragott ülőalkalmatosság felé mutatva jelezte - mint akit már vártak -, hogy foglaljon helyet.

Rendkívüli volt a názáreti emlékező képessége. Akivel egyszer is találkozott, soha többé nem felejtette el. Ezért aztán az arcán nyoma sem volt a csodálkozásnak.

- Csak mélyebb árkaival és egy kicsit szomorúbb tekintetével lett más. Talán nem is szomorúbb, hanem komolyabb –gondolta Nikodémus, miközben helyet foglalva, a többször átgondolt mondanivalójának óvatos megfogalmazásába kezdett.

- Rabbi - kezdte halkán és bizonytalan hangon, jelezve mennyit gyötrődött azon, hogy minek nevezze, hogyan is szólítsa? Talán gyógyítónak? Orvosnak?

Csodatévőnek? Barátomnak nem nevezheti, Messiásnak meg nem szólíthatja. Így jutott el a legegyszerűbb megoldáshoz, és most így is szólította: rabbi!

Híresen művelt ember volt Nikodémus, akinek a neve is a görög filozófiában és művészetekben való jártasságáról tanúskodott. Mióta az eszét tudta, mindig rengeteget olvasott, tanult, vitatkozott, és később természetesen tanított. Jól ismerte az emberek természetét, és ezt a kapcsolataiban is jól kamatoztatta. Tudta, mikor kell beszélni, és mikor kell hallgatni. Tudta, hogy egy vitában mikor kell engedni, és mikor kell magát megmakacsolni. Ezért most Jézus bizalmába akarván férközni, bátor mondatra szánta el magát.

–Tudjuk, hogy Istentől jöttél tanítómesterül.

Úgy érezte, bölcsen döntött, hiszen minden rabbi tudása az Úrtól származik. Közben elméjében, vágató lovak sebességével kereste a már kiokoskodott szavak folytatását.

Jézus a megértés bölcsességével, türelmesen várt. Mindent tudó józansággal merítette tekintetét az idős farizeus szemébe. Nikodémus zavarba jött, és úgy érezte, Jézus a tekintetével a szívében kutat. Különös és szokatlan lelkület vont a bűvkörébe. A körmönfont készülődéstől megszégyenülten, szinte maguktól formálódtak a lelke mélyéből feltörő szavak: mert senki sem tehet ilyen jeleket, amelyeket te teszel, csak ha az Isten van vele.

Szinte megkönnyebbült, mikor ezt kimondta, mert már nem akart óvatos lenni. Már nem akart vigyázni, és nem akart kerülő úton Jézus bizalmába férközni. Félretéve minden bölcsnek tetsző gondolatot, egyszerűen őszinte akart lenni! Az eredetileg tervezett mondanóját még szinte el sem kezdte, amikor az öregkor tapasztalata, a kultúra tekintélye, a nagytanácsbeli méltósága, mint falevél az erős szélben, úgy szállt el belőle.

Hihetetlen volt, de úgy érezte a gyermekkora éledt fel benne. Azzal a különbséggel, hogy most nem félt. Nem úgy, mint a zsinagógában, ahova iskolába kellett járnia. Erős, nagyhangú rabbi tanította őket, és ha valamit nem tudott, ijesztően emelte fel a hangját és pálcáját. Most mindez másképp volt. Most félelem nélküliséget érzett, és ha a mondanivalóját folytathatná, csak kérdezne. Kérdezne, mert e mindent tudó, komoly és megértő szempár - úgy érezte – mindent meg tudna magyarázni.

Nem is engedte Jézus tovább beszélni az öreget. Tudta, nagyon jól tudta miért jött! Látta a kérdéseit, érezte a zavarát a lelkében. Értette, hogy mindez nem csak az öreg Nikodémus zavara, nem csak az ő kérdései, hanem egész Izraelé. Pontosan látta, élte, tudta, hogy Izraelben senki sincs, aki értené őt. Sem a tanítványai, sem a nép fiai. A főpapok és az írástudók sem, mert mindaz, amit tanít, nem ér el a szívükig.

Azt semmiképp sem tehette meg, hogy Izrael sóvárgó, lázas várakozásának eleget téve beismerje, hirdesse azt, ami nem a valóság. Azt, hogy ő a Messiás! Nem tehette, mert az a Messiás, akit Izrael várt, az nem ő volt. Sőt, azt sem lehet elmondani, hogy olyan Messiás, akit várnak, nem is létezik! Jézus szája sarkán halvány mosoly jelezte a helyzet fonákságát.

Persze, soha egyetlen próféta sem ment semmire azzal, ha a nép, az egyszerű emberek gondolkodását csepülte. Nem, mert a nép, valójában nem is gondolkodik, hanem csak engedelmeskedik. Hallgat a vezetőire. A vak vezetőire – gondolta magában fokozódó indulattal.

Jézus arcán a halvány mosoly keserű ráncba futott, ahogy az írástudók és farizeusok, a Nagytanács és az esszénusok szűk látókörű, földhözragadt, kétes hagyományokat őrző tanítására és magatartására gondolt.

- Bizony, bizony mondom neked, ha valaki nem lesz újjá, nem láthatja meg az Isten Királyságát! – szólalt meg Jézus a hirtelen hosszúra nyúlt csendben. Bizony, másképp kell gondolkodniuk. Bizony, új szemmel kell látniuk. Bizony, gyökeresen át kell alakítaniuk a gondolkodásukat, hogy képesek legyenek felismerni engem. Képesek legyenek befogadni Atyám Országát. Engem.

Jól látta, de eloszlatni még a tanításával sem tudta azt az önámítást, amely szerint Izrael lesz az Isten Országá, és a Messiás lesz ennek világbékét hozó királya. Az egyedüli megoldás: radikálisan szakítani a régi látásmóddal, a Törvény és Mózes félremagyarázásával. Új tömlőbe, nyitott látásmódba kell önteni az új bort, az új tanítást, hogy a tanítás is megálljon, és a tanuló is tisztán lásson. Meg kell érteniük, hogy nem az a boldog, aki jól érzi magát és nem az a boldogtalan, aki rosszul érzi magát, hanem az a boldog, aki a szívével lát, és az a boldogtalan, aki a szívével nem lát. Meg kell érteniük, hogy nem lehet két urat szolgálni! Nem lehet egyszerre szeretni és mellette gyilkolni. Nem lehet az Istent lelkesen imádni, közben meg kimagyarázkodva bűnt bűnre halmozni –sorakoztak a gondolatok Jézusban.

Az előbbit egy még hosszabb csend követte. Nikodémus még mindig a hallottakon töprengett. Számított arra, hogy a Názáreti sejtelmesen és rejtvényekben fog beszélni, ahogy azt már számtalan esetben tette. A furcsa az volt, hogy érteni is lehetett, meg nem is. Azt nem lehetett állítani, hogy amit mond, az nem igaz, mert ahhoz, hogy az ember érvelni tudjon, pontosan kellene érteni a szavait.

- Kellene érteni, kellene érteni - zakatolt Nikodémus fejében az utolsó két szó. De most sem volt képes felfogni, hogy Jézus mit is akar mondani. A szavak jelentését értette, de így mondatba fűzve, valami homályos utalás-félét gyanított a háttérben.

Egyáltalán miért kell bárkinek is újjá lenni, újból megszületni, hogy megláthassa Izrael nagyságát? Nikodémus törte a fejét, és kereste elméjében a Tóra szavai között a lehetséges megoldást. Kereste a zsoltárok, a próféták kijelentései között, de nem találta. Pedig nagytanácsbeli méltóság létére, nem lehet értetlennek mutatkoznia. Végtére is nagytekintélyű ember ő!

Kérdeznie kell! –jutott az eszébe – mert ha kérdez, akkor a tekintély is megmarad, és magyarázatot is kap.

- Hogyan képes egy ember világra jönni, aki öreg? - netán képes az anyja méhébe még egyszer bemenni és világra jönni? - sikeredett a kérdés kissé gúnyosan élesre.

De mire a kérdését befejezte, azt az előbb átélt félelem nélküli gyermeki mivoltát már teljesen elvesztette. Újból Nikodémus volt, a nagytanács tagja, a farizeus, a tisztelt és nagy tudományú, megigazult, tehetős ember!

- És mi van akkor, ha valakinek, mint nekem is, már nem is él az anyja? De még ha élne is, micsoda képtelenség, micsoda sületlenség ilyen feltételt szabni ahhoz, hogy az ember az Isten Királyságát Izraelben megláthassa. Mindezt már csak magában mondta, csak magában gondolta, miközben a gondolatainak hangulata jól láthatón ült ki az arcára.

A mécsesek fényében nemcsak az arcán, de a lelkében is látta Jézus a vendége gúnyos, szinte lenéző értetlenségét. De mielőtt ez teljesen a hatalmába kerítette volna az öreget, kicsit előrehajolt és kezét az egyre feszültebb farizeus karjára tette. Barátságos hangon ismételte meg az előző mondatát, de most már kibontva.

- Bizony, bizony mondom néked, ha valaki nem származik vízből és Szellemből, nem képes bemenni Isten Királyságába.

Várt egy kicsit, hogy felfogja a mondottakat, mert azt csak értenie kell, hogy az származik vízből, aki, mint Beméritőnél a Jordánba, bele tud merülni a bűnbánat lelket tisztító fájdalmába. Megbánni és újjászületni! Úgy ahogy a Bemérito hirdette. Úgy, ahogy tanította, hogy az észre térés miatt merít be, a bűnök megbánásának lelkületében. Bizony értenie kellene, hogy Atyám Országában nincs helyük a magukat megigazultaknak, büntelennek gondolóknak.

De azt is jól látta, hogy mindezt még inkább tovább kell bontania. Szinte szájbarágósan, lassan formálta a szavakat: ami hústestből van nemzve, hústest az, ami szellemből jön létre, szellem az.

Szerette volna megértetni, a szívébe vésni, a lelkébe írni Nikodémusnak, hogy a Szellem által, szellemileg szüli újjá az Atya az embert! Azt az embert, aki a férfi akaratából jön létre, mint hústest. Az örök élet tükrében e haszontalan hústestet, csak az Atya Szelleme képes életre eleveníteni. Átfűteni az értelem lelkével, és a boldogság megtapasztalásának örömeivel.

Jézus keze még mindig Nikodémus karján pihent, amikor így folytatta: nehogy csodálkozz azon, hogy ezt mondtam, újjá kell lennetek!

Súlyos szavak voltak ezek Nikodémusnak, és nem is nagyon értette, hogy a názáreti miért ezt ismétli? Nem értette, hogy miért ezt a témát erőlteti? Miért ez fontos neki? Úgy érezte, akaratlanul sodródik el jövedele céljától. Attól az életbe vágóan fontos kérdés feltevésétől, hogy megkérdezhesse végre, ki is vagy te?

Halványan derengett egy emlék a fejében, néhány mondat, amit mintha a bemerítővel tudott volna kapcsolatba hozni. Lassan erősödtek, tisztultak az emlékek, formálódtak a szavak, amik már kimondásuk idejében is oly felzúdulást, megbotránkozást keltettek a nagytanács farizeusi, főpapi és írástudói köreiből.

- Hát persze! – villant át benne a felismerés. Annak idején ez a fürösztő János, meg nem bocsátható sértésként vonta kérdőre őket! Azt kérdezte, ki intette őket?

Mintha menekülnének annak a haragja elől, akit az Isten Küldötteként hirdetett. Pedig akkor sem vezérelte őket más, mint az, ami idehozta őt a názáretihez.

Akkor is csak azért mentek ki a Jordánhoz, hogy megkérdezzék a Bemerítőt, hogy ki vagy te? S a fogadtatás?: viperák fajzata!

Így nevezte őket ez a fékevesztett szavú ember, akit a nép prófétának tartott, és tartja annak mindmáig. Így tette a néphit Heródest próféta-gyilkossá! Ezáltal került ő és társai is abba a szörnyen kellemetlen helyzetbe, hogy amikor az összegyűlt tömeg előtt azt kérdezte tőlük a názáreti: az égből vagy az emberektől volt-e János bemerítése? – nem tudtak válaszolni. Ha hitük szerint azt válaszolják, hogy a bemerítőt a nép tette prófétává, akkor nincs, ami megmentse őket. Ha elismerik, hogy a bemerítésre Jánost az Úr küldte, akkor meg majd azt kérdezi, hogy akkor miért nem hittetek neki, mikor azt hirdette: utánam jön az, aki majd a Szent Szellembe merít be?

Az meg különösen nagy problémát jelentett, amiről az írástudókkal annyit beszéltek, hogy akkoriban ott a Jordánnál végül is mi történhetett? Honnan, hogyan került oda az-az ember, akinek a bemerítő azt mondta: nekem van szükségem a te bemerítésedre!

Már-már elfelejtette azt, hogy hol van, és mit akar, amikor gondolataiból Jézus szelíd, de határozott hangja riasztotta fel: a Szellem, ahol akar, ott fuvall, és a hangját hallod, de nem tudod, honnan jön és hova tart, így van mindenki, aki Szellemből lett.

Mint akit rajtakaptak, az öreg farizeus zavartan és megszégyenülten fordította szemeit a durván faragott asztal szüette lapjára. Arcát piros forróság öntötte el. Úgy érezte, minden gondolata nyitott könyvként fekszik a rabbi előtt. Úgy érezte magát, mint aki lelepleződött. Legszívesebben belebújt volna az asztal - szemé előtt vibrálón táncoló - apró kis lyukainak bármelyikébe.

Lassan szedte össze magát.

Jézus visszavonta kezét vendége asztalon nyugvó karjáról, és kipillantott a félig nyitott ajtón, mint aki a pirkadatot várja.

Az öreg fejében még ott kavarogtak bemerítő János és Jézus összecsengő szavai a Szellemről és az Isten Királyságáról. Soha, soha nem hallotta még ezeket az állításokat. Ebben az összefüggésben nem ismerte fel a tanításokat! Valamiképp kihallotta Jézus mondataiból a Prédikátorok könyvének szavait, de tartalmában most mégsem értette azokat.

- Talán azt kellene megértenem, hogy akkor lesz Izrael nagy, ha Szellemből született? – gondolta magába mélyedve. Hogyan képesek ezek létrejönni? – kérdezte egy kis idő elteltével hangosan.

Kérdésétől azt is remélte, hogy egy kis időt nyerve rá tudja terelni majd a beszélgetés fonalát arra, hogy Jézust valahogy sarokba szorítva megkérdezze: ki vagy te?

Jézus válaszában viszont szelíd szemrehányás, a képtelen helyzetet kifejező kérdés és egy kis felelősségre vonás érződött.

–Te Izrael tanítómestere vagy, és ezeket nem tudod?

Bizony nem tudta!

Nikodémus, a nagytanács tagja, a Tóra törvényeinek és parancsolatainak őre, Izrael tanítómestere, mindezt nem tudta! Nemcsak hogy nem tudta, de bevallani sem merte, hogy azt sem tudja, mindezt hogyan értse. Mintha Jézus ugyanazokkal a szavakkal, de egy egészen más tartalommal fogalmazna.

- Vajon hogyan érthetik meg Őt a tanítványai? – futott át a farizeus fején a gondolat. De nem tudott sokat töprengeni, mert Jézus tovább folytatta. Hangja magabiztosságról és határozottságról vallott: bizony, bizony mondom neked, hogy amit tudunk, azt szóljuk, és amit látunk, arról teszünk tanúbizonyságot, és a mi tanúbizonyságunkat nem fogadjátok el.

Jézus már felállt, amikor kezével a föld felé mutatva halk, de erőteljes szavakkal folytatta: ha földi dolgokat mondtam néktek, és nem hiszitek, hogyan hiszitek, ha majd az égben levőket mondom?

Nikodémus nem tudott válaszolni a kérdésre. Nem felejtette el, hogy nagy tudású, bölcs és tekintélyes társaival többször megesett már, hogy amikor egy nehezen kieszt, önmaguknak is megválaszolhatatlan kérdéssel akarták Jézust sarokba szorítani, mindig szégyenben maradtak.

Erre emlékezve jobbnak látta, ha hallgat. Be kellett látnia, hogy ő is csak a gondolataiban mer vitatkozni a rabbival. Szinte hallotta, ahogy azt mondja Jézusnak, hogyan állíthatod ezt? Hogyan mondhatod, hogy tanúbizonyságod van arról, amit mondasz? Mózesnek és a prófétáknak nem volt szükségük tanúbizonyságra. Tudjuk, hogy honnan származtak. Azt viszont nem tudjuk, hogy te honnan származol. Azt viszont tudjuk, hogy törvénytelen gyerek vagy.

Az öreg farizeus csukott szájjal, de gondolataiban egyre hevesebben hergelte magát az elképzelt vitába: Mózes és a próféták már elmondták, hogy mit kell betartani, és mit kíván az Örökkévaló! Ha viszont, a te tanításodból nem ismerni Mózes parancsolataira és a prófétákra, akkor honnan tudhatnád azt, hogy milyen lenne az Isten Országá? Illés tudta! Ezért emeltetett fel az Úr által az Egek Birodalmába!

- Senki sem jutott az Égbe, - válaszolt most már hangját és karját felemelve Jézus a farizeus gondolataira. A gyertyák fénye óriássá növelték az árnyékát a falon, ahogy felemelt kezének ujját az égre szegezte. Az öreget meg a válasz szegezte a székhez. Nem hogy szólni, szinte moccanni sem mert, amikor a Názáreti így folytatta: csak az jut az Égbe, aki onnan szállt a földre, az Atya szava!

A félig nyitott ajtón keresztül szinte észrevétlen osont be a hajnal derengése. Valahol a közelben egy kakas kezdte szertekürtölni a hírt, hogy új nap kezdődik.

Nikodémus teljesen kiürültnek, üresnek és fáradtnak érezte magát. Mint akinek három napon és három éjszakán keresztül kellett volna szellemi párbajt vívnia. Nem volt már érve és nem maradt gondolata. Agyában még ott visszhangzott Jézus utolsó mondata: az Atya szava!

Kudarcot vallott! Szívében fájdalmas nyomást érzett, mert úgy érezte, úgy gondolta, hogy megkérdezni ezek után már nem tudja, hogy: ki vagy te? És mit jelent az, hogy az Atya szava?

A hajnal

- Beteljesedett! – mormolta, halkan Nikodémus, miközben a saját élete, és Jézus kereszthalála váltogatta egymást a gondolataiban.

- Lám, nemcsak az élete, hanem a halála is szinte megfejthetetlen probléma - töprengett tovább azon, ami folyamatosan foglalkoztatta.

Érdekes módon a szívében béke volt, pedig a Mester, Jézus, az Isten küldötte, halott.

- Volt! – tette hozzá e rövid, de létet és boldogságot meghatározó kis szót.

- Csak volt – fűzte tovább magában nyomatékosan. - Csak volt, mert feltámadott - játszadozott a szavakkal, a fehér szálakkal jócskán teletűzdelt szakállú, bozontos szemöldökű öreg farizeus, s még el is mosolyodott, mert tetszett neki, ahogy szinte daloltak a szavak.

Az idő késő délutánra járt. Mintegy harminc-negyven társával együtt várakoztak itt, Jeruzsálem falai mellett, az Olajfák hegyén. Ligetszerű, bokrokkal teletűzdelt hely volt, ahol a földből kiálló sziklák, nagyszerű lehetőséget kínáltak a fáradt ember számára a megpihenésre. Boldognak és izgatottnak érezte magát. Pedig nemrég még a kétségbeesés és kilátástalanság, a csalódottság és becsapottság érzései nyomták rá sötét bélyegüket a lelkére. Még elevenen élt benne annak a rémségesen szörnyű napnak, a názáreti keresztre feszítésének az emléke.

Egyszerűen nem értette, hogy mindez hogyan történhetett meg. Akit eddig a nagytanács átadott Pilátusnak kínszenvedésre, az bizonyítottan követett el megbocsáthatatlan, büntetést érdemlő vétket. No de Jézus?

Emlékezett rá, milyen elképesztő zűrzavar uralkodott a nagytanácsban, amikor Kajafás elé állították Jézust. A saduceus főpapok, egymást túllicitálva ordítottak. Nikodémus, kicsit hátrébb húzódva figyelte az előtte hadonászó és kiabáló társait. Elcsodálkozva látta, hogy a tanács tagjainak többsége méltóságából kivetkőzve, fröcsögő szájjal ordibált mindenfélét a názáretire. Volt, aki leköpte. Néhányan gúnyolódva röhögtek rajta, miközben számon kérték, vajon hol van most az Isten Királysága? Hol van az Atyja?

Aztán arcul ütötték!

Ez volt az a pillanat, amit már nem bírt elviselni. Higgadt, vitára kész, józan és bölcs döntésű embereket akart maga köré, akik nem vetemednek az alantas és durva gyalázkodásra. Soha, egyetlen pillanatra sem volt képes elnézni és elfogadni Heródes feleség és gyermekgyilkosságait, Kajafás intrikáit, és Heródeshez fűződő alantas, hatalmi érdekkapcsolatait.

Most kicsit előre furakodva, mint a farizeusok főembere próbálta észhez és törvényhez téríteni társait, de gyenge és erőtlén próbálkozását a lökdösődő hangzavar pillanatok alatt elfojtotta. Nem is jutott szóhoz a továbbiakban. Pedig látta, hogy néhány félrehúzódt nagytanácsbeli társa, elborzadva nézi mindezt hozzá hasonlóan.

Kajafás palotájában is, és később a kereszt alatt is, teljesen tehetetlennek érezte magát. Olyan erők irányították az eseményeket, amelyekre már sem rálátása, sem ráhatása nem volt. Pedig mindig bízott a józan ész, a higgadt bölcsesség diadalában. Hiába, az események nem őt igazolták! Hiába volt tekintélye, hiába volt mögötte életének nyolcvanhat éve, hiába volt elmélyült törvénytudása, a farizeusi célokhoz való hű magatartása, úgy ütközött a gyűlölet falába, mint a viharban dobált hajó a meredek sziklába.

Nem is tudott ott maradni. Zaklatott szíve azt súgta, hogy valami jóvátehetetlen szörnyűség fog bekövetkezni. Legszívesebben behunyta volna a szemét, hogy semmit se lásson, és betapasztotta volna a fülét, hogy semmit se halljon. De nem tehetette.

Pilátusnál még reménykedett, hogy a Jézus halálát követelő nyilvánvaló szándék, a rómaiak zsidó vallással szembeni közönyén fennakad. De nem akadt fenn! Aztán a kereszt alatt már csak abban reménykedett, abba kapaszkodott, hogy most fog végre színt vallani. Végre nyilvánvalóvá teszi, hogy ő a Messiás és leszáll a keresztről!

Végül már azt sem volt képes átgondolni, hogy ez az erőszakot nem ismerő, az Atya és ember szeretésre tanító, nyilvánvalóan a Magasságos erejével gyógyító rabbi, hogyan lehetne a Dávid családjából levő olyan királyi sarj, aki betölti Izrael reménységét. Hogyan lehetne a megszálló rómaiakat vérbe gázoló győztes úr? Akinek az 'igazság tevés és ítélet' hatalma adatott volna a kezébe?

Már nem akart mást, csak valamiféle megoldást! Valójában azt akarta, hogy teljesebben be Pilátus keresztre szegezett gúny-feliratának a tartalma, miszerint ez itt a Zsidók királya! Míg végignézte Jézus kínszenvedését, végig ezt akarta!

De hiába akarta!

Kimerülten és feszülten várta, hogy történjék végre valami. Már meg sem lepődött a kereszt felől jövő utolsó sóhajon: Atyám, kezedbe teszem le lelkem!

Tompán és üres szívvel tartott hazafelé. Az esze és a szíve teljesen meg volt zavarodva. Azt sem tudta merre jár, és később sem tudott visszaemlékezni arra, hogy ki is volt az, aki elmondta, hogy Jézus testét egy nagytanácsbeli társa - az Arimateából való József - elkérte Pilátustól, hogy a magának fenntartott sírboltba helyezze. De ez a hír legalább újból visszarántotta a jelenbe. Nem habozott sokáig. Korára való tekintettel, előre gondolva halálára, mirha és áloé keveréket tett félre a saját temetésére. A dolgot bár rábízta az intézőjére, de most, amikor az illatszereket elővetette, látta, hogy az mintegy száz fontnyit nyomott a mérlegelésen. Nem is értette, hiszen királyok halott testének az illatosítására használnak ennyi kincset.

Mivel Józsefet jól ismerte, azt is tudta, hogy az illatszerekkel hová kell mennie. Csak két embert vitt magával, cipelni az értékes terhet. Épp időben érkeztek a sírkerthez, ahol a fáklyák fényénél már ki volt terítve a lenvászon, amibe a már merev testet készültek becsavarni.

Nem múló fájdalmas emlékek voltak ezek. Néhány könnycsepp akaratlanul gördült le a mély barázdáktól szántott arcon.

A többiektől kissé elkülönülve, egyedül ült egy földből kiálló kövön, amire méreténél fogva más már el sem fért volna. Az odaérkező fiatal tanítvány, János is a fűre telepedett, és megértően nézte, ahogy az öreg a kabátja ujjával szárítgatta a könnycseppeket.

Majd egy hónap telt el azóta, hogy kapcsolatba kerültek. Akkor történt mindez, amikor felröppent a hír, hogy Jézust nem találják a sírban. Mi több, azt híresztelték, hogy feltámadt. Azt is beszéltek, hogy élő-elevenen beszélt az asszonyokkal. Futótűzként terjedt a hír, hogy a keresztre feszített názáreti Jézus a halottaiból feltámadt! Ezek után nem volt könnyű dolga, hogy rátaláljon valahogy, valamelyik tanítványára. Végül a gondviselés, vagy egy nem várt csoda, a tanítvány Jánost hozta az útjába.

Azt, hogy ki ő, és mit akar, már az első találkozásuk alkalmával sem kellett megmagyaráznia. János hol bizonytalanul, hol meg fellelkesülve mesélte annak a kora reggelnek minden apró részletét. A hihetetlen csodát, Jézus feltámadását. A történet végére érve Nikodémus szinte sóvárogva kérte, ha tudja, hozza őt össze az életre kelt Jézussal. És ha másképp nem megy, akkor legalább messziről láthassa.

Ez, itt látszott most beteljesülni. Pedig alig akarta elhinni, amikor János sietve hozta a hírt, hogy a feltámadt Jézus ide rendelte őket. Még nem tudják miért – mondta -, de bizonyos, hogy eljön és találkozni fognak vele.

Az öreg farizeusban időről időre felmerült a kérdés, amely azon az éjszakán Jézushoz hajtotta, hogy ki vagy te? Ki vagy te, József fia Jézus? Most is erre emlékezett, erre az életbevágóan fontos, belülről feszítő gondolatra. Ma már nem kérdezi mindezt, mert már megfogant benne a választ. Végül is ezért akar minden áron találkozni Jézussal, hogy ezt neki is elmondhassa.

Mindez akkor kezdett egységes képpé formálódni benne, amikor Jézus életre kelésével kapcsolatban, János minden eseményről részletesen tájékoztatta. Amikor elmesélte, hogy a főpapoktól való félelmükben, egy félreeső ház jól bezárt ajtajú szobájában húzták meg magukat. Bizony nagyon meg voltak ijedve, hogy az életük a főpapok kezeibe van letéve. Erre egyszer csak ott állt előttük Jézus, és meleg, szeretetteljes hangján így köszöntötte őket: békesség nektek!

A délutáni nap melegen tűzött az Olajfák hegyén, majd hevét egy kicsit visszafogta, hogy a Jézusra várakozókat nehogy megizzassza.

János hallgatásba burkolódzott, mert nem egészen értette, hogy az öreg most miről is morfondíroz? A fejében még mindig, minden össze volt kavarodva. Egyre jobban elbizonytalanodott, mert amikor a feltámadt Mestert nemrég megkérdezve, előhozakodott a mindegyiküket egyaránt feszítő kérdésével, hogy: Uram! Most hogy feltámadtál, és a halál felett diadalt arattál, most állítod helyre Izrael királyságát? Most foglalod el helyedet a királyi és főpapi székben? Mi kéznél tartjuk az elrejtett kardunk,

és csak a jelre várunk, hogy téged királlyá koronázva e megszentelt földet a pogány ellenségtől megtisztítsuk.

Azóta jó pár nap telt el és János még mindig a válaszon rágta magát. Egyszerűen nem értette miért nem dolguk tudni, mikor áll helyre Izrael dicsősége? Tudniillik ez volt Jézus válasza. Most meg az öreg farizeus csak mosolyog magában, mint aki olyan titkot tud, ami derűre, vidámságra fakaszt.

A kövön ülő Nikodémus meg sem kísérelte, hogy elmagyarázza Jánosnak, mi az, ami végre kitisztult benne. Az, hogy Jézus, a Mindenható, Atyaként való tanításának egyedüli hordozója, ami teljesen friss volt a számára.

Megerősítésül szólalt meg benne Jézus éjszakai szavai: mert nem azért küldte Isten a Fiút a világba, hogy elítélje a világot, hanem hogy megmentse a világot Általa.

- Ideje egy kicsit felállni – gondolta, mert azon kapta magát, hogy teljesen elgémberedtek a lábai ebben a szinte mozdulatlan ülésben. Nem érezte a lábfejét, és ahogy lassan mozgatni kezdte, a zibbadás lassan kúszott fel a térdén keresztül a hátgerincébe. Lassan feltápáskodva, néhány lépést tett, miközben arcáról a megértés mosolya sugárzott. Észre sem vette, hogy fiatal barátja már régen felállt mellőle, mert a mintegy harminc lépésre álló Simon Péter, a fejüket összedugó, halkán pusmogó néhány tanítvány közé intette.

Már erősen benne jártak a délutánban. A nap ferdén tűzött a ligetben várakozókra.

- Még mindig a Messiást várják! – állt a gondolat Nikodémus elé. Még mindig úgy várják Jézust, hogy végre talán most, most kiadja a harcra hívó jelszót. Talán most megadja a jelet, hogy végre nekimenjenek az ellenségnek.

Az öreg sejtette, érezte, hogy ennek a népnek bizony ez a feszült és kétségbeesett várakozás lesz a veszte. A délutáni nap lassan vörösödő, erőtlén fényével szemben állva, lelke legmélyére szállva imádkozni kezdett:

- Fenséges Úr, akit a feltámadt mester Atyának nevez! Magasságos Isten! Hogyan köszönjem meg azt, hogy öreg szememnek látást, és a fülemnek hallást adtál. Lám, korábban mily bölcsnek mondtak, mert az éjjelt nappallá téve csak a Törvényt bújtam. Azt, hogy mi a parancs, a hagyomány és előírás, pontosan betartottam. Ma már látom, hogy tévedésben éltem. Azt is be kell látnom, hogy a haragodtól mennyire, de mennyire féltem. De mondd! Mi lesz a Szövetséggel? Mi lesz Izrael népével? Hogyan nyitod meg Izrael szemét, fülét, szívét? Hogyan értik meg, hogy a názáreti Jézus az Általad adott szó, a szeretet mindent felülíró igazsága? Aki nem karddal győz az ellenség felett, és nem űzi ki a római sereget. Nem ítél bosszúval, erővel. Vajon hogyan érti meg Izrael, hogy a Te szeretetedben az embernek nem lehet ellensége az ember? Miképp látja meg e nép azt, hogy az erőszak az, ami minden lelket elsorvaszt?

Hirtelen fuvallat támadt. A por apró légörvényekben kavargott, és mire elült a szél, az összegyűlt emberek szinte szabályos kört alkotva egy pontra meredtek, ahol – ki tudja hogyan – Jézus jelent meg. Az öreg mintha egy másik Jézust látna maga előtt, mindenre készen állt fel.

Jézus először a tanítványok felé lépett. Olybá tűnt, mintha búcsúzna. Aztán mindenkihez volt néhány komolyan kedves szava. Volt, aki letérdelt, őt talpra állította.

Nikodémus nem értette miért, de könny szökött a szemébe, mikor végre Jézus előtt állt és a szemébe nézhetett. Már megint azt érezte, hogy gyermekként áll előtte. Megint az-az érzés kerítette hatalmába, amit azon a furcsa éjjelen megélt, minden szándékát minősítő kudarca ellenére.

Jézus arca mintha földöntúli fényben ragyogott volna, miközben a belőle áradó béke átsugárzott az előtte álló szívébe. Nikodémus idős emberként sok mindent látott, és sok mindent tapasztalt már, de azt még ő sem tudhatta, hogy ez az esemény, - a hegyek mögé lebukni készülő napot becsapva -, egy új nap, egy új korszak hajnalát hozta.

Jézus nem szólt, mint aki tudta, hogy az előtte állónak életbevágóan fontos a mondanivalója. Nem kellett sokáig várnia. Nikodémus, a farizeusok főembere, Jézus tekintetébe kapaszkodva, halkán, de határozott hangon végre kimondhatta: most már tudom Uram Jézus, hogy ki vagy te? Te vagy a jövő mindazoknak, akik, mint ahogy kérted, a tanításod szerinti Istenbe, az Atyába vetik a hitüket.

Szeretsz-e?

Jn. 21;1,-25,

Várakozásban

A Genezáreti tó vize szelíden ringatta a ritkás náddal szegélyezett fővenyre támaszkodó egyszerű halászhajót. Csak az időnként feltámadó szél keltett nagyobb hullámokat, amelyek hangos loccsanással haltak el a bárka oldalán.

A vízparttól kissé hátrább, hat férfi készülődött az éjszakai halászathoz. A hetedik, már hosszabb ideje ült a hajóban, ahova eredetileg az egyik evezőért indult. A többiek - tudván a dolgukat -, a hálók állapotát vizsgálták, miközben ahol szükségesnek látszott, megerősítettek egy-egy csomót, vagy rögzítettek egy-egy nehezéket. Még a hangjukat is halkabbra fogták, hogy ne zavarják a hajóban ülő vezetőjüket Simon Pétert, aki a maga huszonnégy évével a háta mögött, egy matuzsálemi korú, mindent megélt ember lelki terhével, elgondolkodva meredt a hullámok folyamatosan ismétlődő végtelenjébe.

Az idő késő délutánra járt. A Nap úgy sietett a Genezáreti tó vizébe, mintha Beméritő János szólította volna fel az észhez térésre. Eközben fényét, a tó vizéről visszatükrözve, vérvörös csóvát dobott a férfi rövid, sűrű, göndör szőrzettel keretezett arcának, keserű ráncba húzódó szája szögletére.

A rabbi Jézus tanítványai voltak mind a heten. Annak a Jézusnak, akit mintegy tíz napja, a Páska ünnep előestéjén feszítettek keresztre. A parton Jakab, és testvére János, Nátánaél és Tamás, Bertalan és Fülöp, és a hajóban ülő Simon Péter.

Hirtelenjében indultak el Jeruzsálemből Galileába. Igyekeztek, mert a kereszthalálból feltámadt Mesterük, Máriának és Magdolnának még a temető kertben azt mondta, hogy majd itt találkozhatnak vele. Mivel ennél közelebbit nem mondott, úgy gondolták, leghelyesebb, hogy megérkezve a Genezáreti tóhoz, a várakozást kihasználva, az éjszakai halászatban segítenek Simon Péternek. Nem mindegyiküknek volt ez mestersége, de együtt akartak maradni. Addig mindenképpen, amíg arra várnak, hogy Jézus megérkezzen, vagy üzenjen, hogy mikor, és hova menjenek.

Szokatlan volt ez a magukra maradottság. Az eltelt három év alatt, már nagyon megszokták, hogy mindenhová kövessék a Mestert, bármerre járt.

Az elején többnyire még azzal is zavarban voltak, hogy hogyan szólítsák: rabbinak? Jézusnak? Úrnak, vagy ...?

A Jézussal való személyes kapcsolatukat egy várakozásteljes, ragaszkodó, de kissé feszült tartózkodás jellemezte. Alapjában véve vonzódtak hozzá, de tartottak is tőle. Ha meg gondjuk volt, általában Simon Pétert, mint a legidősebbet kérték meg, hogy vigye a Mester elé problémáikat, kéréseiket.

Eredetileg tizenketten voltak. Ők voltak azok, akik kezdettől fogva tanúi, és részesei lettek Jézus, és Izrael írástudói, farizeusai közötti pattanásig feszült légkörű,

indulatoktól terhes vitáinak. De ezekből minden alkalommal, sohasem tapasztalt szellemi fölényel került ki Jézus. A közismert vallási vezetők meg porig alázóttan, saját állításaikba és vádjaikba belezavarodottan, szégyenteljes módon, leforrázva távoztak. Csak a bennük izzó, fortyogó gyűlölet feszültsége vibrált utánuk sokáig a levegőben.

A tanítványok mindannyian tisztában voltak azzal, hogy a Törvényt tudásuk, a tanultságuk milyen gyenge lábakon áll az írástudókéhoz és farizeusokéhoz képest. Ezért aztán nem is volt példa arra, hogy a Názáretivel bármelyikük is vitába szállt volna. Hamar, nagyon hamar megtanulták, hogy ha valamit mond, akkor az úgy is van! Akkor is úgy van, ha közben a tetteivel, a tanításaival - a Tóra egyes előírásait be nem tartva -, a Törvényt tudókat mélyen megbotránkoztatta.

Sokáig, nagyon sokáig nem értették, és megkérdezni még Simon Péteren keresztül sem merték, hogy miért nem megy a képességeivel és tanításával a nagytanács elé. Miért nem mutatja meg nekik, hogy mire képes? Miért nem a nagytiszteletű vezetőket, a megigazultakat, az Úrhoz közel állókat győzi meg a tanítása igazáról, az általa hirdetett Isten Országáról?

Később, sokkal később jöttek rá a válaszra. Akkor, amikor már késő volt. Akkor, amikor már túl voltak a szégyenteljes bukáson, a keresztre feszítésen, amit vele kapcsolatban fel sem tételeztek. A nagytanács, ugyanis botrányosan rövid időn belül arra az álláspontra jutott, miszerint Izrael érdekében Jézust nem meghallgatni, hanem megölni kell!

Pedig, amerre ők tizenketten az elmúlt három évben megfordultak, abban a válasz nélküli feszültségben éltek, és rengeteg emberrel azon vitakoztak, hogy ő-e a Messiás, ő-e az Isten Felkentje? Mivel dűlőre jutni sehogy sem tudtak, ezért néha elé álltak, és megkérdezték tőle, hogy hogyan és miképp gondolkodjanak felőle. Ilyenkor, hogy miért, nem tudni, de valahogy mindig kitért a válasz elől. Ezek után persze még jobban elbizonytalanodtak, és lassan már azt sem tudták, hogy mit is gondoljanak. Titokban abban reménykedtek, hogy hamar meglesz a jutalma annak a hívásra hallgatásnak, hogy ők tizenketten, mindenüket elhagyva, hozzá csatlakoztak. Remélve, hogy majd mellette felemelkedve, a világbékét szülő Izraelben nem akármilyen hatalmat, rangot, vagyont és dicsőséget nyernek.

Simon és András, Jakab és János, a háló mellől lett elszólítva. A Jézushoz való azonnali csatlakozásukkal, minden családi hagyományt felrúgtak, minden beléjük vetett szülői reményt feladtak. Otthagyták a megélhetést biztosító mesterséget, a komoly támaszt jelentő családi fészket. Simon, a maga huszonegy évével még ennél is többet hagyott ott, hiszen a többi, nála fiatalabb társai közül, egyedül ő számított házas embernek. Így neki, a feleségét is nélkülöznie kellett.

Az elszólításukat megelőzően a Názáreti nem volt nekik teljesen ismeretlen. Éveken keresztül hol itt, hol ott látták. Néha szót is váltottak vele, mikor a víz mellett fekvő úton, ment valamerre. Látták, és hallották Kapernaumban a zsinagógában,

amikor szombaton az igemagyarázatok értelmezésében tűnt fel, a rendkívül éles elmére valló, zavarba ejtő kérdéseivel.

Egyszer-kétszer az is előfordult, hogy kora reggel, mikor az éjjeli halászatot követően, parázson sült hallal csillapítván éhüket, vendégül látták, ha épp arra járt. Ilyenkor csak ritkán szólt bele az éjszaka eseményeit felemlető halászok néha kemény, de sosem trágár tréfákkal tarkított fecsegésébe. De amikor megszólalt, szokatlan módon mindenki elhallgatott. Halk, de határozott hangon beszélt. Eközben furcsa módon mindegyikük úgy érezte - miközben magyaráz -, mintha a mindent érteni látszó szeme, egyedül csak őrá szegeződne.

Igen, a szeme!

Furcsán ragyogó volt a tekintete. Olyan nyíltan, annyira tisztán tudott belenézni az ember szemébe, hogy az úgy érezte, mintha a lelke egy nyitott könyvtekercs lenne. De ez az érzés, furcsa módon nem volt kellemetlen. Sőt! Szinte önmagától nyílt meg lelkük legtitkosabb rejteke. Mintha a legbensőségesebb barátak, a legjóságosabb atyának, vagy a világ legtiszteletreméltóbb rabbijának engedne bepillantást az ember, a szíve legmélyebb rejtekébe.

Mintha az ember az Is.....előtt nyílna ....

- Jaj! Mit is gondolok? - kapta magát János azon, hogy majdnem káromkodóvá tette, a Jézus szemébe való tekintése.

A Názáreti mondanivalója, mindegyikük figyelmét fogva tartotta. Amikor befejezte, a szavait mindig hosszú csend követte.

A parton levő tanítványok is pont erről beszélgettek, miközben egy három évvel korábbi eseményt emlegettek. Éppen ott tartottak, amikor egy ilyen kora reggeli találkozás alkalmával, a parázson sült hal elfogyasztását követően, Jézus egyenesen a halászok vezetőjének, Simonnak szegezte a kérdését, hogy mit gondol a Messiás eljövételéről.

A bárkában ülő Simon Péter, hirtelen kapta fel a fejét a neve hallatára. A víz hullámain való merengéséből, a lelkét marcangoló fájdalomnak, az önvád keserűségéből hirtelen kiszakítva, kissé bamba képpel tekintett körül a világban. Lassan tudatosult benne, hogy hol is van valójában. A víz lassú hullámai, megállíthatatlanul sorakoztak a neve hallatán feltörő gondolataira. A szája sarkában meglévő keserű ránc elmélyedése jelezte, a bensőjében kavargó érzések rossz ízét, hogy valami nincs rendben! Halkan, kétkedően mormogta maga elé az emlékek nyomasztó súlyából kirántó nevet: Simon Péter!

Még mindig, lassan másfél év elteltével sem tudta megszokni a Péter nevet.

- Péter! Köszikla! Köszikla? – forgatta szájában a kapott nevet.

Hiába! Ha egyszer valakit huszonegy éven keresztül Simonnak ismertek, az nehezen szokja meg - még ha a Mestertől kapja is - az új nevet.

A férfi szeme előtt újból ott táncolt, ott vibrált, Fülöp Cezaréája falvainak hangulata. Orrában még ott kísértett a hegyek felől fújó szél nyers illata. Vidámak voltak valamennyien, mert ott valahogy könnyebben ment minden, és nem kísérte őket

a farizeusok és írástudók folyamatos ellenségeskedése. Persze, a mesterüket sem kellett féltetni, ha a kérdéseikre kellett megfelelni. Így volt ez Magadan határaitban is, amikor az írástudók jelet kértek, hogy a Názárettel kapcsolatos kétségeik és bizonytalanságaik, végre megszűnjenek.

- Hát igen! - sóhajtott fel gondolataiban Simon Péter.

- Nekik az sem volt jel, hogy néhány nappal korábban, a Galileai tenger partján, hét kenyérből és néhány halból, több mint négyezer embert lakatott jól a Mester. Mi több, még hét kosárnyit szedtek össze a maradékból.

Érdekes, hogy ezt meg sem említette a jelkérésre adott válaszában, amiből a tanítványok – akárhogy törték a fejüket – nem sokat értettek. Csak azt látták, ahogy felemelt hangja és mondanivalója, az írástudók és farizeusok számon kérő szavait a torkukra forrasztotta. Valami olyasmit mondott, hogy a gonosz és házasságtörő nemzedék jelek után kutat, de nem kap mást, csak a Jónás próféta jelét. Ezek érthették a választ, mert a haragtól eltorzult arcuk, és gyűlölettől szikrázó tekintetük nemcsak annak szólhatott, hogy újból nyelniük kellett. Talán inkább annak, hogy gonosznak és házasságtörőknek bélyegezte a megigazultakat, a Törvényt-betartókat, az írástudókat.

A tanítványok láthatóan nem értették a Názárettit. Nem értették, hogy mi baja van a farizeusok jelt kérő szándékával. Az írástudók és farizeusok viszont azt látták, hogy ez a rabbi egyre veszélyesebb.

- Mert mi lenne a szövetség népéből, ha mindenki úgy gondolkodna, mint ez a Jézus? – tették fel egymásnak a kérdést.

- Mi lenne, ha senki sem tartaná be a Törvényben előírt szombatot? Ez a rabbi, Istent káromló módon magyarázza a tisztálkodást. Törvényt szegő módon, kézrátétellel gyógyítja a leprást. Láttuk, amint a száradt kezű, szombaton gyógyult meg a szavára. E Törvényt sértések után vajon mi lenne, ha a nép egésze ő után menne, s a Törvény, a parancs, az előírás és a hagyomány félre lenne téve? – háborogtak az írástudók.

Szinte beleborzongtak, ahogy belegondoltak abba, mekkora pusztulást hozna rájuk e tanítás elterjedése, elfogadása.

A tanítványokkal együtt, természetesen Simon sem értette a jel-kérésre adott választ. Ám az azóta eltelt események, Jézus keresztre feszítése, majd a három napon keresztül való sírban levése lassan megértette vele, hogy miért hivatkozott a Mester Jónás jelére.

Ma már értette a jelet, mert, ahogy Jónás három nap után - a cethal gyomrából -, mint eltemetett támadt életre, úgy a kínhalált követő három nap múltán, Jézus jelként támadt fel a Mindenható dicsőségére. Ma már értette, hogy ha a tanítás, a gyógyítás, a kenyérszaporítás nem elég, akkor a halálból való életre kelés a jel, amit Izraelnek megtapasztalásul adott a menny!

De Simon Péter emlékezetében, a tanítványok most zavartalanul, és békésen ballagtak Fülöp Cezaréájának közelében. Ide Itureába már nem követte őket a kíváncsiskodók, a meggyógyítottak és gyógyulni vágyók tömege. Nem kísérték őket

azok az asszonyok sem, akik önként szolgáltak a Názáretinek. Köztük is a legrangosabb, és legtehetősebb Johanna, Heródes gondnokának, Kuzának a felesége. Nem is volt gondjuk se ruhára, se ételre. Az alamizsnálkodásban sem szűkölködtek, bár ezt János, valahogy mindig kevesellte. A karióti Júdást, akit valami miatt nagyon nem szívelt, ebben rendszeresen számon is kérte. Végül is a gyanúját a többi tanítvány előtt sem titkolta, hogy a karióti, mivel nála volt a pénzes táskája, az alamizsnát valahogy elcsalja.

Jó pár nap eltelt már, hogy elhagyták Galileát. A várost, Fülöp Cezaréáját csak messziről látták. Járták a falvakat, ahol Jézus a betegeket gyógyította, és mindenhol hirdette az örömhíret, az összegyűlt embereket a megbocsátásra és szeretetre tanította.

Kissé lejtett az út, és a város neve emlékeztükbe idézte névrokonát, az egyik útjuk alkalmából megpillantott, tengerparti Cezaréát. A szemük tükrében még ott villódzott a szikrázóan kék ég, és a magaslatról - ahol annak idején álltak - jól látható, zöld tengermély találkozásának ölelő emléke. Akkor ott, e látvány hatására, néhány percre mindenkinek meg kellett állnia, hiszen annyi víz láttán, hogyan mehetnének tovább azok, akiknek, mint halászoknak ez a látvány megadatott. Milyen cseppnyinek, milyen parányinak, milyen jelentéktelennek tűnt ott a Galileai-tenger! A tengerparti Cezárea városa, hófehér, csipkézett falú palotáival, lőrésekkel tarkított magas tornyaival, az apró, düledező vályogvaskóival csak tenyérnyi foltnak látszott, az előttük elterülő táj, hullámzó felszínén.

Ahol meg most jártak, az előbbivel szöges ellentétben, szél szabdalta sziklák adtak keretet a város háttérének. Egy patak felé vezetett az útjuk, miközben meg-megálltak, és tréfálkozva tárgyalták ki, a két város látványában lévő különbségeket, és hasonlóságokat.

A közelben, kopár kősziklák szegélyezték a fűvel és sással borított mélyedéseket, melyek alján még fel-felcsillant a néhány nappal korábbi eső maradéka. Simon a könyökével bökte oldalba a mellette álló Jakabot annak jeleként, hogy a mesterük jól láthatóan, a patakot elérve várt rájuk egy hatalmas fűzfa oldalához támaszkodva. Egymást ugratva, nevetgélve, fiatalságuk kirobbanó jókedvében indultak tovább, míg be nem érték a gondolataiba merült vezetőjüket. Elcsendesedve álltak meg és figyelmüket felé fordítva várták, hogy amint szokta, elkezdje tanítani őket.

Simon középen, míg a többiek laza félkörben helyezkedtek el mellette, mögötte. Csak János volt, aki Jézushoz oly közel állt meg, hogy ha kinyújtja a kezét, a ruháját érinti meg. A zelóta Simon, a tőle megszokott mindig ugrásra kész tartással várt. Nem tudott leszokni arról, hogy az egyik kezét ne a felsőruhája alatt rejlő törének a markolatán tartsa.

Egyszer Jézus ezt szóvá is tette. Akkor, amikor Kapernaum mellett - a gyógyításait követően- a tömeg még a hegyoldalba is elkísérte. Az már teljesen természetes volt, hogy ott, ahol több ember gyűlt össze, a római helyőrség egy szakasz katonával - lázítást feltételezve-, azonnal követte és figyelte őket. Nem tudni hogyan, és miképp, de mindig értesültek arról, ha valahol kisebb csoport, vagy nagyobb tömeg

verődött össze. Javukra legyen mondva, hogy ismerve a zsidók vallási szokásait, nem kezdtek azonnal a tömeg oszlatásába.

Ha valamilyen vallási tárgyú ünnepet, vagy a zsinagógában gyülekezetet tartottak, a rómaiak mindig készenlétben álltak, de be nem avatkoztak. Mindez nem akadályozta meg a zsidókat abban, hogy a megszálló pogány hatalom katonáival szembeni gyűlöletüket ki ne mutassák. Ennél már csak azt viselték el nehezebben, hogy Róma megszálló katonái, Izrael megszentelt földjét tisztátalan gojként taposták.

Itt a hegyoldalban is ez volt a helyzet. Miközben letelepedtek a fűre, a római helyőrség katonái - nem tudván mi fog történni-, harci készségben, a közelben vártak. A férfiak és nők, gyerekek és öregek - tán több százan is lehettek-, lassan elhelyezkedve, néma csöndben függesztették gyűlölettől parázsló tekintetüket a hívatlanul is jelenlévőkre, hogy még ide is követik őket.

A Jézus köré gyűlt tanítványokat sem hagyta hidegen a fegyveresek jelenléte. A zelóta Simon feszülten ragadta meg a köpenye alá rejtett tőre markolatát. Ebben az ellenséges, indulatoktól terhes néma csendben Jézus, az előtte ülők és állók feje fölött elnézve, tekintetét mozdulatlanul a fák koronája fölé függesztve, jó hangosan, hogy mindenki hallja azt mondta: hallottátok, hogy a régieknek megmondták: Hallottátok, hogy ki lett jelentve: szemet szemért és fogat fogért. Én pedig azt mondom nektek: ne hogy ellenálljatok a gonosznak, hanem aki jobb arcodat megüti, fordítsd oda neki a másikat is,

Rövid szünetet tartott, majd a zelótaként ismert Simonra nézett. Tekintetével a szemét fogva tartva folytatta: hallottátok, hogy ki lett jelentve: szeresd embertársadat, és gyűlöld ellenségedet! Én pedig mondom nektek: szeressétek ellenségeiteket, és imádkozzatok azokért, akik üldöznek titeket,

Szinte hallani lehetett az emberek meghökkenését. Látni a szempárok tétova egymást keresését, hogy ezt most hogyan értsék. Hogyan lehet az ellenséget szeretni? Az írástudók pálcikái, az elhangzottakkal szinte egy időben lendültek mozgásba, hogy minden elhangzott szót a viasztábláikra írva, továbbítani tudjanak a nagytanács tagjainak.

A zelóta arca, mindenki számára látható módon öltözött bíborba. Majd a tömegnek hátat fordítva, zavartan és indulatosan ült le egy köre. Később, amikor Jézus újból beszélni kezdett, visszafordult, mert őt is magával ragadta a boldogságról szóló szavainak, még sosem hallott tanítása.

Simon, Jóna fia, itt a negyedes fejedelem, Fülöp országában, a fűzfa árnyékában még arra is emlékezett, ahogy Jézus nyugodt méltósággal, felemelt kezével az égre intett. Elevenen élt benne, ahogy először a boldogságról, majd a szeretetről s a Törvényről tanított.

Többek között ezt mondta: az igazság rendjében senki sem képes boldog lenni. Erre az irgalom rendje való. Nagyon fontos volna mielőbb ráébrednetek arra, hogy kivétel nélkül mindenki, és bármilyen körülmények között képes arra, hogy boldog legyen. Minden körülményt fel lehet használni arra, hogy boldogok legyetek, és ennek az ellenkezőjére is. A döntés a ti kezetekben van. A boldogság tehát nem

köldöknézés, hanem beleszerelmesedés abba a végtelen szeretésbe, abba az állandó tevékenységbe, akit ti Magasságosnak neveztek.

Az ember boldogsága nem más, mint annak a boldogító érzésnek a tudata, hogy állandóan, egyre jobban kibontakozhat benned az a szeretet, aki maga az Atya. Vagyis egyre nagyobb csodálattal élheti át, hogy úgy szereti őt, mint senki mást, hogy ő valóban egyetlenje a Mindenhatónak. Ezért mindenkinek attól függ a boldogsága, hogy mennyire szeret. Nagyon könnyen lemondtok arról az igazságról, hogy boldogságotok, vagy boldogtalanságotok forrása bennetek van. Pedig ez az igazság, amely megszabadíthatna benneteket minden bajotoktól, megkötözöttségetektől. Ezért boldogok a Szellem koldusai.....

A hallgatóságot látható módon megragadták az elhangzottak. Érezték, hogy a szavakban valamiféle hatalom van. Ez a tanítás teljesen más volt, mint amit eddig a rabbiktól hallottak. Annyira figyeltek, hogy időnként még levegőt venni is elfelejtettek. Azt is csak később vették észre, hogy a katonák, pajzsaikat egy kőnek támasztva, kezükkel a kardjuk markolatára, vagy lándzsájuk nyelére támaszkodva hallgatták Jézust. Elég régóta szolgáltak már Galileában ahhoz, hogy megértsék a helybeliek nyelvét. Csak akkor kerültek kisebb zavarba, ha más helyőrségbe kerültek, és a helyi tájszólás egyes szavai még idegenül hangzottak.

A római megszállók jelenléte, egyedül Jézust nem zavarta. A halász Simon nem is ütközött meg ezen, hiszen oly sok mindent megélt már mellette. A zelótának egyszer elmesélte, hogy egy nem kisebb rangú római, mint a kapernaumi helyőrség századosa kérte meg a Názáretit, hogy gyógyítsa meg a halálosan beteg szolgáját. Ami ezután történt, az szinte hihetetlen volt. A megszálló goj ellenség parancsnokának a kérését a Mester úgy teljesítette, hogy a százados házába a lábát be se tette. S mi több, ha emlékezete nem csal, még valami olyasmit is mondott, hogy ekkora hittel, mint ami e rómaiban volt, még nem találkozott.

- De mi sem találkoztunk még olyan rabbival, aki a megszállt Izraelben Mózes parancsát felülbírálván, az ellenségszeretést tanította volna! - füstölgött tovább, magában morogva a zelóta.

De most a hátuk mögött, az emelkedőtől takart Fülöp Cezáreájával, Jézus köré csoportosulva, elcsendesedve vártak a tanítványok. A zelóta Simon-mintha megérezte volna a mellette álló Simon Péter vele kapcsolatos gondolatait-, a fejével intett, szóljon már, hogy megérkeztek. Nehezen szokták meg, hogy amikor Jézus - mint most ismerült önmagába, néha már a Nap is lement, mire tudomást vett a világról, a körülötte lévő tanítványairól.

Ilyenkor, ha magukban voltak, kissé hátrébb húzódtak, s a hangjukat suttogóra véve vártak. Amikor végre felnézett, furcsa, szokatlan, az eddigi Törvényt tudásukkal és hagyományaikkal, szinte gyökeresen ellentétes gondolatokkal tanította őket. A szavai oly meggyőződéssel hangzottak, ami egészen egyszerűen azt igazolta, hogy a valóságot mondja. Olyan feltétel nélküli szeretettel ölelte át őket a tekintetével, amely egy másik, talán sosem látott, csak álmokban létező világra mutatott.

Szokatlan volt a szeretete, és nagyon, nagyon új volt a Törvényt értelmezése. Simon szinte szó szerint megjegyezte, amikor egy ilyen alkalommal, egy nagyon furcsa, szinte érthetetlen tanításában ezt mondta: akkor kezdesz a tanítványom lenni, ha az kezd érdekelni, hogy Én mit tanítok, és az, hogy Velem mi van. Ha tanulsz tőlem, akkor megtapasztalásaid is lesznek. Újra és újra mondom: én tanítani jöttem közétek, mert boldogtalanságotok forrása vétkes, vagy vétlen tudatlanságotok. Aztán valahogy így folytatta: semmit nem használ sem az egészség, sem a gazdagság, sem a hatalom, ha nem láttok az Én szememmel, ha nem gondolkodtok az Én eszemmel, ha nem égték az Én lelkem által.

Ilyenkor nem zavarta Jézust semmi. Az sem, ha az állandóan jelenlévő írástudók, közben feljegyezték minden szavát. Az különösen jól megragadt Simon Péter emlékezetében, amikor egy alkalommal - miután feltekintett -, így kezdte tanítani őket: egy embernek volt két fia, és a fiatalabbik ezt mondta az apjának: apám, add ki nekem a vagyon rám eső részét.

A történetben az volt a furcsa, hogy úgy hangzott, mintha egy megtörtént eseményt mesélne. De amikor belegondolt az ember, mégsem volt teljesen rendben. Egyikük sem tudott, sem a közelben, sem a távolban olyan családról, ahol az idősebb örökös mellett, a fiatalabb fiú, ki merte volna kérni az apjától az örökséget. Arról nem is beszélve, hogy az apja azt ki is adta volna. A legmeglepőbb a történet vége lett. A vagyonát eltékozolt fiú, testileg-lelkileg lepusztultan, az egész családra szégyent hozva megjelent az apjánál. Az meg úgy öleli át, mintha az valami hatalmas vagyont hozott volna haza.

Sokszor hetekig tárgyalták maguk között ezeket a történeteket. Találgatták, hogy hogyan is értsék azokat. Egyszer, amikor éppen erről a történetről beszélgettek, hozzájuk lépett Jézus és azt mondta: a tékozló fiú apjában azt akartam a tudomásotokra juttatni, hogy nincs büntető Jahve, csak szerető Atya van.

Fülöp Cezáreájában

A Genezáreti tó partjára támaszkodó halászhajó, halk nyikorgással válaszolt, az oldalát ostromló víz hullámainak minden kérdésére. A hajó padján ülő Simon Péterben egymást hívták elő az elmúlt három év, hol fájdalmat, hol örömet szülő emlékei. Nem tudott szabadulni a lelkében tátongó, ürességként jelentkező, az egész életét befolyásoló kérdéstől, hogy ezek után miképp élheti meg önmagát. Hogyan állhat Jézus elé? Simon, vagy Péter gyanánt? Újból, és újból elmerült az emlékeiben, hogy valamiféle támaszt találjon a Fülöp Cezáreájában történt eseményekben.

Szeme előtt újra látta, ahogy a patak felől enyhe szellő kapott lábra, amely kicsit megmozgatva, megforgatva, egyenként fürdette meg a fűzfa leveleit a Nap sugaraiban. A tanítványok arcára mosolyt csalt a fénycsóvák játéka, amikor Jézus a szemét kinyitotta, és minden bevezető nélkül azt kérdezte: kinek mondják az emberek Őt?

- Hát igen, ez az! – akadt meg váratlanul a kérdés mindannyiukban.

Simon Péter fejében csak úgy cikáztak az elmúlt két év eseményei, megtapasztalásai. Egymást váltották a Jézussal kapcsolatba került emberek hol dicsérő, hol meg szidalmazó szavai. Gyógyulást remélő betegek, alamizsnára váró koldusok és szegények. A szavára, érintésére meggyógyultak. A fullánkos nyelvű írástudók. A tolakodó, magabiztos farizeusok. Rabszolgák és zsinagógai előjárók. Rabbik és tanítványok. Templomi árusok és pénzváltók.

Ott sorakoztak az emlékezetében mindannyian, párosulva az Őt megítélő mondataikkal. A vérfolyásos betegségéből kigyógyult asszony, szaggatott sírása. A zsinagógai előjáró térdrehullt zokogása. A názáreti rokonok riadt tekintete. Máriának, Jézus anyjának, fiát féltő szívverése. A tanításaikba belezavarodott írástudók keserves arckifejezése. Mind ott voltak Simon szemének tükrében, ahogy kereste a választ, az emlékeiben tolongó emberek történeteiben.

Ők maguk is mennyit beszélgettek, vitatkoztak, vagy veszekedtek ezen. Talán nem is volt nap, hogy szóba ne került volna Ő- e a Messiás? Ha meg nem, akkor ki is az, akit követnek? Honnan van a démonok felett hatalma? Hogyan tud ez a rabbi, több ezer embert, néhány kenyérből jóllakadni? Miképp képes a viharos tengert megfékezni? Kinek az erejével tud halottat támasztani?

Egyszer, egyetlen egyszer ők is megkapták ezeket a képességeket! Ők tizenketten! Párosával osztotta szét őket a Mester, miközben kezeit, a kettesével elé álló tanítványok fejére téve megáldotta őket: menjetek, és a gyengélkedőket gyógykezeljétek, a halottakat keltsétek életre, a leprásokat tisztítsátok meg, a démonokat űzzétek ki...

Mindegyikjüknek torkában dobogott a szíve. Ők? Még az is elképzelhetetlennek tűnt, hogy betegeket gyógyítsanak. Az meg egyenesen képtelenségnek látszott, hogy a leprásokat megtisztítsák! Hogyan? Miképp? Ám megkérdezni mégsem merték.

Mennyire másképp indultak el, ijedten és megriadva, félve és kétségekkel telve, hitetlenül és egymással vitatkozva, mint ahogy visszatértek! Szinte teljesen más emberek lettek.

Arra, hogy ez az út pontosan meddig tartott, Simon Péter már nem is emlékezett, de amíg távol voltak, talán egy hét is eltelhetett. Ő maga a testvérét, Andrást kapta útítársul. Még aznap délelőtt túlestek az első élményen, amikor egy falu határában, egy mankójára támaszkodó, fél lábára béna, fekélyekkel borított testű, tisztátalan koldus került az útjukba. Alamizsnáért könyörgött, s a tűző napsütésben, a kifakadt fekélyek átható bűze terjengett körülötte a levegőben.

Mivel Mesterük utasítását megfogadva, pénzt nem vittek magukkal, a kételkedéstől elbizonytalanodva, a tekintetükkel egymást biztatva kérdezték tőle: akarsz-e meggyógyulni?

Elkerekedett a koldus szeme erre a nem várt kérdésre. Hallott már ő is a csodatévő rabbiról, a minden betegséget gyógyítóról.

- De ezek itt ketten vannak! De mégis, hátha lehetséges? - és az izgalomtól kicsit rekedten sietett kimondani, hogy igen! Ekkor a koldus fejére tették a kezüket. A legnagyobb megdöbbenésükre, a szemük láttára állt helyre a koldus lába. Az elmérgesedett fekélyek meg úgy tűntek el róla, mintha e tisztátalanság soha sem lett volna rajta.

A történetekre mindketten annyira megrendültek, hogy nem akartak hinni a szemüknek. Még a könnyeik is kicsordultak, és időnek kellett eltelni, mire megnyugodtak. Amikor tovább indultak, már önfeledt örömmámorban úsztak. Szerencse, hogy csak magukban voltak, mert az őket szemlélő, valami komoly észbeli hiányosságot sejtett volna e két ember, bakkecskéket megszégyenítő ugrádozására. A meggyógyított koldus meg még mindig ott állt, ahol találkoztak. Nyújtogatta az előbb még használhatatlan lábát, kezével kereste, tapogatta az eltűnt fekélyek nyomát.

Később már messze előttük járt a hírük! Tódultak a betegek. Hozták a megszállottakat, és egy esetben még egy leprást is meggyógyítottak. Azt nem értették, hogy ez hogyan történhet meg, de hamar beleszoktak az új mesterségbe. Később már nem is törték a fejüket és nem töprengtek ezen. Csak ahogy Mesterük meghagyta, faluról falura mentek, gyógyítottak és tanítottak. Ahogy hallották Jézustól, hirdették az Úr kedves esztendejét. Az elközelgett Isten Országának szeretetét.

Amikor visszatértek és újból mindannyian együtt voltak, egy szokatlan, még sohasem tapasztalt, boldog örömmámorban úsztak. A történeteiket mesélve, szinte kiabálva vágtak egymás szavaiba. Ilyenkor, ha egyikük valamit megemlégett, a másik egy újabb történettel azonnal rátett.

Jézus szótlanul, egy kicsit távolabbról figyelte őket. Amikor végre az élmények megosztásától kimerülve megnyugodtak és elcsendesedtek, lassan köréje gyűltek. A szája szélén szelíd mosoly vetett ráncot, amikor beszélni kezdett: az nem elég, hogy erőmet igénybe veszitek, az sem elég, ha szeretetem a rendelkezésetekre áll. Még az sem elég, hogy higgyetek bennem. Hogy is volna elég az erőm, ha nem tudjátok, hogyan kell azt használni? Hogy is volna elég a szeretetem, ha nem tudjátok, mi annak a tartalma? Hogy is volna elég a hitetek, ha nem tudjátok, hogy kiben kell hinniek? Engem meg kell ismernie annak, aki boldog akar lenni. Vállalnia kell azt a szellemi munkát, amely lehetővé teszi, hogy működni tudjak benne. A kegyelem csak abban az irányban tud hatni, amelyben értelmetek nyitott. Tanítványom csak az lehet, aki tanulni akar tőlem és engem. Ezért nehogy annak örüljete, hogy a szellemek engedelmeskednek nektek, inkább annak örüljete, hogy a neveitek fel vannak írva az egekben.

A cezáriai Nap sugarai hol itt, hol ott törték át pajkos jó kedvükben a fűzfa lombkoronáját, éles fényköröket vetítve az alatta állókra. Simont a messze kalandozó gondolataiból Jakab hangja riasztotta vissza a jelenbe, amikor Jézus kérdésére azt

válaszolta: mondanak téged Illés -nek. Jakab már folytatta is volna, hogy ezt hol és ki mondta, de Lévi-Máté a válaszon felbátorodva, kicsit előre lépve, tovább sorolta: Bemérintő Jánosnak is mondanak.

A válaszokat rövid csend követte. Mindannyian ismerték Bemérintő Jánost. Még elevenen élt előttük szikár, csonttá soványodott alakja. Még hallható volt a Mindenható ígéretét hirdető, határozott hangja. Simonban most kezdett összeállni a hasonlóság Bemérintő János, és Jézus szavainak, szenvedélytől fűtött határozottsága között. Még az írástudók alattomos kérdéseire adott válaszaik tisztasága, a farizeusok számon kérő szavaira való határozott visszavágása is, ugyanolyannak tetszett.

De Simon, egyszerűen nem értette Jézust!

- Ha ő a Messiás, akkor hogyan engedhette meg, hogy ez a parázna gyilkos, ez a Törvényt semmibe vevő Heródes, csak úgy lefejeztesse a Bemérintőt? Azt, akiről később azt állította, hogy nem támadt nála nagyobb az asszonyok szülőitei között - háborgott Simon a megválaszolatlan gondolataiban. Pedig látta, mennyire bensőséges volt a Názáreti kapcsolata a prófétával. Amikor az Úrról beszélgettek, szinte megzavarhatatlanok voltak.

És ha már Heródes megölette a Bemérintőt, mivel meggyőződtek arról, hogy képes rá, miért nem támasztotta fel? Ha a római százados goj szolgájának az életét visszaadta, akkor az igazhitűnek, a prófétának, a barátjának és rokonának az életét miért nem adta vissza?

Mivel Simon ezekre a kérdésekre választ adni nem tudott, így továbbra is csak magába merülve, mélyen hallgatott. E rövid csendet, a hangját csak ritkán hallató Bertalan törte meg, ahogy a megszólalástól kissé zavartan, a kérdésre válaszolva folytatta: rabbi! - sokan vannak, akik a próféta Jeremiásnak mondanak.

Ezt követően –a még Simont kivéve-, szinte egymás szavába vágva sorolták a tanítványok azon próféták neveit, akikkel a szóbeszéd azonosította a Názáretit.

Lassan ült el az izgalom. Az elhangzott nevek még ott kószáltak a már mozdulatlan ajkak szélén, miközben minden szem a Mesterre szegeződött. Igen, mert a kérdése azt kínálta, hogy most, végre megmondja, nyíltan bevallja, hogy ő a Messiás, vagy valamelyik próféta.

Végre megtudják, hogy ki ő és ki által teszi a csodákat. Honnan veszi a tanítását, és kitől kapja a hatalmát? Végre nem kell már találgatni, és nem kell a választ, valamiféle szóbeszédre való utalással beérni. Most kiderül, hogy ki hatalmazta fel a gyógyításra, és amikor tanít, miért nem szólít fel mindenkit a Róma elleni lázadásra? Végre minden őket követőnek, rokonnak és ismerősnek el tudják majd mondani, és az ellenségeskedő farizeusoknak jól a képébe vágni, hogy ki is ez a Jézus? Mert azt, hogy nem közönséges ember, azt még a vak is láthatja!

A fűzfa kellemes árnyékkal védte, a békésen ballagó Nap tűző sugaraitól az alatta állókat. Az ég kékje csak itt-ott színezte át a lombok zöldjét, keverve a gomolyfelhők vakító fehérségével. A feszült várakozásban észre sem vették, amikor egy eleven színekkel tarkított lepke, az egyikük vállán megpihelve készült, az újabb

nekilendülésre. A fák, a virágok, az ég, a madarak, hol mozdulatlan, hol meg mozgalmos élete, szinte tapinthatóan vette körül a még mindig feszült figyelemmel arra váró tanítványokat, hogy végre megtudják az igazságot.

Jézus hátát kényelmesen támasztotta a fűzfa, miközben pontosan tudta, mennyi kérdés vár az előtte állókban válaszra. Belelátott a gondolataikba, az általa nyitva hagyott kérdések szinte elhordozhatatlan feszültséget szülő súlyába. Tudta, mennyire fontos a tanítványainak a kérdés megválaszolása. Nem volt kétséges előtte, hogy titokban mindegyikük azt remélte, hogy őbenne fog beteljesedni a Messiás személyével kapcsolatos elképzelésük. Előfordult, hogy amikor egymás között erről beszélgettek, előbb vitatkozni kezdtek, majd összevesztek. Azon, hogy ha a Názáreti megadja majd a messiási jelet, melyikük, milyen méltóságot foglal majd el az új király és főpap mellett.

Egyedül András testvére Simon maradt ki ezekből az osztozkodásokból. A többiek sürgető kérdésére többnyire csak annyit mondott, hogy meg tud ő élni a halászatból.

Ahogy Jézus figyelte őket, továbbra is az járt a fejében, hogy: lám, titokban most is arra várnak, hogy mint valami zelóta Messiás az élükre álljak, de azért előtte mindegyiknek méltóságot, rangot juttassak. Pedig ha tudnák, hogy mennyivel többet kínálok nekik, mekkora lelki dicsőséget! Lassan sorba vette az előtte álló arcokat; a majdnem mellette álló Jánost, Barnabást és Jakabot. Simont, Fülöpöt és Tamást. Az Alfeus fiát, és Tádét. A kánanei Simont és a karióti Júdást, no meg Andrást és a Lévit. Ahogy egyenként szemügyre vette őket, látta, érezte a lelkükben zajló rezdüléseket. Tekintetével átölelte a válaszára várakozókat.

- Lám, a tanításomat hallgató rengeteg emberből, az állandóan körülöttem tolongó tömegből, a gyógyultakból, a koldusokból és kéregetőkből csak ők maradtak. Igaz, többnyire nem értik azt, amit tanítok. Még nem látják a valóságot, de velem vannak, és engem hallgatnak. Igen! Ők már nem a világból valók, ahogy én sem vagyok ebből a világból. Nem, mert nem ők választottak engem, hanem én választottam őket - futott át fején a gondolat, miközben az emlékezés mosolya ott bujkált a szeme sarkában. Tudta, hogy ennek a kis gyülekezetnek a tagjai, egy kivételével, akkor is hozzá fognak tartozni, akkor is őt fogják követni, amikor már nem lesz közöttük testben.

Annak idején, amikor elszólította őket, nem tétováztak, nem fontolgattak, hanem egyszerűen abbahagyták azt, amit épp csináltak és vele tartottak. Bár az is igaz, hogy a személye, a megszokottól eltérő Tórárt-értelmezése, egyikük számára sem volt teljesen idegen és ismeretlen. Más-más helyeken, és más-más társaságban, többször találkoztak már vele és hallgatták őt, amikor részt vett a beszélgetéseikben. Úgy ismerték őt, mint aki tudja, hogy mit akar, mit tanít és hova tart.

Jézus most sem azért kérdezte őket, mintha nem tudta volna a választ. Sőt! Azt nem is említették –pedig mindannyian tanúi voltak-, mikor az írástudók és farizeusok azzal vádolták, hogy Belzebub, az ördögök fejedelme működik benne.

Szakadás is támadt ettől a megbélyegzéstől az őt hallgatókban. Még a tanítványai is megzavarodtak, mert az írástudóknak erre a vádjára, válaszolni semmit sem tudtak. A Jézust hallgatók két szélsőség között szédelegtek: ha azt vallják, hogy ő a zsidók Messiása, ez bizony a halált, a zsinagógából való kizárás lehetőségét hordozta. Ha meg nem vallják? Akkor meg lehet, elmulasztják az Úr felkentjének, a Messiás felragyogó dicsőségének meglátását.

Jézus látta, hogy ez a zelóták által is feltüzelt, rómaiak elleni fanatikus gyűlölet, egy tragikus jövőt kibontó, teljes szellemi vakságot okozó Messiásvárást eredményezett.

- Ezért próbáltam legalább velük, a tanítványaimmal megértetni, ezért igyekeztem szinte a szájukba rágni, hogy ha nem lesznek az Atyára figyelő és hagyatkozó kisgyermek, az Isten Királyságát bizony nem láthatják meg. Azt kell nekik megérteni, hogy csak a tanításom befogadása az, amely képes arra, hogy megoldottnak lássák az életüket.

- De mondjátok csak: ti pedig kinek mondtok engem? – törte meg a várakozás hosszúra nyúlt csendjét.

A tanítványok, mint akiket hideg vízzel öntenek le a nagy forróságban, a meglepetéstől tanácstalanul néztek egymásra. Nemhogy nem mondja meg mi a válasz az előző kérdésre, ráadásul most meg nekik kell szint vallani. A csalódottság, mint szélfúttá kalászon, úgy hullámozott végig a töprengő arcokon.

Jézus tudta, jól tudta, hogy minden hűségük és ragaszkodásuk ellenére a tanítványai tartanak tőle. Időnként túlzottan is tartanak! Olyannyira, hogy van, amikor kérdezni sem mernek. No, nem azért, mintha erre okot adott volna. Nem! Egyszerűen azért, mert a tanításán és a tettein, kizárólag csak csodálkozni tudnak. Gondolkodni, hinni, egyszerűen még se nem mernek, se nem tudnak. Ezért aztán, amikor kérdeznek, majdnem mindig úgy érzik magukat, mint akiket a válaszaik leforráztak. Igen, mert még nem értik, még mindig nem hiszik, hogy csak az él, aki szeret. Még hozzá úgy, ahogy én szeretem őket. De ezt még nem érthetik, még nem tudhatják, mert a gondolkodásukat még nem hozzám alakítják. Valamiképp még mindig engem akarnak – mint ásóba a nyelét -, beilleszteni az e világba – gondolta Jézus magában.

Ilyenkor volt úgy, hogy kihozták a sodrából. - Hiszen az Isten sem bírja türelemmel, amikor többször és többféleképp elmondok valamit, és mintha egy ismeretlen nyelven beszélnek, egyszerűen nem értik. Persze, nem is érthetik, ha még nem hiszik!

Jézus nyílt, színvallásra való felszólítása nemcsak váratlanul, de szinte sokkolóan érte a tanítványokat. Nem tudták, hogy erre az egyszerű, de nagyon egyértelmű kérdésére most mit mondjanak? Most aztán mit is válaszoljanak?

Erre a fordulatra Simon sem számított. Pedig a lelke legmélyén pontosan tudta, hogy előbb vagy utóbb, mindannyiuknak szint kell vallani e mindent eldöntő kérdésben. Akkor is, ha hol a várakozásuk mellett, hol meg az ellene szóló élményeik

sodrásában, teljesen elbizonytalanodtak. Azt viszont a többiek előtt sem titkolta, hogy mennyire jó volna, ha végre beigazolódna, hogy Ő a Messiás, Ő a Megszabadító, a Magasságos kiválasztotta. Amíg Simon, Jézus kérdését forgatta a fejében, a bizonyosság utáni vágy úgy hatalmasodott el szívében, oly sürgetően, oly hirtelen, hogy maga sem tudta hogyan, de kimondta hangosan: te vagy a Mindenható Fia.

Évszázadok reményének, várakozásának, a lélek mélyébe száműzött sóvárgásának a csendje sűrűsödött a Simon szavait követő, lassan eszmélődő idő, mindent, és mindenkit magába ölelő múlásába. Valami történhetett a természetben, mert a fák, a bokrok, hogy jobban halljanak, mintha visszafogták volna szellő fújta lombjaikat.

Simon csak most vette észre, hogy minden szem rá szegeződik. Várták, hogy amit ők nem mertek kimondani, mert talán nem jót, vagy nem jól mondanak, azt az ő szájából hallják, mert ők bizony már semmit sem értenek, semmit sem tudnak. Arra viszont, ami ilyen egyszerűen elhangzott, bizony egyikük sem számított. Igen mert az, amit Simon –önmagán is csodálkozva- csak ilyen egyszerűen kimondott, azt mindvégig remélték, de végiggondolni még nem merték. Nem, mert a szívük legmélyén ezt még nem hitték. Nem, mert annyi, de annyi minden össze volt kavarodva bennük.

Itt volt például Mesterük tanításának, még az írástudók komoly tudását is elsöprő kikezdehetlensége. A szavainak, igaz nem mindig érthető, de érezhetően magával ragadó vonzása. Eközben jelen volt a főpapok és írástudók Mózesre, és a prófétákra hivatkozó Törvényt szegés miatti felháborodása. A farizeusok szünet nélkül jelenlévő, gyűlölettől átjárt magatartása. Keveredett mindez a rengeteg meggyógyított ember leírhatatlan örömeivel, boldogságával.

Nem értették a tiszteletreméltó írástudók és farizeusok - Jézust elhallgattatni kész - erőszakosságát. Neki meg az ezekkel szemben tanúsított, minden félelmet nélkülöző, időnként rendkívül sértőnek hangzó szókimondását. Ebben az egymásnak szöges ellentétben álló állítások zűrzavarában, ebben a bizonytalanságban, bizony még egy próféta sem tudná eldönteni, ki is ez a Názáreti.

Jól látszódott mindez a tanítványok arcán, ahogy Simon válaszát hallva, ijedt tekintettel burkolódtak mély hallgatásba. Tartottak tőle, hogy most majd kemény és dorgáló szavakkal illeti őket a Mester. Jól emlékeztek még a Galileában való gyógyítására, amikor egy leprás, mindenkit megbotránkoztatva azt kérte Tőle, hogy gyógyítsa meg. Azóta is érthetetlen volt számukra az a gyökeresen elütő bánásmód, ahogy még a megkövezést is megkockáztatva, átlépve a Törvényt, a tisztátalan leprást megérintette, és az a szemük láttára gyógyult meg. Majd váratlanul, dörgő hangon, szigorúan ráparancsolt, hogy mindezt el senkinek se mondja.

De az, ami most minden kétség és bizonytalanság nélkül ki lett mondva, az még a tanítványok legmerészebb álmain is felülkerekedett. A Mester arcán földöntúli mosoly látszott. Örömtől sugárzón nézett egymás után a tanítványai szemébe. Lassan Simonhoz lépett. Amikor megszólalt, kezei a széles vállain már megpihentek.

Szavaiból hatalmas erő, és mély meggyőződés áradt: boldog vagy Simon, Jónának fia, mert nem test és vér nyilatkoztatta ki ezt neked, hanem égi Atyám, de én is mondom neked: te Péter vagy!

Simon Péter halántékán, szinte kalapácsütésszerűen lüktetett az ér, ahogy a Genezáreti tó vizén ringatózó bárkában ülve, az emlékekbe elmerülve, újból és újból a fülébe csengett: te Péter vagy, te Péter vagy! Összeszorult a torka, mert a felidézett szavak Jézus hangján visszhangoztak. Szemét az önvád keserű könnyei függönyözték, miközben fájdalmasan, kérdőn sóhajtott bele a búcsúzó Nap fáradtan hullámzó fényébe: te Péter vagy?

A csoda

Hajnalodott! A csillagok fényének megszámlálhatatlan sokasága, erejét veszítve tükröződött vissza a Genezáreti tó tükörsima, mozdulatlan vizéről. Lassan bontakozott ki a sötétség lepléből a környező hegyek kontúrja, és vette fel előbb halványan, majd mind erőteljesebben narancspiros glóriáját. A derengő fényben ráérősen bontakozott ki egy, a vízen araszolva haladó halászbárka körvonala. A bárkában levők már egymás arcvonásait is kivehették, ahogy kedvetlenül húzták az evezőket. Ahogy - a feltámadt Jézusra várva – tegnap este megbeszélték, együtt indultak halászni mind a heten.

Négyen ültek az evezőknél. Hárman meg a ki tudja hányadszor kivetett és üresen kihúzott hálók körül foglalatoskodtak. Nem a fizikai fáradtság, inkább a teljesen eredménytelen éjszaka kudarcának a hangulata telepedett mindannyiuk arcára. Rosszkedvüket Simon Péternek a korábbi, még az elhívását megelőző időből való eredménytelen halászatairól szóló történetei sem oldották. Amíg tudta, tartotta bennük a lelket, de az idő múlásával, rajta is erőt vett a hiábavaló igyekezet.

- Legalább annyi halunk lenne, amivel el tudnánk verni az éhségünket! - gondolta Simon Péter, akinek a többiekkel együtt nem volt teljesen ismeretlen, a 'megint semmi ennivalónk sincs' élménye.

Egyszer, amikor vetéseken mentek keresztül Jézussal, annyira éhesek voltak, hogy az érett búzatábla kalászait tépték és ették.

Simon Péter számára különösen emlékezetes maradt ez az eset, mert amikor megálltak pihenni, az őket állandóan kísérő farizeusok kérdőre vonták a Mestert: nézd, miért tesznek olyat szombat, amit nem szabad? Nem felejtette el, hogy ezt hallva mennyire dühös lett, e minden káán csomót kereső nemzetségre. Jézus mellett azt már ő is látta, hogy a szombat törvényét az irgalomnak, a figyelmes embert szeretésnek kellene átjárnia.

Ezek meg! Körmönfont módon rájuk, a tanítványokra figyelnek, mert Jézus tetteire már rákérdezni sem mernek. Persze, ezektől akár éhen is dögölhet az ember! - füstölgött tovább, magában mérgeződve.

- Mennyire igaza volt a Mesternek, amikor kímélet nélkül szembesítette őket, hogy olyanok, mint a kimeszelt sírok. Még azt is hozzátette, hogy kétszínűek, akik az

emberek előtt bár igazságosnak tűnnek, de belül tele vannak kétszínűséggel és törvényteleniséggel. Végül kígyónak, viperák fajzatának is nevezte őket. De meg is érdemelték, amit kaptak! – dühösködött tovább magában, hiszen most is hiába magyaráz nekik a Mester.

Közben igyekezett elterelni a figyelmét a gyomrát mardosó éhségről, ezért kicsit félre is húzódott a többiektől. De még így is hallotta, ahogy Jézus a farizeusoknak azt válaszolta: a szombat az emberért lett, és nem az ember a szombatért!

- Beszélhet is ezeknek az ember! – fortyant fel magában, és rosszkedvűen csapott egyet kezével a levegőbe.

Ahogy a bárkában ülő Simon Péter mindezt az emlékezetébe idézte, hasonlóképp csapott egyet a levegőbe, mert egy újabb, koplalással induló napnak nézett elébe.

Már partközelségben jártak, mikor az esti táborhelyük közelében, egy férfi alakja bontakozott ki a hajnali Nap első, lassan bátorodó sugaraiban. A lehangolt tanítványokat az sem derítette jobb kedvre, hogy az előbb még csillagoktól áttört sötétség, lassan bíborba öltözött a tiszteletükre. Közömbösen és kedvetlenül néztek egymásra, ahogy a vérvörössé vált hajnal a hegyek mögül fellobbantva, piros színt festett csalódott arcukra. A parton álló alak sem érdekelte őket, mert minden figyelmüket odaadták a kikötésre váró kötélnek.

Már húzták volna be az evezőket, mikor a parton álló férfi megszólította őket. Annak ellenére, hogy nem látszott harminc-harmincöt évesnél többnek, furcsa módon fiacskámnak szólította mind a hetüket. Azt kérdezte, van-e valami ennivalójuk. Nyilván arra számított, hogy az éjszakai halászatból visszatérve, akad valami zsákmány a bárka fenekében. Kissé kedvetlenül néztek mindannyian a férfira, és Fülöp magyarázta el - nem éppen részletesen - az áldatlan helyzetet. Annyit mondott: nincsen!

Pedig de szívesen mondták volna azt, hogy van, hogy igen! Aztán halsütés közben szóba hozták volna azokat az időket, amikor a Mesterrel együtt fogyasztották el a reggelijüket. Szívesen osztották volna meg ezzel a férfivel az ételüket, és talán elmesélték volna neki a velük történeteket.

A férfi sejtette, hogy Simon Péter a vezetőjük, mert amikor közelebb értek, egyenesen neki szegezte a szavait: - Menjete vissza - mondta, és vessétek ki a hajó jobb oldalán a hálót és találtok.

Valami furcsa dolog történt hirtelen, mert e szavaktól kivétel nélkül, mindannyian derűlátóbbá lettek. Bizakodva néztek a partra és egymásra, miközben egyszerre mozdultak a kezek, Simon Péter indulást jelző szavára. Nem mentek be túl messzire, tán vagy hatvan- hetven evezőnyire, mert a part itt amúgy is hirtelen mélyült. S ahogy a férfi oly meggyőző erővel mondta, gondos kezek eresztették a hálót a hajó jobb oldalán a vízbe. Valamibe beleakadhatott a háló közben, mert úgy megfeszült, hogy még a bárkát is visszarántotta a haladásában. Óvatosan kezdték húzni a hálót, és Tamás, aki gyakorlatlan volt e mesterségben, aggódva nézett a zöldeskék mélységbe.

A háló kerülete lassan szűkült, s ahogy a bárka oldalához egyre közelebb került, a halak, amelyek elképesztő mennyiségben fickándoztak benne, a meglepetéstől csak tátott szájukat látták. Pezsgett a felszín és habzott a víz, s a féktelenül nyüzsgő pikkelyes testeken, meg- megvillant a reggeli nap fénye.

Bertalan, aki a kormányt tartotta, az evezőknél ülőkkel felállva, a színültig telt hálót szinte megigézve bámulta. A bárkában álló halászok meztelen testét, a felfröccsenő víz cseppjei, gyöngyöző ruhába öltöztették. Ahogy az ámulat bénultságából kilépve találkozott a tekintetük, úgy robbant ki belőlük a túlsorduló öröm nevetése, mint tavaszi áradás a gyanútlan földekre.

Halleluja hangja hullámozott a vízen, miközben boldogan csapkodták egymás hátát, vállát önfeledten. Amikor lecsillapodtak, tanakodni kezdtek, miképp tudnák beemelni e sosem látott sokaságot. De nem ment! Hiába húzták, hiába emelték, a szétszakadás veszélye nélkül a hálót továbbfeszíteni már nem merték. Más megoldás nem maradván, a hálót vontatni kellett. Most már tele voltak lelkesedéssel, ahogy az evezőkhöz visszaülve, óvatosan húzni kezdtek.

Simon Péter csak most vette észre, hogy János már jó ideje meredten néz a partra. Erre úgy kapta a fejét oda, mintha valami csodát várt volna. De csak a már ismerős partot és azt az embert látta, aki visszaküldte őket a halászatra. Az meg még mindig a parton állva, úgy tűnt, mint aki az égen a felhőket bámulja.

Simon, több mint barátjaként szerette Jánost. Kedvelte ő Jakabot is, János fivérét, de valahogy egészen más volt vele a kapcsolata. Az elhívásukat megelőzően, családjaik részestársakként halásztak már hosszú évek óta. Így legalább ha az egyik csapat eredménnyel járt, a másikkal megosztva, mégsem koplalással múlt el a nap.

Ők ketten, már gyerekként is barátok voltak, és ha a játék miatt a többiekkel összekaptak, mindig összetartottak. Igaz, csak a véznább Jánosnak volt némi tartanivalója, mert a robosztus testű Simont a környék gyerekei hamar elfogadták tekintélynek. Barátságuk a különböző természetükből fakadt. János vidám, de álmodozó, lelkes és bizakodó volt, és nagyon szeretett zsoltárokat énekelni. Amikor megtanulta a betűvetést, versben írta meg az Úr dicsőítését. Simon testi ereje a számára egyfajta védelem lett. Kezdetől fogva úgy ismerte, mint aki a végletekig tiszta szívű, és őszinte.

Most is ez a régi barátság kapcsolta össze őket, ahogy a bárkában egymás mellett állva figyelték a parton álló, égre emelt tekintetű férfit. János, szemében a felismerés fényével, fejével a part felé intett. A hangját visszafogva, halkán szólt oda Simonnak: az Úr az! Ő meg, mint aki süket, vagy mintha e szavak értelmét nem értette volna, csak hitetlenkedve bámult a part felé.

- Hoi! – tört ki Simon Péterből a felismerés örömteli kiáltása, és mint aki most ébredt álmából a boldog valóságra, a bárka orrába lépve, lázas sietséggel kezdte magára kapni a ruháját. A többiek csak egy csobbanást hallottak. Mire odafordultak, már csak azt látták, amint Simon Péter erőteljes karcsapásokkal igyekezett a part

irányába. Bár csak közepes úszónak számított, nem törődött az előtte álló távolsággal. Ha a karjai úgy repítették volna, ahogy a szíve diktálta, még úsznia sem kellett volna.

Hirtelen az a ma már nagyon régnek tűnő halászat jutott az eszébe, ami eddig sehogy sem akart visszaköszönni az emlékezetében.

Már három év is eltelt az óta, amikor a Zebedeus fiakkal a szokásos éjszakai halászáton voltak. A reggeli órákban Kapernaum közelében kötöttek ki. Akkor is az történt, hogy egész álló éjjel hiába dolgoztak, mert egy fia halat sem fogtak. A kudarc ismerős emléke, keserű fintort rajzolt úszás közben Simon Péter szája szélére.

Később, amikor a hálóikat mosták és a beléjük akadt náddaraboktól tisztították, arra lettek figyelmesek, hogy a város felől többen közelednek. Mire a munkával végeztek, a feléjük igyekvők is egyre inkább kivehetőek lettek. Sokan jöttek. Hamar felismerték Jézust, aki - a többieket megelőzve - barátságos tekintettel nézett a fáradt halászok rosszkedvű szemébe.

A mostani találkozást megelőző időben, még rendkívül vegyes érzések kavaroztak Simonban, Jézussal kapcsolatban. Egyszerűen nem tudta eldönteni, hogy hogyan is vélekedjen felőle. Azt hallotta, hogy mekkora híre van ennek az embernek. De minél többen hozták szóba, annál elképesztőbb és hihetlenebb történeteket meséltek róla. Bár az is igaz, hogy amit még álmában sem gondolt volna, de szemtanúként mégis csak igazolhatja, hogy a Názáreti szavára az emberből a démonok kitakarodnak. Persze, azért az mégiscsak furcsa, hogy a Messiás tetteit tenné ez a Jézus. Ugyanis azt is beszélnek, hogy ha akarja, még a leprásokat is megtisztíthatja.

Simonnak mindez már durva túlzásnak tűnt, hiszen az elmúlt évek során többször beszélt vele, és azon a furcsa érzésen túl, ami a szavai nyomán áradt a szívében, mindig megfontoltnak és józannak ítélte. Zavarát a végletekig az-az eset növelte, amikor - mintegy két hete - a láztól elgyötört anyósát a Názáreti, csak úgy egyszerűen, kézrátétellel meggyógyította.

A könnyen lelkesedő János és fivére kérte meg Jézust, jöjjön velük, és tegye rá kezét a barátjuk feleségének, lázas betegen fekvő anyjára. Simon az előző este panaszolta nekik aggódva, hogy szegény asszonynak akkora lett a láza, hogy már félrebeszél, és lehet, hogy meg sem éri a reggelt. Hiába borogatják vizes ruhával, hiába erőltetik belé a javasasszony gyógyfőzetét, semmi sem használ.

Jézus nemrég érkezhetett Kapernaumba, mert a lábán, saruján, vastagon ült a por. Az arcán fáradtság látszott, de a szeméből erő és magabiztosság sugárzott. Simon épphogy szabadkozott volna, amikor Jézus a kezének intésével, a szobából az ott lábatlankodókat kiharancsolta. Úgy viselkedett, azzal a természetességgel, mintha ez lett volna az otthona.

A Zebedeus fiak Simonnal a szobában maradtak. Így mindent, ami történt, közvetlen közletről láttak és hallottak. A Názáreti egyszerűen a beteg ágyához lépett, szemével a tekintetét keresve, kezét az asszony láztól verejtékes homlokára tette. Nem telt el három-négy sóhajtásnál több idő, és az idős asszony egyszerűen felült. Az arca újból a természetes színét mutatta, és a láznak nem volt már semmi, de semmi nyoma. Hirtelen, még mielőtt a csodálkozástól elámulva bárki is megszólalhatott volna, az

asszony, az izzadságtól nedves fekhelyéről felkelve, gyógyítóját a belső szobába invitálta. Ott aztán méltó tisztességgel kiszolgált.

Simon kimondhatatlanul hálás volt, az anyósa meggyógyításáért Jézusnak. Ahogy akkor a vízparton közeledve felismerte, a kezében tartott hálót, gyors mozdulattal a före fektette. Feledve rosszkedvét, feledve az éjszakai halászat eredménytelenségét, széles mosollyal köszöntötte. Szót váltani vele viszont már nem lett lehetősége, az őket azonnal körülvevő, és egyre nagyobb számban érkezőktől.

Később a még jární tudó betegek, már-már lökdösődve igyekeztek Jézus közvetlen közelébe. Akik meg jární sem tudtak, azokat a rokonaik a hátukon, vagy hevenyészett hordágyakon hozták a közelébe. Aztán egy kicsit tülekedve, tolakodva, néhány embert félretolva tették le a terhüket. Szemükben sóvárgó várakozás fénylett. Remélve, hogy a Názáreti először őket gyógyítja meg.

Legszívesebben ott helyben megrohanták volna. Jól ismerték azt a történetet, amikor egy nő, aki tizenkét éve vérfolyásban szenvedett, a ruhája érintésétől gyógyult meg. Csak a bénaságuk, lázas betegségük, a fájdalomtól engedelmeskedni nem akaró testük akadályozta meg őket ebben. Aki meg nem volt beteg, nem volt béna, az a betegek csoportjától kissé távolabb állva, szinte megfeszülve várt a csodára. Mit fog tenni a Názáreti? Kit fog először meggyógyítani? Hozzájuk fog-e érni? Megkockáztatja-e, hiszen a tisztátalan betegek megérintése, egyenlő Mózes parancsának tudatos megszegésével.

S ha mégis megteszi, az előljárók el akarják-e fogni? Vagy igazolja, hogy ő próféta, és a farizeusokat, írástudókat jól lehordja?

Végül is egyikük várakozását sem teljesítette be, mikor arra kérte Simont, hogy Andrással együtt evezzen be vele a vízre. A parttól mintegy öt-tíz evezőcsapásnyira lehettek, amikor a hajó megállt és András a horgonyt kidobta, Jézus meg a parton levőkkel szemben leült az evezőpadra. Hangját a víz úgy felerősítette, hogy a parton bár sokan voltak, mégis teljesen tisztán értették minden szavát. Ezt mondta: mindenki, aki hozzám jön és meghallgatja szavaimat és tettekre is váltja, elmondom néktek, kihez hasonló. Hasonló a házépítő emberhez, aki leásott és mélyre hatolt, és a kősziklára rakta az alapot, amikor jött az árvíz, a folyó árja nekivágódott annak a háznak, de nem bírta megingatni, mert kitűnő alapra épült. Aki pedig meghallgat, de nem váltja tette, ahhoz a házépítő emberhez hasonló, aki alap nélkül a földre építette házát, és amikor a folyam árja nekizúdult, mindjárt összeomlott, és romhalmazzá vált.

Ezért mondom nektek, változtassátok meg gondolkodásmódokat és higgyetek az örömhírnek, mert elközelgett az Egek királyi uralma. Óriási tévedésben vannak azok, akik úgy gondolják, hogy a Magasságos Atyában való hit, lehetséges gondolkodás nélkül. Azért van józan eszetek, hogy ennek használatával, gyakran fáradságos szellemi munkával, vizsgáljatok meg mindent. Meg akarlak ajándékozni benneteket azzal a benső szabadsággal, ami az én békémet oltja belétek.

Itt rövid szünetet tartott, hogy a hallgatóságának legyen ideje átgondolni mindazt, amit hallottak. Majd így folytatta: az a béke, amely az én szívem ajándéka

azoknak, akik nálam akarják megtalálni szívük nyugalmát, a gondolkodás és a szív tisztaságát teremti meg bennetek. Én azért jöttem, hogy belétek tudjam ültetni ezt. Feltétele van annak, hogy szívetek békéjét nálam megtaláljátok. Mivel semmi sem megy magától, ezért is meg kell dolgozni, meg kell tanulnotok feladatokban gondolkodni! Hogy a szívetek békéje ne homokra épült ház legyen! Azok, akik tőlem veszik át az Én békémet, megtalálják a lelkük nyugalmát. Gyertek hozzám mindnyájan, akik elfáradtatok, s akik terhet hordoztok, én megkönnyítlek titeket.

De hozzám csak az jön igazán, aki elhiszi azt, amit mondok. Aki nem hiszi el, hogy nem a körülményeit, hanem a gondolkodását kell megváltoztatni, az feltétlenül elmegy mellettem. Aki viszont elhiszi a tanításomat, az meg fogja tapasztalni, hogy mindig megadom az én békémet annak, aki megteszi reggeltől estig azt, amit aznap szeretetben kell megtennie. Aki fél, az valójában nem hisz a szavaimban, így nem szerethet sem engem, sem az Atyámat, és nem képes szeretni önmagát sem. Az embertársairól nem is szólva.

Az elhívás

Ha ezen a reggelen valaki felülről néz rá a Genezáreti tóra, bizony szokatlan látvány fogadja. Azt látja, hogy egy bárka, a parttól mintegy fél mérföldre, színültig telt hálót vonszol lassan és küszködve. Közben a hajó és a part között félúton, egy alak úszik a part felé nagy igyekezettel. Arrafelé, ahol egy ember szinte mozdulatlanul áll és figyel.

Lelkesen, tempózva rúgta a lábával, húzta a karjával a vizet Simon Péter. A hajótól távolodva már fele úton túl lehetett, amikor elcsodálkozott - hát ez meg hogyan lehetséges? Most szóról szóra minden az eszemben van! Szinte újból élem a Jézussal töltött korábbi évek eseményeit. Látta magát, ahogy akkor a bárkában ülve, kezét az evezőn felejtve hallgatja Jézust, szinte megigézve. András se járt jobban, aki a háló félrehúzása közben feledte magát térden.

Csak akkor eszméltek vissza a jelenbe, amikor a Názáreti, Simon felé fordulva azt mondta: evezz a mélyre, és eresszétek le a hálóitokat fogásra. Meglepő volt a felszólítása, amely ugyanolyan furcsának hatott, mint a tanítása. Nemcsak szokatlan volt, hanem a szavaiban egyféle, minden ellentmondást elsöprő erő is lakozott.

Amíg tanított, a parton állók között még a sorsába beletörődött, megfáradt és reménytelen emberekben is felébredt a bizakodás. A tompult és fáradt végtagok újra megmozdultak. Az ember lelkét borító homály oszladozni kezdett. Sokkal élesebben, és tisztábban láttak mindent. Amíg hallgatták, minden olyan végtelenül egyszerűnek tűnt. A beteg ember már nem figyelt a fájdalmára, az éhes ember a gyomra korgására, a koldus meg a bizonytalan holnapjára. Valahogy felemelte őket. Úgy érezték, mintha ők is számítanának, ők is emberszámba mennének. Nem bénák és koldusok, vámszedők vagy halárusok voltak, hanem mintha mindannyian, elsősorban emberek lennének. Szinte lehetetlen szavakba önteni azt, amit akkor érezték.

Simon is megrendült szívében, majd egy mély sóhaj kíséretében a felszólításra azt felelte: Mester, egész éjjel fáradoztunk, semmit sem fogtunk, de a te beszédedre leeresztem a hálókat. Nem sokat haboztak a testvérek, és az evezőket markoló kezek, sosem érzett könnyedséggel vitték a bárkát beljebb a vízben.

A parton állók értetlenül nézték, hogy nem ki, hanem befelé indult a hajó. Azon meg még inkább meglepődtek, amikor Simon a hálót leeresztette fogásra.

- Mit csinálnak ezek? Mit akarnak nappal a vízben? Megbolondultak talán, hogy fényes nappal halásznak a Genezáreti tó vizében? Lassan hangzavarrá nőtt az egymás szavába vágó kérdések sokasága.

- Miért nem beszél tovább inkább a Názareti? Miért ül szótlanul a bárkában? Miért nem utasítja őket arra, hogy hagyják ezt már abba? - tárgyalták lázasan az eseményeket.

A parton állók, csak Simon és András hangos kiáltásaira kapták ismét a víz felé a tekintetüket.

- Hoi! Hoi! - repült az öröm hangja a víz felett. A parton állók ilyen még nem láttak, ilyen bizony még az öregapjuktól sem hallottak. A Genezáreti tó vizében fényes nappal, a partról is jól láthatóan, rengeteg hal nyüzsgött a hálóban. Az egyébként tükörsima víz habzott és fröcskölt a fickándozó testek nyomában.

Az eddig part mellett várakozó társaikat, Jakabot és Jánost kiáltotta oda Simon segítségül. Azok nem is vártak magukra, és hajójukkal a másik mellé állva, négyen igyekeztek beemelni a hálót a bárkába. De csak félig tudták kiemelni, mert annyi hal ömlött a hajóba, hogy peremét a víz épp, hogy el nem borította. Nem maradt más hátra, mint az, hogy a zsákmány másik felét közös erővel emeljék be, a még üresen álló másik hajóba. Foglalatosságuk közben arra már fel sem figyeltek, hogy e csodára a parton néma csend lett. Majd hirtelen, mintegy vezényszóra, a Mindenhatót dicsőítő halleluja szállt az emberek ajkáról, egyre magasabbra.

Simon, az első örömteli mámorban való Hoi – kiáltását követően, szinte zavartan szemlélte, ahogy a sosem látott mennyiségű halat, húzták-vonták Jakabék a hajó fenekébe. Zaklatott lett a szívében, és könnyek szöktek a szemébe. Előbb az anyósa, most meg ez. Érdemtelennek érezte magát ezekre a hihetetlen jótéteményekre. Vele még sohasem törődött így senki. Hiába volt felesége, családja, rabbija, az életét megoldani, önmagán kívül senki más nem tudta. A beteg anyósa előtt mindenki tehetetlenül állt. Ha nem fogott a vízben semmit, a háza előtt az adószedő akkor is megállt. Arról nem is beszélve, hogy azon senki sem tudott változtatni, ha mint itt is, ezen a rengeteg beteg és nyomorult emberen megesett a szíve.

Pontosan érezte, hogy aki a hajójában ül, az nem lehet más, mint az Úr embere. Nem is értette, hogy mit akarhat tőle, hiszen am-ha-arec- ként a halászok azokhoz tartoznak, akiknek a mesterségét a farizeusok, a tisztátalanság fészkeinek tartották, mert állandóan abban a veszélyben éltek, hogy Mózes törvényeinek a rendelkezéseibe beleütköznek.

Simonnak magától mozdult a lába, és a halak elképesztő sokasága fölött térdre hullt Jézus előtt. Keze a ruhája szélét fogta, miközben fejét lehajtva, őszinte szívvel,

szomorú lélekkel mondta: menj el tőlem, mert bűnös ember vagyok Uram, menj el! – tette hozzá magában, mert érdemtelen vagyok a szavadra. Szívesen és boldogan hallgatnálak, de nem lehet, mert tisztátalanként élek és téged is csak beszennyeznelek. Menj el tőlem Uram, mert mindezt én nem érdemlem.

Nem önmagát, hanem Jézust féltette! - A legjobb talán az lenne, ha hozzá sem érne. Miközben ezen gondolkodott, az előtte ülő ruháját lassan elengedte. Legszívesebben azt mondta volna, hogy a csodáit ne őrá, a bűnben előre pazarolja. Arra, akinek a lelkét a nemrég elkövetett szombat megtörése, súlyos teherként nyomasztotta. Arra, akiben fel sem merült, hogy az anyósa lázát csillapító gyógyfőzetért, azon a szombaton a megengedettnél jóval messzebből kellett elhoznia. Mindennek tetejébe pontosan tudta, hogy a szombat törés feloldására, a tisztulási szertartás megtartására nem fog, mert nem tud felmenni Jeruzsálembe.

- Ezek után, hogy jön ő ahhoz, hogy az, aki az Úr erejével gyógyít és teszi a csodákat, az vele, a bűnössel üljön egy hajóban. A Názáretinek azokhoz kell mennie, akik megigazultként tartják be a törvényeket! Azokhoz, akik értik és magyarázzák a Tórát! Akiknek a nagy ruhabojtjaik, és széles imaszíjaik, a parancsolatok betartását igazolják! Hozzájuk, akik mindenki szeme láttára osztják az alamizsnát, és a Láthatatlant, még az utcán is hangosan imádják! Jézus közéjük, a nagyhatalmú és erényekben gazdag írástudókhöz és farizeusokhoz, a Nagytanács tagjaihoz való! Hogyan is jöhet egy egyszerű halász ahhoz, hogy hallgassa a démonok felett is hatalommal bíró szent rabbit, aki furcsa módon itt Galileában, ebben a megvetett országban, e kimondottan szegényeknek számító emberek társaságában hirdeti - ahogy ő mondja - az Isten Országát! Az örömhírt, a szeretetet, a Magasságos látogatásának a napját!

Eközben a bárkában ülő Jézus, a szeme sarkában megbújó mosollyal kivárta, amíg a büntudat sötét felhője, az előtte térdeplő lelkéről elszáll egy kis időre. Az meg az addig lehajtott fejét felemelve, meglepetten nézett az előtte ülő, barnán mosolygó szemeibe. Csodálkozva hallgatta, hogy Jézus a szavaival szinte simogatva biztatta: nehogy félj! – majd a másik kezével a paron álló tömeg felé intett – mostantól életre halászó leszel! Majd így folytatta: te még úgy látod, hogy a halfogás az életed. Pedig egyetlen élet van a világon, a szeretni tanulás! Az én Atyám, aki a te Atyád is, mindenkit erre hív! Te az enyém vagy, és ezért gyökerében megoldott az életed, akkor is, ha a felszín mást mutat. Az Én Lelkem ereje, lelked mélyén olyan békét kínál fel neked, amit ha elfogadsz, akkor előbb-utóbb meghatározó lesz.

Jézus miközben felállt, a paron állók felé fordult. Ismét messze szárnyalt a hangja: aki ember, annak birtokában van egy olyan lehetőség, melyről ugyan lemondhat, de akkor a boldogságáról is le kell mondania. Ez a lehetőség nem más, mint az a gondolkodás-átalakítás, mely nem a körülményekre, hanem befelé, tehát a szívre teszi a hangsúlyt. Az Atya nem olyan, hogy tőlük függetlenül rendezi az emberek sorsát. Nem! A Teremtő Atya bennetek van. Ezért elsősorban nem a világot, hanem a gondolkodásokat kell átalakítanotok. Ha ezt megteszitek, a világotok is átalakul.

Ezért mondom nektek: nehogy aggódva tépelődjete megélhetésetek felől, hogy mit esztek, és mit isztek, sem testetek felől, hogy mibe öltöztök. Nem több-e a lélek az eledelnél, és a test az öltözetnél? Nézzétek az ég madarait, nem vetnek, nem is aratnak, magtárakba sem gyűjtenek, és égi Atyátok táplálja őket.

Nem vagytok-e drágábbak náluk? Nehogy aggódva tépelődjete tehát, és ne mondjátok mit eszünk, vagy mit iszunk? Vagy mit veszünk magunkra, mert mindezeket a pogány nemzetekből valók keresik, hiszen tudja égi Atyátok, hogy mindezekre szükségetek van.

Jézus a tanításában megállva, tekintetével egybefogta a ragyogóan kék eget, a csendesen fodrozódó szelíden hullámzó vizet, a kissé recsegő-ropogó deszkájú hajókat, s a bennük még fel-felugró, izgő-mozgó, fényes pikkelyű rengeteg halat. Lelkében egybeölelte mindazokat, akik a parton álltak, és szívébe hívta a bárkáiban állókat. A szünet szinte csak lélegzetvételyinek tetszett, amit súlyossá a hallgatókban levő mélységes csend tett. Majd e rövid csendet megtörve, így tett pontot a tanítása végére: fénynek jöttem e sötét világba. Azért jöttem, hogy elmondjam és megmutassam: keressétek először a Teremtő Atya királyi uralmát és igazságát, és a többi mind ráadásul megkapjátok.

Simon Péter úzás közben lendülő lába, egyszer csak az iszapot taposta. Mikor partot ért, a fűre kilépve, hajából és ruhájából patakokban folyt a víz a fövényre.

Még néhány lépés, és a lelket éltető emlékek boldog örömevel, a viszontlátás minden mást háttérbe szorító lelkesedésével nézett, az addig fel nem ismert Mester szelíden figyelő arcára.

A hajnal eget borító bíbora, már csak egy-egy felhő szélén emlékeztetett a néhány perccel ezelőtti, mindent átszínező uralomra. A parti nád között, mint a titkos találkán összebújó szerelmespár, sustorgott a szél. Valahol a távolban egy idejét tévesztett kakas, torkaszakadtából kezdett el kukorékolni.

Simon Péterről e hangra úgy hullott le, és tűnt el az örömmel minden morzsája, mint a még mindig csepegő ruhájából a víz a szomszédos föld porába.

Úgy csapott le lelkére az árulás terhe, mint száguldó sötét vihar villáma a gyanútlan áldozatára. Újra otthon volt egy mondat a gyomrában, ami megemészthetetlen sziklaként feszített a hasfalában. Újból megszülte az egyszer szóló mondatot, melytől az ember esze, akár meg is bomolhatott. Szájában újból sivatag támadt, ahogy a benne visszhangzó jóslat, lelke sivár homokjába fulladt: ámen, mondom neked, hogy ezen az éjszakán, mielőtt a kakas megszólal, háromszor megtagadsz engem.

Értetlenség és kudarc

Idő kellett hozzá, hogy a bárkában maradt tanítványok a színültig telt hálót lassan a parthoz vonják. Mielőtt a hajó a fövényre futott volna, az evezőknél ülők - a part menti, már csak derékig érő vízbe ugorva -, megragadták a háló szélét és húzták-

vonták a part felé. Simon Péter a lelki fájdalmát kis időre feledve, megragadta a bárka kötelét, hogy segítse a hajó sima partot érését.

A kikötés körül munkálkodók csak most vették észre, hogy milyen szokatlanul nagy halak is zsúfolódtak a hálóban. Oldalvást pillantva jól látták Jézust egy parázssá szelődült tűz mellett állva, amelyben hal és kenyér sült. Elcsodálkoztak - mivel a halak még a hálóban voltak -, miképp kerülhetett kenyér és hal a Mester parázsára. Nem sokat töprengettek, mert a parton szorgoskodókat magához szólította, - hozzatok a halakból, amelyeket most fogtatok.

Amíg a többiek a bárkával voltak elfoglalva, János, Fülöp és Jakab a halak közül kiemelt néhányat. Ezek a parázson már épp pirosra sültek, mire a többiek végeztek. Azok meg zavarukban komoly elfoglaltságot színleltek, úgyhogy a Mesternek kellett szólania - gyertek ide, reggelizzetek!

Lassan mindannyian jóllaktak. Egyedül Simon Péternek nem volt étvágya. Csak ímmel-ámmal csipegetett a halból, többnyire elmorzsálva. Mire mindenki végzett, ő még egy negyed halat sem evett meg. Nem is bajlódott tovább vele, s a maradékot a még izzó parázsba visszavetette.

Amíg a tanítványok ettek, addig mindannyian e nagy gondosságot igénylő munkára figyelhettek. De most, a rájuk szakadt hirtelen csendben, jobb híján a lassan elfeketülő parázsba meredtek. Nem mertek megszólalni, mert azt, ami azon a szörnyű napon történt, amelyiken Pilátus katonái Jézust keresztre feszítették, még elevenen élt bennük. Ezek után hogyan higgyenek a saját szemüknek, hogy az, akit keresztre feszítettek, azzal most együtt reggeliznek? Így aztán e megmagyarázhatatlan helyzetben, zavartan és megilletődötten, mély csendbe merülve, még felnézni sem mertek.

Simon Péter, lelkében az Urat megtagadás terhével ült mozdulatlan. Az járt az eszében, hogy nem járt-e jobban a karióti? Az a Júdás, akinek a tanítványok között, annyira ellentmondásos volt a helyzete. Aki egyiküknek sem volt se barátja, se testvére. Egyszerűen nem értették, hogy Jézus, őrzésül, a pénzes erszényt miért neki adta oda? Arról nem is beszélve, hogy annak felhasználását illetően soha, de soha nem vonta kérdőre. Pedig a mindig és mindennel elégedetlen karióti - úgy tűnt a többieknek -, nem szégyellte a saját költségei fedezésére az erszénybe nyúlni. Aztán ott volt az-az örökös Mestert mocskoló fecsegése, mert szerinte Jézus ahhoz túlságosan gyáva, hogy ő legyen Izrael Messiása! Meg minek ez a fene nagy szeretet, amikor emiatt hányszor, de hányszor megtörtént, hogy nem volt hová lehajtani a fejüket. Egyáltalán nem volt Jézus tanításával kibékülve. Viszont rendkívül fogékony volt a csodákra. Többször rajtakapták, ahogy az írástudókkal sutyorgott. Bizony, úgy nézett ki, hogy a karióti inkább ezekhez húzott.

Egy alkalommal egy parázna nőt, akit a hűtlenségén rajtakaptak, a farizeusok és írástudók a Názáreti elé állítottak, hogy próbára tegyék őt, a Mózes Törvénye szerinti megkövezés kérdésében. Ebből adódóan a zelóta és a karióti úgy összevesztek, hogy hajszál híján öltre is mentek. Azon különböztek össze, hogy a Messiásnak mi lesz az

első, és legfontosabb teendője. Először a Törvényt szegő zsidókat büntesse, vagy pedig a rómaiakat hányja kardélre. A Törvényt szegőket Júdás szánta halálra, míg a rómaiakat, a zelóta Simon ítélte a Messiás kardjára. Azt viszont egyikük sem értette a mesterük válaszában, hogy miért csak az vehet részt a parázna asszony megkövezésében, aki büntelen. Meglepődve látták, ahogy az összegyűlt emberek lehajtott fejjel, szégyenkezve ejtették ki kezükből a már eldobásra kész köveket. Pedig Mózes Törvénye, erről nem így rendelkezett.

Aztán ott volt, az a ma már szívet-lelket fájdtató páskavacsora. Már a vége felé jártak a báránynak, amikor megszólalt Jézus: ámen, ámen mondom nektek, hogy egy közületek kiszolgáltat engem.

Megakadt a torkukon a falat, és mindegyikőjükben meghűlt a vér, mert erre a bejelentésre végképp nem számítottak.

- Hát ez hogyan lehetséges? – gondolták többen magukban.

Pedig pontosan tudták, hogy a tanítójukat el akarják fogni, és a nagytanács elé állítva, kérdőre vonni. Tudták, hogy a megszámlálhatatlan Törvényt szegést akarják a terhére róni.

Rendkívül feszült volt a helyzet. A nép körében egyre többen, és egyre lázasabban hozták szóba Jézust, mint Messiást. A farizeusok és írástudók meg egyre erőszakosabban kerülgették és támadták. Minden erejükkel azon igyekeztek, hogy az előre kitervelt kérdéseikkel csapdába csalva, hiteltelenné tegyék a nép előtt.

Igyekeztek, de a vége mindig a megszegyenülés lett. Egyszerűen lehetetlen volt a Törvény értelmezésében sarokba szorítani. Ezzel meg akaratlanul is sikerült a népet maga mellé állítani. Jézus kezdett különösen veszélyessé válni.

Úgy nézett ki, hogy a népnek egyre jobban tetszik, ha a tekintélyes és nagyhatalmú vallási vezetőiket nyilvánosan megszegyenítik. Mi több, olyan is akadt közöttük, mint a farizeusok főembere Nikodémus, aki Jézus tanításán, 'úgymond' horogra akadt!

Ezért aztán nem mertek nyíltan fellépni ellene. Visszatartotta őket a nép Jézus iránt érzett rajongása. A szokatlan, de az embereket mégis magával ragadó tanítása. Valamint a farizeusokkal, saduceusokkal, és írástudókkal szemben álló helytállása. Mindez, szinte hozzáférhetetlenné tette őt.

Jól látták ezt a tanítványok. De nem voltak nyugtalanok. Fel sem tételezték, hogy Izrael reményeik szerinti megszabadítójára, akit a tömeg akármelyik pillanatban királlyá tehet, bárki csak úgy kezdet emelhet. Most meg azt állítja, hogy egyvalaki közülük kiszolgáltatja. Az asztal körül ülők, erre még a karióti Júdást sem tartották képesnek. Aztán meg, ha valaki mégis megteszi, ha ő a Messiás, akkor sem történhet semmi baja. Sőt az is lehet – bár ezt eddig nem mondta -, hogy csak Kajafás előtt akarja a Messiás jelével igazolni magát, hogy már nem kell senki mást megszabadítóként várni.

Talán csak Simon Péter érezte, hogy valami nagyon, de nagyon nincs rendben. Oda is intett a fejével Jánosnak, hogy kérdezze meg ki az. De Jézus nem mondott nevet, amikor azt válaszolta: egy a tizenkettő közül, aki velem egyszerre márt a tálba.

Ezek után joggal vetődött fel mindannyiukban a gondolat, hogy netán nem ő maga lesz-e az?

Még ott forgott a kétség - a megválaszolatlan kérdést követően - az utolsó falatoknál tartó tanítványok szívében, amikor egyenként szemügyre véve őket Jézus azt kérdezte: emlékeztek-e arra a tanításomra, amikor azt állítottam magamról, hogy én vagyok az-az életet adó szellemi kenyér, amely az égből szállt alá. Azt is mondtam, hogy ha valaki eszik ebből a kenyérből, az mint az Atyától jövő tanítást befogad engem, és én Örök Életet adok neki. Amikor e szavaimon való megbotránkozás miatt oly sokan elhagytak, ti mégsem követtétek őket, de megkérdezni sem mertétek, hogy ezt hogyan is értsétek.

Az asztalnál ülő Tamás és Bertalan szeme összevillant. Mindketten jól emlékeztek erre a felejthetetlen eseményre.

Az, amit Jézus akkor mondott, az őt követő, az előző esti kenyérszaporítás csodájától még lelkesült embereknek, az bizony mindannyiuk előtt kérdéses maradt.

Pedig jelentős napot ígért a kenyérszaporítást követő reggel. Mint, amikor még az is kiderülhet, hogy a Mesterük majd gondoskodik arról, hogy soha többet, senkinek sem kell éheznie. Annak ellenére, hogy az éjszaka folyamán, Jézus átkelt a Genezáret tavának túlsó partjára, az emberek egyre csak jöttek, jöttek, és lassan jelentős létszámú tömeggé növekedtek. Az összes környező településen híre ment a kenyérszaporítás csodájának. Mindenki arról beszélt, suttogott, hogy a Názáreti az, akire a nép a próféták által megígért Messiásként várakozott. De ennek csak akkor jön el az ideje, ha Jeruzsálembé már királyként vonul be. A tanítványok is úgy látták, hogy végre-
valahára, a Törvényt szegő és gyilkos Heródes helyett, ő lesz Izrael királya.

Ez a rengeteg fellelkesült ember úgy nézett a Názáretire, mint egy bosszút szomjazó, legyőzhetetlen hadvezérre. De arra, amire ebben a várakozásban, ebben a feszültségben felszólította a jelenlevőket, senki sem gondolt. Valahogy úgy nézett ki - hiszen úgy beszélt -, mint akinek elment az esze.

Az elején még semmi különös nem mutatkozott. Úgy tanított, ahogy szokott. Mózes kenyéréről beszélt, meg valami olyan kenyérről, amit az ő Atyja, az Abba, mint tanítást ad általa a világnak.

Ezt se nagyon értették, de ami ezután következett? Azt mondta: ha nem úgy fogadják be táplálékként az ő Atyától adott testét, mint a kenyeret, és a véret, mint a bort, akkor nem lesz a szívükben más, mint a sötétség.

Bertalan még most is maga előtt látta a meghökölt embereket. Sokat ismert is közülük. Voltak, akik már egy ideje együtt jártak velük, és szinte tanítványoknak számítottak. De e felszólítást hallva, az emberek teljesen megzavarodtak. Felháborodásukban fogták magukat, és hátat fordítva, nagy zajjal elvonultak.

A tanítványok akkora botrányt, azóta sem láttak. Ők maguk is csak tétován toporogtak, nem tudván eldönteni, hogy ők is elmenjenek, vagy maradjanak. Mindegyikük szeme Simon Pétert kereste, hogy most mihez kezd? A tömeggel ő is elindul-e? De csak a lehajtott fejét látták, ahogy - rájuk sem nézve - homlokát a kezébe

temette. Csak később, a Mester kérdése készítette arra, hogy a fejét felemelve, a többiek kérdő szempillantásait észrevegye.

- Talán ti is el akartok menni? – kérdezte.

Simon Péter nyílt, őszinte tekintettel nézett a Mester rá szegeződő szemébe. A hangja előbb bizonytalanul reszketett, majd egyre szilárdabb lett: Uram, kihez mennénk el? Nálad vannak a korszakra szóló élet beszédei, és mi elhittük és megismertük, hogy te vagy a Magasságos Szentje.

Vacsora közben, Tamás és Bertalan szinte beleborzongott, ahogy a szavak, események az emlékeikből újra felszínre kerültek. Vezetőjük, Jézus hangja riasztotta vissza őket a jelenbe, mert szokatlan módon, most mindannyiukat barátainak nevezte. Jézus pontosan tudta, hogy mindaz, amit ennek a tizenkettőnek most készülni elmondani, az az elkövetkező évtizedek alatt, mennyire más értelmezést fog kapni. Ennek ellenére így folytatta:

- Erre választ most adok nektek: ahogy Bemerítő kijelentette, bennem öltött hústestet az Atya igéje. Majd elvett egy kenyeret az asztról, megáldotta, megtörte és azt mondta: vegyétek és egyétek, mint azt a szellemi kenyeret, ami az én testem! Eddig a kivonulásra emlékezve törtétek a kenyeret, és ittátok a bort. Ezután, ezt az én emlékezetemre tegyétek.

A hirtelen fordulattól meglepve adták át az egyre kisebb kenyeret egymás kezébe. Akaratlanul is átjárta őket az áhítat, az áldás, a kenyér, a kivonulás ünnepe. Valahogy beléjük ült Jézus mély eltökéltséget sugárzó hangja, kezének minden apró mozdulata. Amikor a kenyérből már mind a tizenketten törtek és ettek, Jézus a borral is ugyanezt tette.

Mikor a pohár is körbejárt, - hogy miért, nem tudni -, a karióti elkezdett fészkelődni. Mintha egy előre megbeszélte dolgot kellene megtennie, Erre Jézus sürgetve fordult felé: amit teszel, tedd gyorsabban.

Arról, hogy valójában mi is történt, Simon Péter csak később értesült. Amikor már semmit sem tudott tenni. Ma már tudja, hogy a karióti sietségének az volt az oka, hogy a nagytanácsnak a Mestert, harminc ezüstért kiszolgáltatassa. Annyiért, amennyi egy rabszolgának volt az ára. Azt is megtudta, hogy amikor a tettével szembesült, a pénzt visszavitte, és a fazekas mezején felakasztotta magát egy fára.

Viszont Simon Péter, most itt, az életre kelt Jézus mellett ülve, most sem tudta eldönteni, hogy nem ugyanezt kellett e volna neki is tennie. De valahogy nem vitte rá a lélek! Most meg itt ül megint, egy meg nem érdemelt csodálatos halfogással. Itt ül a feltámadt Jézussal, és szorongva várja, hogy miképp lesz elbírálva a megtagadása.

Az együtt töltött évek alatt a tanítványok már megszokták, hogy a Mester sohasem beszél feleslegesen. De itt a vízparton most egy más, furcsa félelemmel és bizonytalansággal vegyes néma csend telepedett a lelkükre. Mintha Simon Péter reménytelen szomorúsága költözött volna bele mindannyiukba. Egyedül János tett-vett

körülöttük. Egy még nedves végű ággal, a játékosan incselkedő szellőtől fel-felizzó parazsat, egy kicsit összébb kotorta. Majd a megsütött maradék halakat, az egyik tarisznyába gondosan berakta. A társai arcán jól látta azt, amivel azok szembesülni nem voltak képesek, hogy a kereszthalálból életre kelt Jézustól, bizony mindannyian félnek.

Tamás is, aki – miután Jézus oly meglepetésszerűen jelent meg közöttük -, a testébe vert szögek helyét megérinthette. Aztán Jakab, János testvére, aki korábban szemtanúja lehetett a Mester minden képzeletet felülmúló dicsőségének. Nátánáel, aki Fülöp első hívásának eleget téve, ígéretet kapott az angyalok látására. Vagy Bertalan, aki az első kenyérszaporításánál a többiekkel együtt vitte körül a kenyeres kosarat, és már-már elfelejtette, hogy nem hitt a szemének, amikor a megáldott öt kenyérral, csak férfiakból több mint ötezret megetettek. Aztán Fülöp, aki már az első találkozásnál azonnal és mélyen hitte, hogy Mózes és a próféták által való jövendölés teljesedett be Jézusban. Na és Simon Péter, aki most a fejét kezére hajtva, a halántékát lassú mozdulatokkal masszírozva próbálta csökkenteni az egyre erősödő fejfájását.

A parázs körül elhelyezkedők között beállt csendet - ahogy a méhek nektárként gyűjtik be a mézet-, lassan átlengte a béke lelke. Most már Simon Péter is úgy érezte, fel tud nézni a Mester szemébe, ahonnan szelíden mosolygó biztatás sugárzott, mint aki mindent tud, és már megbocsátott.

A tanítványokon eluralkodott lelki bénultság, mint a szomorúság a vigasztaló szóra, oldódni kezdett.

Simon Péter feszült várakozásával ellentétben, Jézus nem dorgált és nem tett szemrehányást. Mintha minden a legnagyobb rendben lenne, valami megfoghatatlan határozottság és erő áradt belőle. A hangja is megnyugtatóan zengett, és mint aki a szív mélyébe lát, és ismeri az ember minden titkos gondolatát, a mellette ülő szégyenét átlátva, érzéseinek a legérzékenyebb pontjára tapintva azt kérdezte: Simon, Jóna fia, jobban szeretsz-e engem ezeknél?

Talán akkor érzett ekkora lelki fájdalmat, amikor megszólalt a kakas, azon a borzalmas emlékü reggelen. Úgy sajdult belé Jézus kérdése, hogy szeméből a könny, önként vágott utat nyitott tenyerére. Mint amikor a szív megcsontosodott kérge megreped, úgy törtek fel a mélyből az eltemetett emlékek. A Getsemáni kertben. A Mester elfogása. A sötétből előrobbanó rengeteg ember mocskot és szidalmat való kiabálása. A hirtelen harag, ami az eszét elborította. Látta kezében az övéből kirántott kardot, amivel az előtte állóra teljes erejével odavágott.

Meglátszott a munkáján, hogy nem a kardforgatás a mestersége, mert az áldozatnak csak a fülét sikerült elérnie. A fegyver lapja, a fáklyák gyenge fényén megbicsakolva csapódott a szolgálta vállára oly erővel, hogy az azonnal térdre rogyott, a majdnem teljesen levágott, erősen vérző fülével.

Simon Péter még sosem látta ennyire indulatosnak a Mestert! Szinte ráripakodott, ahogy kiharcolta kezéből a kardot. Akkora ereje volt az indulatának, hogy a körötte álló, őt megfogni kész emberek - mintha egy erős kéz lökte volna meg

őket -, szabályosan hanyatt estek. Míg feltápászkodtak és elejtett husángjaik után nyúltak, Jézus a vérző fülű emberhez lépett. Nem szólt csak lehajolt, kezét a majdnem levágott fülhöz érintette, mire az abban a pillanatban visszagyógyult a helyére.

Mindebből a Jézus körül tolongó emberek, a gyengén világító fáklyák fényében, szinte semmit sem vettek észre. Megragadták a karját, ruháját, és egymást buzdítva, lökdösve, otthagyták a még mindig döbbsen térdeplő, visszagyógyított fülét hitetlenkedve tapogató szolgát.

Simon Péter a kardját földre ejtve, bénultan nézte, ahogy az egyik fegyveres szolga a Mester kezét összekötözte. Óriási hangzavarral, a foglyukat ráncigálva vonultak el a még mindig összevissza hadonászó emberek.

Simon Péter egyedül maradt a helyszínen. Hiába meresztette a szemeit, hiába kutatta társait a gyengén világító Hold fényében, Csak a még mindig fülét tapogató szolga feltápászkodó, és elbotorkáló alakja olvadt bele, a még gyereknek számító éjszaka sötétjébe.

A domb alja felől még odahallatszott a népes csapat vonuló lármája. Valahogy ösztönösen mozdult, és sietős léptekkel indult a hangoskodás és a fáklyák egyre halványuló fényei irányába. Képtelen volt másra gondolni, mint az összekötözött kezű Jézusra. Feldúlt szíve vitte előre. Észre sem vette, ha egy tüskés bokor a ruháját megtépte. Hangos szisszenés tudatta az eszével, hogy igyekezetében jól belerúgott egy földből kiálló kőbe. A sötétben nem láthatta, de néhány vércsepp is maradt utána.

A Templom sarkánál levő városkapunál érte be a szolgák hadát. Sikerült észrevétlenül csatlakozni a hátul igyekvőkhöz. A fáklyák fényében jól látta a lökdöső kezeket, a szitkokat fröcsögő, gyűlölettől eltorzult arcú embereket. A városfal mellett haladtak és már az irányból tudta, hogy hová mennek. Kajafás főpap palotájába. A kapuhoz érve, az elől tolatókat figyelve csak azt láthatta, ahogy egy szolga az összekötött kezű Jézust, az ajtónyíláson átlökve, jól oldalba taszította.

A fordulat

A belső udvarra való bejutást, mint ismeretlen, Simon Péter meg sem kísérelte. A néhány kívül rekedt kíváncsiskodó és szolga közé vegyülve várt az ajtó előtt, egyre feszültebben és egyre idegesebben. Dühös volt, mert a Mester már megint nem azt csinálta, amit szerinte kellett volna. Ha mást nem, legalább hagyta volna, hogy amíg elmenekül, társaival az érte jövőket feltartóztassa.

Valaki hirtelen megragadta. Arimetriai Simon volt. Neki, mint a nagytanács tagjának, szabad bejárása volt Kajafás palotájába. Az örökkel néhány szót váltva, betessékelte a nem remélt fordulattól meglepett tanítványt a palota udvarába. Ahogy beljebb kerültek, Jézus e titkos támogatója az udvaron keresztül, azonnal átsietett a nagytanács tagjaitól már hangos oszlopcsarnokba.

Az éjszakák még hűvösek voltak. Az udvar közepén a szolgák – lehetek vagy harmincan - tüzet gyújtottak, amelynek fel-feltörő lángja, vibráló, vörös fényt vetett a körülötte melegedő férfiak és nők alakjára.

Simon Péter hátát a belső feszültség hideg verítéke lepte, amint igyekezett észrevétlen maradni a meleget sugárzó tűz fénykörében. Szívét a félelem markolta. Jóformán azt sem tudta mi az, ami őt idehajtotta. Hirtelen dőlt össze a Názáretivel kapcsolatos minden elképzelése. Most csak azt látta, hogy egy tévedésnek esett áldozatul. Mondhatni, egy hamis Urat követett.

- Bizonyára ő maga is tévedett a küldetésében, és ezért adta át magát a szolgáknak engedelmesen, - próbált magyarázatot találni a történetekre.

Miközben ezeket latolgatta, időnként a tűznek hátát fordítva ő is jól hallotta, ahogy az önként jelentkező tanúk sora, Jézust hol varázslással, hol meg Istent káromlással vádolja. De sehogyan sem tudtak egyezőt állítani, mit is mondott arra vonatkozóan, hogy ha a Templomot lerombolják, miképp fogja azt három nap alatt felépíteni. Ahogy az odaszűrődő hangokat figyelte, érezte, mennyire gyenge lábakon áll a vád, és ennek alapján nem vonhatják Jézust felelősségre.

Azt már nem hallhatta, láthatta, amint később, amikor a vádaskodók felháborodástól hangos kiáltásai elhalkultak, Kajafás a szótlanul álló Jézushoz lépve, annak nyílt, de szomorú tekintetét kerülve azt kérdezte: semmit sem válaszolsz azokra, amit ezek ellened tanúként vallanak?

Az udvaron közben az egyik szolgálólány a tűz mellől felállt, és a tűz fényétől alig megvilágított Simon Péterhez lépett. Belenézett az arcába, majd mindenki füle hallatára ezt mondta: te is a Názáretivel, a Jézussal voltál!

- Amióta Simon Péter a palota udvarába bejutott, egész idő alatt ettől tartott. Pedig arra számított, hogy a szolgák között elvegyülve, észrevétlen tud maradni. Ha többre nem, legalább annyi időre, amíg megtudja, mi történik a Rabbival. Aziránt már nem is volt kétsége, hogy a nagytanács azért fogatta el a Mestert, hogy színvallásra kényszerítse. De a bánásmód, a durva szitkozódás, a gyűlölködő tekintetek, a szanhedrin e szokatlan időben való összehívása azt jelezte, hogy Jézusban, az Izraelt megtartó hit megrontóját látják az összegyűltek. És mint ilyet nyilvánvaló, hogy halálra szánták. Ehhez viszont az is elég, ha az Istent káromlás bűnét bizonyítottnak látják.

- Persze, arról is kell, hogy legyen tudomásuk - gondolt most szorongva magára, hogy hányan vannak, és kik azok, akik mint tanítványai vele jártak.

Hirtelen több szempár meredt kérdően Simon Péterre. Azonnal megérezte, hogy a lelepleződésével az élete került veszélybe. Ám volt még annyi lelki ereje, hogy a szolgáló szemébe nézve, önmagáról a vádat elterelje. Szájából a hazugság olyan természetességgel hangzott, mintha igaz lenne. Közben csak ő érezte, hogy félelmében mennyire szaporán ver a szíve, és az éjszakai hideg ellenére mennyire nyirkos a tenyere.

- Nem ismerem őt asszony! – válaszolta, és a nyomaték kedvéért, miközben a fejét rázta, még meg is esküdött Jeruzsálemre, a Szent városra.

A Genezáreti tó partján is rázta a fejét Simon Péter, de most hitetlenkedve, mert sehogyan sem értette, hogy miért kérdez rá Jézus a szeretetére, amikor előre megmondta, hogy őt még aznap éjjel háromszor megtagadja.

- Most meg itt ül velem szemben, és azt kérdezi tőlem, miután megtagadtam, hogy mennyire szeretem? Hogyan lehet ezek után elmondani neki, hogy amióta ez megtörtént, nem tudok sem enni, sem aludni. Hogyan lehet ebbe az előre megjósolt tagadásba nem belebolondulni? Nem is volt lelke másképp válaszolni, mint úgy, hogy: Uram, te tudod, hogy kedvellek téged.

Miközben e néhány szót magából kipréselte, önkéntelenül nézett fel a vele szemben ülő Jézus szelíden figyelő szemébe. Tekintetéből az együttérzés melegségét élte, gyógyírként hatva büntudattól gyötört lelki sebeire. Szavai meglepőek voltak, mert vigasztalást hozva az értelmére hatottak.

- Természetes, hogy fájlalod a múltad hűtlenségeit. De, éppen mert fájlalod, ezáltal gyógyulsz is. A bűnbánók az én legkedvesebb gyermekeim. Csak a bűntelenekkel nem tudok mit kezdeni. Nekem az a bűnbánó tetszik, aki éppen azzal mutatja ki saját bűneinek elismerését, hogy nem foglalkozik annyit önmagával. Legyen bátorságod józanul gondolkodni!

Jézus körbehordta tekintetét a fűben ülő, és a párbeszédüket teljes odaadással figyelő tanítványokon, majd a mellette ülő Péterhez visszafordulva azt mondta: legeltesd a bárányaimat!

A Nap, a Genezáreti tó vizében való reggeli mosakodást már feledve, tisztán és frissen ontotta sugarait a Földön, minden igazra és igaztalanra. Csak néhány gomolyfelhő állt meg az ég kékjébe tornyosulva, hogy a víz tükrét felhasználva, szélről zilált haját egy kicsit megigazítsa.

Simon Péter szívében gyökeret vert a béke. Bár a lelkét bénító önvád még nem távozott, de Jézus gyógyító szavaiban, megkapaszkodott. Szörnyű kettősségben élt amióta a Mester életre kelt. Legszívesebben táncra perdült volna féktelen örömeiben, hogy az, akit annyira szeretett, akit a főpapok és farizeusok vakbuzgóságától annyira féltett, aki benne olyan nagyon nagy reményt ébresztett, azon a halál sem győzedelmeskedett. Ebben a hihetetlen eseményben valamiképp igazolni látta, a korábban megélt, jövőbe vetett hitét, az Izrael királyságát helyreállító reménységét. Szerette volna átölelni, és ha lehet, mindig mellette maradni. Hinni benne - ahogy kérte -, és felemelt fejjel megállni, Róma ellenében.

Amikor már-már szárnyalt a fantáziája, szinte észrevétlen kúszott be újból a szívébe, a Kajafás udvarában történtek felejthetetlenül nyomasztó emléke.

- Ha Jézus nem támad fel! Vajon mi lett volna? Talán megbolondul? Vagy az is lehet, hogy mindattól, amiben eddig reménykedett, teljesen elfordul?

Jézus látta, és átérezte a tanítványa lelkében tomboló vihart.

- Lám, még mindig mennyire félreismer! Még mindig nem érti, hogy nem ítélek, és nem büntetek. Még mindig nem képes elhinni, hogy kizárólag csak tanítva szeretek. Még nem tudja, hogy ami épít, buzdít, vigasztal, az vagyok! Még mindig nem látják, hogy boldoggá akarom tenni őket - nézett körül -, hogy ahol én vagyok, ők is ott legyenek.

- De mondd Simon, Jóna fia, szeretsz-e engem? - fordult hozzá újra Jézus.

Simon lelke úgy borult el megint e kérdésre, mint szerelmes férfi arca, kedvese halálhírére. Újból ott volt egy sötét árnyékú mély oszlopcsarnokban – ahová a szolgálólány szeme elől menekült Kajafás palotájának udvarában. Még elképzelni sem merte, hogy mi lenne, ha tetteiért, mint Jézusnak, neki is a nagytanács előtt kellene felelnie. A félelem úgy hatalmasodott el rajta, hogy már figyelni is képtelen volt arra, mivel is vádolják Jézust. Már azt sem hallhatta, hogy Kajafás – mivel vádat nem találtak ellene -, Jézust középre állította.

Már régóta várt a főpap erre a pillanatra. Arcizmai apró rándulása jelezte, hogy mekkora feszültséget kelt benne ennek az embernek a jelenléte.

- Annyi megbotránkozást, álmatlan éjszakát, szenvedélyes veszekedésbe is fajuló vitát még nem váltott ki főpapi körben senki emberfia, csak ez a Názáretinek is mondott Jézus, akiről azt sem tudni ki fia-borja. Egyszerűen nem tudunk rajta eligazodni. Mintha szántszándékkal akarná a Nagytanács tagjait egymásnak ugrasztani. A kémek és jelentések pontosan tudatták a tanítását és tetteit, amelyek külön-külön is kimerítették az Istent káromlás vétkét. Ezt igazolta kezdettől fogva, mikor is azt mondta, hogy nem eltörölni, hanem betölteni jött a Törvényt. Mintha a Törvényt el lehetne törölni, és mintha a Törvényt nem Izrael egészének, hanem egyetlen embernek kellene betölteni. Vagy itt van a számtalan gyógyítása, ha ez nem csupán szemfényvesztés, amit kihívóan, ne szombaton tett volna. Provokációt, provokációra halmozott! A Törvényt nem tudása miatt átkozott nép meg megy utána! Mi több, könyörögnek neki, hogy a betegeket gyógyítsa. Suttogják az ostobák, hogy ő a Messiás, mert nem értik, hogy mit tanít, és nem látják, hogy mit csinál. Ha ez a nép a Törvényt tudná, akkor ezt az embert – aki az ellenségszeretésre szólít fel -, a Messiással semmiképp sem azonosítaná. Vajon Mózes hogyan vezette volna ki Egyiptomból a zsidókat, Józsué miképp foglalta volna el a megígért földet, ha közben az ellenség szeretésére tanította volna a népet?

Miképp lehetne ő a megígért szabadító, ha szembefordul a Törvénnyel, és a Mindenható hatalmával. Ő, aki szereti a bűnösöket, és gyalázza a bűnt üldözőket. A nép a farizeusokra és főpapokra már nem is hallgat. Nem, mert ha a tiszteletlenségnek lehet mértéke, akkor ez az ember, azt már rég túllépte. És ezen az sem változtat, ha a leprások gyógyulnak, a süketek hallanak, és a némák megszólalnak. Az mindenesetre nagyon gyanús és furcsa, hogy a démonok és gonosz szellemek a szavára kitakarodnak – viharoztak a gondolatok Kajafásban.

Pontosan érezte, tudta, hogy ez az a terület, ahol ezt a vándortanítót, ezt a megátalkodott Törvényt szegőt ítéletre lehet vinni, és az érte lelkesedő népet meg ráncba szedni.

- Pedig ha nem tenne mást, mint azt, hogy magát Messiásnak mondja, akkor a többi, önmagát égi jellel igazolni nem tudó önjelölttel, szabadon futhatna. De a híradás, a tudósítás nem egyszer azt hozta, hogy ez az ember, önmagát a Magasztossal azonosnak mondta.

Beleborzongott Kajafás a gondolatba, hogy az előtte álló – ha az emlékezete nem csal - azt mondta: én és az Atya egy vagyunk!

Ilyen még nem volt! Önjelölt Messiás ilyeneket még soha nem tanított! Eközben Mózes szavát meg úgy kiforgatta, hogy a legműveltebb, legtudósabb, legravaszabb írástudó sem volt képes őt lépre csalni. Lám, most is milyen lenéző, milyen büszke. Nem védekezik, nem könyörög és nem is magyarázkodik, mintha nem is az élete lenne veszélyben. Úgy áll itt, mintha neki kellene ítélni felettünk. Mintha a Törvényt betartásról nekünk kellene számot adni.

Lángot vetett szemében a gyűlölet, amikor Jézus elé lépve, fojtott hangon azt kérdezte: te vagy-e az Isten Fia?

Jézus arcát megcsapta Kajafás lehelete. A csuklójába vágó kötél azt jelezte, hogy még így is mennyire félnek tőle. Tudta jól – a lehetetlent -, még ha a kedvükre is szólna, e felbőszült vezetőkben az is teljesen süket fülekre találna.

- De hogy mondhatnék mást, mint a valóságot? Hogyan szólhatnék mást, mint az igazságot? – futott át fejében a gondolat, miközben szívében egymás után sorjáztak a szavak.

- Bizony Főpap jól gondolod, ítélet előtt álltok! Bizony mondom, ha nem tértek észre, önmagatokon teljesítitek be pusztulástok.

Tekintete élesen hatolt Kajafás szemébe, és higgadt méltósággal, a szavakat gondosan formálva válaszolta: én vagyok.

Olyan csönd lett e szavak hallatára, mint egy földalatti, mély sírkamrában. Nem akartak hinni a fülüknek. Ilyennel még nem találkoztak.

- Rabbi létére nem tudja, hogy aki Istennek mondja magát, az-az Istent káromolja? Amire a Tóra törvénye azt mondja, hogy aki ezt elköveti, annak halállal kell lakolnia? Pedig nem úgy beszél, nem úgy viselkedik, mint akinek elment az esze. Sőt! Sugárzik róla, hogy nem fél, és szinte hihetetlen, de nem könyörög az életéért – fordultak egymáshoz a jelenlevők sustorogva. Ahhoz voltak szokva, hogy a vádlottak mindent, de mindent letagadnak. Hogy mentsék a bőrüket, ha kell, csúszva-mászva könyörögnek. Eközben, mindenre, ami szent, az égre-földre esküdznek. Most meg itt van ez az ember. A főpap kérdésére, az Istent káromlásra, az ítélet árnyékában legalább tagadólag válaszolna. De nemhogy nem tagadja, hanem valami megbotránkoztatóan mély öntudattal, megingathatatlan látszó sziklaszilárdsággal felvállalja. Mi több, e Törvényt szegést nyíltan a magáénak vallja. A Hatalmas mellé emeli magát, mintha az adná meg neki a bizonyosságát.

Eközben az udvaron Simon Péter úgy érezte, csapdába esett. Se a kapun kívülre, se az udvar belsejébe, a leleplezés veszélye nélkül nem mehetett. Azt aztán végképp nem értette, hogy Jézus miatt hogyan kerülhetett ekkora életveszélybe? Akkor sem félt ennyire, amikor a Genezáreti tó vizén keltek át éjszaka. Amikor Jézus a parton maradt, és őket meg átparancsolta a másik oldalra. Éjfél is elmúlt már, miközben evezni próbáltak a szörnyű ellenszélben. Csak a hajó végébe tűzött fáklya és a Hold gyenge fénye világította meg őket. Még most is a fülében csengett, ahogy Bertalan a küszködés közepette elkiáltotta magát kétségbeesésében: kísértet jár a vízen! Borzalmasan megrémültek, mert jól láthatón, egy fehér emberalak lépkedett a hullámokon. De mielőtt teljesen pánikba estek volna, a kísértet Jézus hangján azt mondta: bátorság! én vagyok, ne féljete!

A tanítványok meg, mintha meg sem hallották volna, tovább reszkettek félelmükben. Hirtelen mentő ötlete támadt Simon Péternek. - Uram! ha te vagy, parancsold meg nekem, hogy hozzád menjek a vízen, - kiáltotta a halvány foltként derengő alak felé. A válasz nem sokat váratott magára, és az ismerős hang a hajóból kiszóltotta: jöjj!

Amikor a társai dermedten csodálkozó pillantásaitól kísérve a hajó párkányán átlépett, már tudta, hogy a vízen járó alak valóban Jézus. Szemét a Mesterre szegezte, és azt, hogy a vízen lépked, jóformán észre sem vette. Csak egy nagyobb szélroham készítette arra, hogy tekintetével a lába előtt tátongó hullámvölgyet felmérje. Azt látta, hogy meztelen talpa a víz felszínét tapossa. Csak most tudatosodott benne, hogy a hullámvölgyen lépked, mire ijedtében gyorsan süllyedni kezdett. Az éjszaka, a szellemalak, a merülés mellett, csak egy kétségbeesett kiáltásra tellett: Uram! ments meg!

Simon Péter Kajafás palotájának udvarában is ezt motyogta, miközben legszívesebben beleolvadt volna az oszlopcsarnok mély boltozatába.

A tűz mellé visszatérő asszonyhoz most egy másik telepedett. A Getsemáni kertben történeteket beszéltek meg. Ő is azt állította, hogy a férfi, akit az előbb a tűz mellett látott, az bizony a nagytanács előtt álló Jézus tanítványa. Oda is ment a kapuban állókhoz és rámutatva azt mondta: ez a Názáretivel volt!

Simon Péternek az árnyékban meghúzódva, keserűség és csalódottság vegyült a torkában. Mindaz, ami reményként még megbújt benne, elszálló füstként tűnt el a semmibe. Azt érezte, hogy – a Mester miatt - feleslegesen keverte magát életveszélybe. Dühös is volt magára, hogy mit is keres még itt, Kajafás palotájának udvarában. A hiábavalóság érzésével, szinte dacosan lépett előre, és az égre-földre megesküdvé, egyre hangosabban, többször kijelentette: nem ismerem ezt az embert!

- Nem ismerem ezt az embert, nem ismerem ezt az embert, lüktetett az emlék a Genezáret tó partján, a még mindig emlékeibe mélyedő Simon Péter fejében.

A Mester kérdésével még mindig szemben állva, a lelkére nehezedő tagadás súlya, szinte feloldhatatlan zárt tett az ajkára. Háromszoros bűnét most olyan nagynak látta, hogy még az elhangzott kérdésre adható választ is értelmetlennek gondolta. Ezek után hogyan mondja meg neki, hogy szereti őt, és a tagadását nagyon bánja! Maga is meglepődött, amikor a saját hangját hallotta, ahogy a kérdésre végül is azt válaszolta: igen, Uram, te tudod, hogy kedvellek téged.

Társai a fűben ülve figyelték a párbeszédet, de az egészből semmit sem értettek. Nem értették, hogy miért kérdezi már másodszor is Jézus, hogy szereti-e, és miféle juhocskákat kell majd Simon Péternek pásztorolni? Azt viszont mindegyikőjük láthatta, ahogy felé fordulva, csak neki szól a Mester tanítása:

- Azok a megpróbáltatások, amelyeken át kell menned, tulajdonképpen levizsgáztatnak téged. Csak nehézségek közepette ismeritek fel, hogy hol tartotok lelkileg. Nem a büntudat segíti lelketek fejlődését, hanem a bűnbánat. Az pedig nem lehet kétséges, hogy csak az hasznos lelkileg mindenki számára, ami az áldozatos szeretet irányába lendíti. A te jövőd nem kisebb és nem nagyobb, mint az én jövőm benned. Partneremnek akarlak, és te nagyon tudod a lelked legmélyén, hogy ilyen fenséges feladatod van. A partnerség velem, egyben barátság is. Valamikori rossz döntésedet csak akkor tudod leoldani magadról, ha vállalsz engem. Nem könnyű, de fontos, hogy megértesd magaddal azt az igazságot, amely szerint nekem, a te Jézusodnak úgy vagy jó, ahogy vagy! Ezért nem jóvátenned kell vétkeidet, hanem elő kell segítened lelki sebeid gyógyulását, hogy pásztorolni tudd a juhocskáimat!

Mint amikor a fuldoklónak segítő kezet nyújtanak, vagy az elveszett gyermeknek, akit a szülei végre megtalálnak, úgy simult el Simon Péter zaklatott szíve e lelkét gyógyító szavakra. Mint amikor a vágott sebre útifüvet tesznek, úgy csillapodott lelkében a fájdalom lüktetése. Tekintetét lassan a Mesterre emelte, hogy a büntudat érzését végleg eltemesse.

Jézus tudta, hogy a tanítványait csak Simonra bízhatja, akit az Atya, a Kőszikla jelölt meg azzal, hogy neki, a kinyilatkoztatás emlékére, a Péter nevet adta. Igen, mert egyedül ő az, akire a többi hallgat.

- De ehhez előbb újra, feladatokban kell gondolkodnia. Még szorosabban hozzám kell tartoznia, hogy mindazt, amit rábíztam, a többiekkel együtt majd megvalósítsa. Bizony a hűséget nagyon meg kell szenvedni, s a hűtlenség poklát meg, meg kell tudni járni. Igen! – ez az engem szeretés próbája, mert aki az elkövetett hűtlenségét megbánja, azé a Lelkem, az Istennek Országá!

Jézus lelke most odasimult Simon Péter gyógyuló szégyenére. Látta, mennyi sebet tép fel benne a 'szeretsz-e' kérdése. Elgondolkodva, szemével az ég kékjét fürkészve, csendesen simogató hangon most már így kérdezte: Simon, Jóna fia, kedvelsz-e engem?

A tanítványnak csak most tűnt fel, hogy Jézus következetesen nem szólítja Péternek.

- Bizonyára azért - bár nem mutatja -, mert még neheztel – gondolta újból elborult arccal.

Hasonlóképp állt azon az éjszakán Kajafás udvarában, ahogy esküdözött égre-földre és a Magasságosra. De a körötte állók nem hittek neki. Odaszólították a tűztől Malkust a szolgát, hogy nézze meg jól ezt az embert, akit a galileai tájszólása is gyanússá tett.

Hát, ha lehet, Simon Péter erre még ijedtebb lett, hiszen a Malkus névre hallgatóban azt ismerte fel, akinek a fülére csapott a kardjával a Getsemáni kertben. Az meg bizonygatta is bőszen, hogy igen-igen, ez az-az ember! Sőt, a szemébe nézve megkérdezte: nem téged láttalak én a kertben velem?

Most már rettegéssé vált a félelme, és hogy igazolja magát e veszélyt jelentő emberek előtt, elkezdte hangosan átkozni Jézust. Bizonygatta, hogy sohasem ismerte, csak hallott róla, és hogy mennyire kártékony a tanítása.

Még ömlött szájából a fertelmes hazugság, amikor a közelben egy kakas - szinte természetellenesen harsogón -, hirdetni kezdte az új nap hajnalát. Az egymással szemben állók, felkapták fejüket e dobhártyát sértő rikoltásra. Azt sugallta, mintha ez a nap, valami visszafordíthatatlan és tragikus eseményeket tartogatna.

A megszólaló kakas hangja az átkozódó szavakat Simon Péterbe fojtotta, mert eszébe juttatta, ahogy Jézus előre megmondta: ámen, mondom neked, hogy ezen az éjszakán, mielőtt a kakas megszólal, háromszor megtagadsz engem.

Amíg a kapuőrök a Templom új napot jelző kürtjelére figyeltek, Simon Péter kihasználta a kedvező alkalmat. A kapun hirtelen kifordulva, sietősre véve a lépteit, eltűnt az utca hajnal előtti sötétségében. Egy fél utcahosszat ha juthatott, mert a Jézust megtagadás terhével már továbbmenni, továbbfutni nem tudott. Úgy omlott össze, mint akinek már reménye sincs arra, hogy emberként éljen. Úgy szakadt fel belőle a sírás, ahogy zuhog az eső, ha itt az égszakadás.

Jézus kérdésére, válaszként, Simon Péternek most is kihullott a könnye, ahogy annak a korábbi fájdalomnak az emléke, újból belehasított a lelke legmélyébe.

A többiek ugyanazzal a tiszteletteljes, de kérdés nélküli csendes értetlenséggel figyelték, amivel az utóbbi időben tapasztalható levertségét, szomorúságát, és hirtelen hangulatváltozásait megélték.

Mélyet sóhajtott, hogy összeszedje magát. A ruhája ujjával letörölte az arcát. A válasz akaratlanul bukott fel belőle, tisztán és egyszerűen: Uram, mindent tudsz, Te tudod, hogy kedvellek téged.

- Simon, a Péter nevet neked kell visszaszerezned – szólalt meg Jézus, majd így folytatta: igen, mert neked kell majd vezetned, erősítened a testvéreidet! Felvállalnod azt, amivel megbízalak, és ehhez a munkához rátok bízom a tanításomat, vagyis önmagammat.

Meg kell tanulnod, hogy mi az, ami a te feladatod, és mi az, ami nem a tied. Ami a te feladatod, azt mindig és minden komolyabb nehézség nélkül meg tudod oldani. Ha pedig nem oldottad meg jól, az sem baj. Engem egyetlen dolog érdekel: hiszed vagy nem, hogy én szeretlek, és hiszed vagy nem, hogy szeretetem mindenre képes azok érdekében, akik viszont szeretnek. Ha ezt elhiszed, aggodásra nincs semmi okod. Én mindig, mindenkinek, minden bűnét megbocsátom, ha bűne terheit hozzám hozza. Légy biztos abban, hogy nem az a lényeg, hogy milyen vagy! Ami fontos, az, az, hogy az enyém vagy! Nagyobb benső szabadságot kérek tőled. Ez azt jelenti, hogy ne megkötöttségeid szabjanak határt érzéseidnek, hanem az általam megvilágított utat legyen bátorságod vállalni, velem.

Azt szeretném, ha minél kevesebb csalódás árán tudnál előre haladni az igazi benső szabadság elérése felé, vagyis afelé, hogy az én szavamnál, lelkiismereted hangjánál, ne legyen fontosabb a számodra. Azt ajánlom, hogy amint egy normális ember nem hordja állandóan emlékezetében azokat a betegségeket, amelyekből kigyógyult, úgy te se hordd magadban már, régi botlásaid emlékét. Ha egy ruhát fehérre mostak, akkor kár azon keseregni, hogy milyen piszkos volt korábban. Örülni kell annak, hogy most már tiszta. Nekem örülsz, ha annak örülsz, hogy én így is szeretlek! Simon, Jóna fia, ezért újra mondom: legeltesd a juhocskáimat.

E szavak hallatára megint úgy szállt el lelkéről a fájdalom felhője, hogy újból azzal a régi lelkesedéssel tudott belenézni a Mester erőt sugárzó szemébe. Tüdeje kitágult, mélyeket lélegzett, testében az erő újból áradni kezdett. A többiek felé még egy mosolyra is futotta. Ahogy a hallottakból felfogta, nem hogy nem neheztel, nem büntet, és nem von kérdőre, hanem örül annak, hogy az ami történt nem vitte el tőle. Sőt inkább közelebb, mert most ez történt vele. Már nem is emlékezett arra, mikor érezte magát ennyire felhőtlenül gondtalannak. Boldog volt. Nem sok tartotta vissza, hogy átölelje a Mestert, a társait s az egész világot.

A többiek még a fűben ültek, amikor mindketten a már régen hamuvá hült parázst megkerülve áttelepültek. Látszott Jézuson, hogy a mondanivalóját még nem fejezte be. Hangjában a jövő titka rejtőzködött, ahogy Simon Péter felé fordulva, úgy, hogy a többiek is hallják: kövess engem!

Simon Péter a többieken körbenézve azt érezte, ezek után megint a többiek között a helye. Ugyanúgy, mint amikor ő volt a többiek szószólója, minden gondjuk, bajuk hordozója.

Az utolsó szavaival szinte egy időben állt fel Jézus, és a tanítványok legnagyobb meglepetésére, indulni látszott. János meg úgy állt oda, mintha a kövess engem felszólítás neki szólt volna. Simon Péter meg egy kicsit megzavarodva, hogy a félreértést eloszlassa, rákérdezett a Mesternél Jánosra: Uram, vele pedig mi lesz?

Jézus megállt és visszanézett. Szeme szikrát vetett a délidőbe hajló Nap sugaraiban. Megvárta, míg az indulása miatt láthatóan csalódott tanítványok felszedelőzködnek.

- Azt hitték most már végleg velük maradok. Titokban azt remélték, hogy talán most gyűjtök sereget, hogy végre Messiásként váltsam valóra reményeiket. Még mindig nem értették meg, hogy azért adott az Atya a világnak, hogy lehetőségük legyen megszabadulni a tudatlanságukból. Az önzés nyomorúságából, az e világ által kínált igazságban való gondolkodástól. Még Simon Péter is állandóan meg akart védeni. Hogy ne essen semmi bajom, bizony többször meg akarta mondani mit is kellene tennem. Pedig ezért egy alkalommal le is kellett őt sátánoznom. Most is az a problémája, hogy a másikkal mi legyen, ha az követni akar engem. Lám-lám, még alig oszlott el lelkéről az engem megtagadás terhe, a féltékenység máris, felszínre tör benne – gondolta magában Jézus.

Hirtelen feltámadt a szél, és belekapott mindegyikük hajába, ruhájába. A hullámok, haragot színelve hömpölyögtek a parti fűvenyre. A bárka eresztékei csikorogtak, ahogy a lusta semmittevésből kimozdultak. Hangos surrogással ült meg egy egész madársereg a közelben.

Jézus tekintete még mindig Simon Péter arcát fürkészte. Nem volt nyers, de nem tűrt ellentmondást a hangja: mit tartozik rád! Hidd el, hogy a velem való kapcsolat erősítése, megoldja a másokkal való kapcsolatod problémáit!

Te engem kövess!

Idegen szavak jegyzéke:

am-ha-arec = törvényben járatlan nép

Goj = idegen

Messiás = megszabadító

Móré = bolond

Páska = kovásztalan kenyér

Rabbi = tanító

Ráka = hitvány

Stádium = szakasz

Tóra = törvény

Zelóta = fanatikus zsidó csoport tagja